ALEKO KONSTANTINOV

Bai Ganiu

237

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

ALEKO KONSTANTINOV
BAI GANIU
Roman

1964
BIBLIOTECA PENTRU TOŢI
EDITURA PENTRU LITERATURĂ

Traducere de Tudor Călin şi Ioachim Botez

Stai! Jos mâinile! Nu te-atinge de popor! Scoate-ţi pălăria şi închină-te în faţa acestui martir chinuit, în faţa acestui mucenic atât de răbdător, în faţa aceluia care îţi dă hrană şi viaţă, închină-te în faţa poporului bulgar! Acest popor, în clipa când a avut un ideal luminos în faţa sa, în clipa când i s-a indicat un ţel sfânt, s-a avântat spre el cu o însufleţire demnă de o naţiune nobilă şi progresistă!

ALEKO KONSTANTINOV

TABEL CRONOLOGIC

1863 1 ianuarie: În oraşul Sviştov, într-o familie înstărită, se naşte Aleko Konstantinov. Tatăl lui, Ivaniţa Hagikonstantinov, era un negustor care călătorise mult şi cunoştea bine câteva limbi străine (italiana, greaca, româna şi turca). Era considerat unul dintre puţinii intelectuali bulgari ai timpului. Mama lui, Tinka Hadjiivanova, era o femeie gingaşă şi visătoare, calităţi pe care le moşteneşte şi fiul ei. În familie domnea o atmosferă aspră, despotică. Grijile deosebite pentru sănătatea lui Aleko şi anumite concepţii despre educaţie îl rup pe copil din mediul lui natural şi-l fac să aibă o copilărie nefericită. Emanuil Vaskidovici şi Ianko Mustakov, doi pedagogi cunoscuţi ai timpului, îi predau materiile primelor clase elementare. Mai târziu este înscris la şcoala din Sviştov, unde termină două clase.

1874 Aleko Konstantinov este înscris la renumitul gimnaziu din Gabrovo. Aici, profesorul său, Ilia Hristov, îi dă primele lecţii de măiestrie artistică. De acum datează primele încercări literare ale scriitorului.

1876 La insistenţele viitorului scriitor, întreaga familie se mută la

Gabrovo, unde sunt înscrise la pension şi surorile sale.

1877-1878 Războiul de eliberare, ruso-româno-turc.

Cu toate că are numai 14-15 ani, Aleko Konstantinov devine funcţionar – la cancelaria guvernatorului Naiden Gherov din Sviştov. Îşi continuă activitatea literară. La Sviştov face cunoştinţă cu Ivan Vazov şi Konstantin Velicikov.

1878 3 martie: Pacea preliminară de la San-Stefano. Pacea consemnează eliberarea poporului bulgar de sub jugul otoman şi unirea lui într-un singur stat.

13 iunie-13 iulie: Congresul de la Berlin. Se stabileşte împărţirea Bulgariei în două: *Regatul Bulgariei*, sub suzeranitatea sultanului, care cuprindea teritoriul dintre Timok şi Marea Neagră cu Dobrogea de sud şi gubernia (sangiakul) Sofiei, şi *Rumelia orientală*, regiune autonomă, condusă de un guvernator-general creştin, numit de sultan pe termen de cinci ani.

Aleko Konstantinov este trimis de tatăl său la studii în Rusia. Se înscrie la renumitul pension al lui Todor Minkov din Nikolaev, unde petrece trei ani, şi în acest timp absolvă şi gimnaziul real din acest oraş. Publică primele sale încercări literare în revistele manuscrise ale elevilor *Pcela* şi *Rak*. Îndrăgostit de muzică şi sub influenţa cunoscutei opere a lui Glinka *Ivan Susanin*, încearcă să scrie ceva asemănător unei operete. Din aceeaşi perioadă datează şi o interesantă traducere a lui *Othello*.

1879 Constituţia de la Târnovo. Bulgaria este declarată principat. Are loc încoronarea prinţului german Alexandru Battenberg, ca prinţ al Bulgariei.

1880 În ziarul *Ţelokupna Bălgaria* apare poezia *Oglinda*, ce reprezintă debutul în literatură al lui Aleko Konstantinov.

1881 În ziarul *Svobodna Bălgaria* apare poezia *De ce?*

Prinţul Alexandru Battenberg dă o lovitură de stat şi suspendă constituţia. Conducătorii democraţi bulgari sunt nevoiţi să fugă în Rumelia orientală. Dragan Ţankov, unul dintre conducătorii de vază ai partidului liberal, este trimis în exil la Vraţa.

Aleko Konstantinov scrie interesantul poem *Cântec despre Slobod Madjar şi Plamen Teniu*, care apare de-abia în 1883, la Ruse, nesemnat.

Se înscrie la Facultatea de drept a Universităţii din Odesa.

1885 Se întoarce în patrie. Este numit membru al judecătoriei de ocol din Sofia. Peste un an şi câteva luni este numit procuror ajutor la Curtea de Apel din Sofia.

Războiul sârbo-bulgar. Este recunoscută unificarea Bulgariei.

1886 Unica încercare a lui Aleko Konstantinov de a scrie o piesă

de teatru, comedia politică *Pe un pământ liber*, rămasă neterminată. Piesa a apărut de-abia în 1903.

În urma unei lovituri de stat, prinţul Alexandru Battenberg abdică şi părăseşte Bulgaria.

Moare mama scriitorului.

1886-1887 Se instituie o regenţă, din care face parte şi Ştefan Stambolov.

1887 Pe tronul Bulgariei se urcă prinţul Ferdinand Saxa Coburg-Gota. Ştefan Stambolov devine prim-ministru.

Din ordinul lui Ştefan Stambolov, Aleko Konstantinov este dat afară din slujbă.

Începe să se ocupe cu avocatura. Sub influenţa lui Pencio Slaveikov, începe să traducă din literaturile franceză şi rusă. Traduce din Puşkin şi Lermontov *(Poltava, Fântâna din Bakcisarai, Ţiganii, Demonul)*, Nekrasov (fragment din *Femei ruse, Calea ferată*). Din literatura franceză traduce *Tartuffe* de Molière.

1888 Scrie povestirea *O logodnă neaşteptată*, care urma să fie citită într-un cerc familiar. Povestirea apare la zece ani după moartea autorului.

1889 Întreprinde o călătorie la Paris.

1890 Este reprimit în postul de procuror al Curţii de Apel din Sofia.

1891 1 august: Înfiinţarea Partidului socialist-democrat bulgar, fondat de D. Blagoev.

Aleko Konstantinov întreprinde o călătorie la Praga.

1892 Este din nou dat afară din slujbă.

1893 Întreprinde o călătorie la Expoziţia universală din Chicago.

În revista *Bălgarski Pregled* apar pentru prima dată notele sale *Până la Chicago şi înapoi*.

1894 Publică în revista *Bălgarska sbirka* poeziile *Păsărică* şi *Răspuns*.

18 mai: Căderea lui Stambolov şi venirea la putere a guvernului poporanist al doctorului Stoilov.

În toamna aceluiaşi an, autorul candidează la Sviştov pentru alegerile de deputaţi. Teroarea poliţistă îi taie drumul spre Camera Deputaţilor.

21 septembrie: apare primul foileton, *Asupra alegerilor din Sviştov*.

Începe să publice în revista *Misăl* primele schiţe despre bai Ganiu.

Aleko Konstantinov publică în ziarul *Progres* următoarele poezii:

Spune-mi, Părvane!, Fericitul, Guncio al nostru e mai practic, Ce se aude?, O să-l minţim, Luptătorul ş.a.

1895 Publică *Din trecutul asociaţiei Slavianska Beseda*. Tipăreşte în ziarul *Zname* un apel către sofieni, organizând o excursie de masă pe muntele Vitoşa. Acest apel este considerat un moment de cotitură în dezvoltarea turismului în Bulgaria.

1896 Îşi depune candidatura pentru un loc de docent la Facultatea de drept din Sofia. Este împins la acest pas de dorinţa de a-şi asigura condiţii pentru o activitate liniştită.

Candidatura îi este respinsă.

1896/1897 Jurisconsult al Consiliului comunal din Sofia. Îşi dă demisia din serviciu, deoarece nu se putea împăca cu practicile primarului şi membrilor consiliului.

1897 11 mai: Pe şoseaua Peştera-Pazargik este omorât (împuşcat) de ucigaşi plătiţi.

3 noiembrie: În faţa judecătoriei de ocol Pazargik începe procesul asasinilor lui Aleko Konstantinov. Procurorul Hinek Maier şi-a intitulat rechizitoriul *Bai Ganiu a turbat. Eroul şi-a omorât autorul.*

BAI GANIU COLINDĂ EUROPA

După ce fu ajutat să-şi dezbrace sumanul, bai[1] Ganiu îşi azvârli pe umeri o pelerină belgiană şi toţi exclamară: „Iată-l, în sfârşit, şi pe bai Ganiu european sadea!”

— Ce-ar fi să povestim câte-o năzdrăvănie de-a lui bai Ganiu?

— Bună idee! strigarăm noi.

— Ei, atunci, să începem!

— Să-ncep eu, că ştiu o grămadă.

— Ba eu! Tu habar n-ai!

Şi ţine-te ciorovăială! Până la urmă, ne învoirăm să înceapă Stati. Şi el se porni pe povestit.

I
BAI GANIU CĂLĂTOREŞTE

Când trenul nostru opri sub uriaşa cupolă a gării din Budapesta, coborâi, intrai cu bai Ganiu la bufet şi, cum ştiam că mai e o oră până la plecare, mă aşezai liniştit la o masă şi comandai o bere şi

[1] Nene (bulg.).

nişte gustări. De jur împrejur – lume, larmă, forfotă. Şi ce mândreţe de lume! Ştiţi, nu prea-i înghit pe unguri, da cu unguroaicele n-am nimic. Şi cum stam aşa şi priveam, cu gândul aiurea, la forfota din jur, nici nu băgai de seamă când şi cum o tulise bai Ganiu, cu desagi cu tot. Încotro o luase? Paharul îi era gol. Mă uitai în jur, îl căutai cu privirea prin tot restaurantul – bai Ganiu nicăieri! Ieşii afară pe peron. Ia-l pe bai Ganiu de unde nu-i! Ciudat lucru! „S-o fi dus la vagon, mă gândii eu, să vadă dacă nu i-o fi şterpelit cineva covoraşul.”

Mă întorsei iar în restaurant. Mai era o jumătate de ceas, dacă nu mai bine, până la plecarea trenului, îmi beam berea şi priveam împrejur. Un impiegat suna din clopoţel din cinci în cinci minute, vestind flegmatic, cu glas monoton şi tărăgănat, direcţiile trenurilor: „He-gheş-fe-ke-te-heghi, Kiş-Ke-reş, Se-ghe-din, Ui-vi-dek”. Câţiva călători englezi se zgâiau la mutra lui, dar el, deprins pesemne cu nedumerirea pe care o stârnea limba lui extravagantă, râdea cu gura până la urechi, şi despicând strident fiecare silabă continua să urle cu o voce dogită: „Ui-vi-dek, Kiş-Ke-reş, He-gheş-fe-ke-te-heghi” .

Mai erau zece minute până la plecarea trenului. Chemai pentru plată, achitai şi berea lui bai Ganiu şi ieşii pe peron, cu gândul să-l caut. În vremea asta, sub cupola gării intra domol un tren. Şi, ce să vezi?... La fereastra unui vagon, aplecat până la brâu peste pervaz, zării chipul strălucitor al lui bai Ganiu! Cum mă văzu, începu să vânture căciula, strigând ceva, dar nu putui desluşi ce anume, din pricina locomotivei, care şuiera de zor. Pricepusem însă cum stă treaba. Când trenul se opri, bai Ganiu sări jos, alergă spre mine şi – într-un talmeş-balmeş de înjurături viguroase, pe care, fie-mi cu iertare, nu vi le pot repeta – îmi spuse în rezumat următoarele:

— Fir-ar a dracului de treabă, mă neică... Cât p-aci să-mi rup picioarele d-atata alergătură...

— Ce alergătură, bai Ganiu?

— Cum, ce alergătură? Tu stăteai şi căscai gura colo în restaurant...

— Ei şi? zisei eu.

— Cum ei şi? Taman atunci ăla de la poartă – ştii, ăla – începe să sune din clopoţel. Auz maşina că şuieră, ies afară, şi, până să-ţi dau de veste, ce să vezi? Trenul nostru pornise! „Bre! S-a dus dracului covoraşul meu”, zic, şi tunde-o după el! Şi fugi, şi fugi! Da ce alergătură! Deodată văz că trenu se opreşte, şi atunci – hop şi eu în

el! Unul se răsteşte la mine strigând: „Heké, meké”, dar eu, mă ştii, nu-s dus prea mult la biserică! Holbez o dată ochii la el şi-i arăt covoraşul, dar el... om de treabă... mă lăsă în pace şi chiar îmi zâmbi. De unde să ştiu că manevram înapoi? Treabă ungurească!

Eu, păcatele mele, am râs cu lacrimi de păţania lui bai Ganiu. Sărmanul! Trenul manevrase ca să treacă pe altă linie, şi bietul bai Ganiu alergase trei kilometri după el, fiindcă acolo îşi avea, mă rog, covoraşul lui!...

— Hei, da cu graba ta, ai uitat să-ţi plăteşti berea, bai Ganiu!

— Mare lucru! lasă, că destul ne jumulesc ei pe noi! răspunse bai Ganiu pe un ton care nu îngăduia tăgada.

— Am plătit-o eu!

— Dacă eşti aşa gros la pungă, bine-ai făcut că ai plătit-o! Da hai să ne urcăm în tren mai repede, să n-alergăm iar după el! rosti sfătos bai Ganiu.

Intrarăm în vagon. Bai Ganiu îngenunche pe desagi, cu spatele la mine, scoase o jumătate de roată de caşcaval, din care taie o bucăţică subţirică, să vezi prin ea, luă un codru mare de pâine şi începu să plescăie cu o poftă de invidiat,; umflându-şi cu dumicaţii ba o bucă, ba alta a obrazului şi lungind mereu gâtul ca să poată înghiţi pâinişoara uscată.

Când se săturâ, bai Ganiu râgâi o dată, de două ori, scuturâ firimiturile în palmă, le dădu pe gât şi mormăi pe sub nas:

— Hei, acum să-mi facă cineva cinste cu un vinişor!

Se aşeză în faţa mea; îmi zâmbi blajin şi, după ce mă privi galeş, vreme de un minut, mă întrebă:

— Da mătăluţă aţi mai călătorit aşa, aţi colindat multă lume?

— Colindat, bai Ganiule, colindat!

— Iii, da eu ce de lume am mai cutreierat! Ţţţ!... Başca Adrianopolu, Ţarigradu, d-apoi prin România! Mă crezi? Giurgiu, Turnu-Măgurele, Ploieştii, Piteştii, Brăila, Bucureştii, Galaţii... Stai, stai, n-aş vrea să te mint! Nu mi-aduc bine aminte dac-am fost ori nu şi la Galaţi... Pe toate le-am colindat.

Drumul până la Viena trecu monoton. Îi oferii lui bai Ganiu o carte, ca să-şi omoare timpul cu lectura, dar el îmi respinse amabil oferta, deoarece citise multe la vremea lui şi socotea că-i mai practic să-i tragă un pui de somn. De ce să stea treaz degeaba? Oricum, îşi plătise trenul; barem să doarmă puţintel. Furat de somn, începu să-i tragă o sforăială de nu mai aveai nevoie s-asculţi răgetul leului din Atlas.

La Viena am tras la tradiţionalul nostru hotel London. Servitorii, după ce îmi coborârâ geamantanul din trăsură, dădură să ia şi desagii lui bai Ganiu, dar el, din delicateţe sau dracu mai ştie de ce, nu se învoi.

— Cum să-i las pe mâna lor, bre?... Am în ei esenţă de trandafir, nu glumă! Mireasmă puternică! Te pomeneşti că-şi vârâ careva mâna în ei şi-mi şterpeleşte vreo sticluţă. Şi pe urmă – prinde orbu, scoate-i ochii! Las', că-i cunosc eu. Nu te uita că-s aşa sclivisiţi (bai Ganiu voia să spună „politicoşi”, dar cuvântul era încă nou în lexiconul nostru), nu te uita cum se învârtesc în jurul tău! Mai bine vezi de ce se învârtesc! Crezi că de drag? *Ainţ, ţvai, Gut morghin*[1], da ei mereu cu gândul să se pricopsească cu ceva! Dacă nu le merge, atunci sar cu bacşişul! Eu de ce crezi că stau şi pândesc să pot pleca din hotel aşa, pe nevăzute?... Cerşetori! Unuia un creiţar, altuia alt creiţar – unde ai ajunge? La sapă de lemn!

Fiindcă esenţa de trandafir pe care bai Ganiu o purta cu el era într-adevăr un lucru de mare preţ, îl sfătuii s-o predea spre păstrare la casă.

— La casă, ai? mă certă el, cuprinzându-l mila de naivitatea mea. Bre, da ciudaţi oameni mai sunteţi voi ăştia învăţaţii! De unde ştii, mă, ce fel de oameni sunt ăia de la casă? Îţi ia esenţa, şi p-aci li-i drumul... Şi pe urmă ce te faci? Nu, las' pe mine, neică! Vezi brâul ăsta? Şi bai Ganiu îşi desfăcu vesta largă. Am să vâr toate sticluţele colea! Cam greu, dar... sigur.

Se întoarse deci cu spatele la mine („De, lume multă, fel de fel de oameni, cine ştie cine mi-o fi şi puştanul ăsta?!”) şi începu să-şi înfunde brâul cu sticluţe.

Îl poftii să mergem la masă.

— Unde prânzim?

— Jos, în restaurant.

— Mulţumesc, nu mi-i foame! Matăluţă du-te şi mănâncă, eu am să te aştept aici...

Mi-aş pune capul că după plecarea mea bai Ganiu şi-a deschis traista. Îşi adusese merinde de acasă, aşa că de ce să-şi mai cheltuiască bănişorii pe mâncare caldă? Că doar n-avea să moară de foame!

A doua zi îl luai pe bai Ganiu cu mine, îl dusei la biroul unui negustor bulgar, îl lăsai acolo, iar eu mă urcai într-un tramvai şi

[1] Unu, doi, bună dimineaţa (germ. incorect).

pornii spre Schönbrunn[1]. Mă suii pe Gloriette, contemplai Viena şi împrejurimile ei, străbătui aleile, grădina zoologică, mă uitai preţ de un ceas la maimuţe, şi pe înserate mă întorsei la hotel. Bai Ganiu era în camera lui. Încercă să-şi ascundă îndeletnicirea, dar nu reuşi, şi băgai de seamă că-şi făcea un buzunar nou la căptuşeala anteriului. Om trecut prin multe, purta şi vara un anteriu scurt pe sub hainele nemţeşti. „Iarna car, vara sanie”, vorba ceea. Şi bai Ganiu nu iese din ea.

— M-am apucat să mă mai cârpesc niţel... făcu el, oarecum ruşinat.

— Îţi faci un buzunar nou, precât văd. Mi se pare c-ai dat lovitura cu esenţa de roze! îl luai eu în zeflemea.

— Cine, eu? Da de unde, drăguţule! Ce nevoie aş avea de buzunar? Că buzunare, câte vrei! Bani să fie! Nu-i buzunar, frate... Nu-i nimic... S-a rupt niţeluş căptuşeala, şi i-am pus un peticuţ. Da tu pe unde mi-ai fost? Te-ai plimbat? Bine-ai făcut!

— Păi dumneata, bai Ganiu, nu te-ai dus să te plimbi, să vezi Viena?

— Ce să văd la Viena? Oraş ca orice oraş: oameni, case, lux, *gut morghin*... şi mereu te ciupesc de gologani... De ce să ne dăm părăluţele nemţilor? Şi la noi se găseşte cine să le mănânce, slavă Domnului!...

II
BAI GANIU LA OPERĂ

Îl înduplecai pe bai Ganiu să facem o plimbare până la Operă şi să ne cumpărăm bilete pentru seara. Se prezenta baletul *Puppenfee*[2] şi nu mai ţin minte încă ce. Trecurăm de cafeneaua grecească, cotirăm spre cafeneaua Mendel, unde se adunau bulgarii, şi ne îndreptarăm spre catedrala Sf. Ştefan. Aici, în piaţă, îl poftii pe bai Ganiu să intrăm într-o cofetărie, fără să-mi treacă prin minte că şi sub pielea lui s-ar putea ascunde un Don Juan. Dar ce minuni e în stare să facă civilizaţia! Trebuie să vă spun că pe vremea aceea îmi făceam studiile la Viena. Fusesem în vacanţă, şi la întoarcere, în drum spre Viena, făcusem cunoştinţă cu bai Ganiu. La cofetăria aceea mă duceam foarte des şi o cunoşteam foarte bine pe casieriţă, o fată frumuşică şi veselă; veselă, dar serioasă.

[1] Palat imperial lângă Viena, zidit în 1750 de Maria Tereza.
[2] Zâna păpuşilor.

Nimic din atitudinea ei nu-ţi îngăduia să-ţi iei nasul la purtare. Ei bine, domnilor, intru în cofetărie cu bai Ganiu, ne apropiem de bufet, fata îmi zâmbeşte voioasă, urându-mi bun sosit, eu îi răspund cu câteva glume nevinovate, dau să aleg o prăjitură, dar deodată aud un strigăt de indignare:

— Ce faci, bai Ganiule? Te legi de fată?! mă repezii eu – şi mirat, şi necăjit.

— Stai, bre, că nu i-am făcut nimic! îmi răspunse bai Ganiu bâlbâindu-se.

Fata, înfuriată la culme, cu obrajii în flăcări, îmi strigă abia stăpânindu-se că bai Ganiu îi făcuse o mojicie nemaipomenită: o ciupise! Şi nu numai că o ciupise, dar îşi răsucise chiar degetele în carnea ei, strângând din dinţi! Ce să vă mai spun? Scandal! Cât p-aci să cheme poliţia l

— Şterge-o, bai Ganiule, că dacă încapi pe mâna poliţiei, vai de pielea dumitale! Ia-o la deal, că te ajung şi eu din urmă! mă răstii eu la el, făcând pe indignatul şi cât pe ce să izbucnesc în hohote de râs văzând figura lui tragicomică.

— Ce-mi face pe grozava? bombăni la ieşire bai Ganiu, curajos. Cinstită, hai? Parcă nu le-aş cunoaşte eu pe muierile de-aici... Cum le-arăţi punga, te şi iau cu *gut morghin*. Dar las', că nici bai Ganiu nu e prost!...

Mi-a fost dat ca impresiile din ziua aceea să fie încununate de o altă boroboaţă a lui bai Ganiu. La Operă, după cum vă spuneam, se reprezenta baletul *Puppenfee*. Aveam locuri la parter. Teatrul gemea de lume. Îmbrăcămintea lui bai Ganiu, nepotrivită cu negrul costumelor de seară şi al fracurilor, bătea la ochi. Cortina se ridică. Tăcere mormântală. Ochii tuturor erau aţintiţi spre decorul fantastic. Simţeam că la dreapta mea se frământă şi geme cineva, dar nu-mi puteam lua ochii de pe scenă: tablourile se schimbau dirijate parcă de-o baghetă fermecată, grupuri-grupuri de balerine apăreau şi dispăreau; pe scenă – când întuneric beznă, când lumină ca ziua, în culori felurite... O feerie, nu altceva!... Dintr-un grup de balerine se desprinsese una, care pornise cu paşi mărunţi spre avanscenă, se oprise o clipă, sărise în sus şi începuse să plutească în aer, sprijinindu-se în vârful unui singur picioruş... În aceeaşi clipă, la spatele meu un hohot spulberă magia. Mă întorsei în stânga; toate rândurile din spate chicoteau, arătând cu degetul spre ceva ce se petrecea în dreapta mea. Cuprins de sumbre bănuieli, mă întorsei spre bai Ganiu... Dumnezeule! Ce-mi văzură ochii?... Bai

Ganiu îşi descheiase vesta, că-l supărau sticluţele înfundate în brâu, îşi dezbrăcase giubeaua şi-şi suflecase mânecile, iar un plasator îl trăgea cu două degete de cămaşă şi-i făcea semn din cap, fără doar şi poate să poftească afară. Bai Ganiu se holba la el încruntat şi îi răspundea tot prin semne: „Adică pe cine vrei să sperii, mă?” Răţoiala lui dârză stârnise râsul nestăpânit al unei fetiţe din spatele nostru, şi râsul ei molipsise tot teatrul. Curată halima! Şi închipuiţi-vă, domnilor, în clipa când mă uitai spre loji, copleşit de ruşine, dădui cu ochii de o familie germană pe care o cunoşteam şi în sânul căreia eram foarte bine primit. În căutătura acelor oameni citii o sinceră părere de rău pentru situaţia delicată în care mă aflam. Bai Ganiu, în vremea asta, mă trăgea zdravăn de mânecă:

— Hai, mă, hai să plecăm! Dă-i dracului pă ovreii ăştia! O să-mi cadă ei odată în labă, şi atunci să vezi...

III
BAI GANIU LA BAIE

— Staţi să vă povestesc şi eu cum a fost cu întâlnirea mea cu bai Ganiu, se oferi Stoicio.

— Bine, povesteşte-ne! primirăm noi, pentru că Stoicio era neîntrecut când povestea vreo năzbâtie.

— Tot la Viena s-a întâmplat şi asta. Şedeam într-o dimineaţă la cafeneaua Mendel cu un ceai dinainte şi răsfoiam ziarele noastre bulgăreşti. Eram adâncit în lectura unui articol foarte interesant, în care se lămurea felul în care Constituţia poate fi simţitor modificată, modificată chiar cu totul, şi totuşi să rămână neatinsă... Şi cum mă cufundasem eu aşa în profunda cugetare a autorului acelui articol, mă trezii deodată că-mi ţipă cineva la ureche: „O-o-o! Bună ziua!” şi că o mână asudată îmi smulge dreapta. Ridic ochii şi văd un ins spătos, cu ochi negri şi păr negru, oacheş la faţă, cu mustăţi răsucite, fălcos, cu barba nerasă, îmbrăcat (în ce credeţi?) într-o redingotă descheiată, încins pe sub vestă cu un brâu roşu, ce ieşea afară cam de două-trei degete, cu o cămaşă albă (albă ca la noi, bineînţeles), fără cravată, cu o căciuliţă neagră lăsată pe-o sprânceană, în cizme, cu o bâtă de corn noduroasă la subsuoară. Încolo, om tânăr: să tot fi avut treizeci de ani.

— Să-mi fie cu iertare, domnule, îi spun eu oarecum fâstâcit, n-am plăcerea să vă cunosc.

— Cum? Nu mă cunoşti zici? Nu eşti bulgar?

— Ba sunt!

— Atunci?...

— Atunci...

— Păi, dacă-i aşa, ia scoală-te să ne plimbăm! De ce să cloceşti aici? Pe mine mă cheamă bai Ganiu. Haide!

Dar de fapt nici nu mai era nevoie să-mi spună cine e...

— Scuzaţi, domnule Ganiu, dar acum n-am timp...

— Păi, atunci, de ce-mi stai la cafenea, dacă zici că n-ai timp?

Socotii de prisos să-i dau explicaţii, mai ales că nu părea dispus să mă lase în pace. Deodată, mi-o trânti aproape poruncitor:

— Hai, scoală, să mă duci la baie! Unde-i baia aici?

Poftim! Să-l duc la baie! Începuseră să m-apuce dracii, dar mă domolii. Şi nu numai că mă domolii, dar îmi veni să şi râd. Pentru că, într-adevăr, bai Ganiu avea neapărată nevoie de o baie: mirosea de departe a dospeală! N-aveam încotro. Compatriot... Trebuia să-l servesc. Şi chibzuii să mă folosesc şi eu de prilej ca să fac un duş. Zăduf mare... Pornirăm spre o baie de vară cu un bazin larg. Pe drum, dacă treceam pe lângă ceva mai deosebit, socoteam necesar să-i arăt şi să-i lămuresc lui bai Ganiu ba una, ba alta, dar băgai de seamă că omul mă ascultă în silă. Îmi răspundea din când în când cu o exclamaţie de nepăsare, cu câte un „Hm, aşa?” ori „Las’, că ştiu eu”, prin care căuta să-mi dea a înţelege, vezi Doamne, că nu-i prost. Sau îmi tăia vorba cu vreo întrebare care nu avea nici în clin, nici în mânecă cu ceea ce îi explicam. Îi istoriseam, de pildă, ceva despre monumentul Mariei Tereza, şi el mă trăgea de mânecă:

— Ia te uită, bre, la aia de colo! Aia cu fusta albastră! Cum ţi se pare, ai? Ia spune-mi, rogu-te, şi mie, cum dracu le cunoaşteţi voi care-i aşa şi care nu-i?... Că eu de câte ori m-am păcălit! Ai?

Şi bai Ganiu îşi completă întrebarea cu o clipire diavolească din ochi.

În sfârşit, ajunserăm la baie. Inima mi se făcuse cât un purice, de parcă presimţea ce-avea să se întâmple. Luarăm bilete de la casă. Bai Ganiu îşi ceru „restul” cu o mişcare din degetele vârâte în gura ghişeului, casieriţa îi întinse mărunţişul zâmbitoare, bai Ganiu o sorbi lacom din ochi, îşi luă banii şi, printr-o tuse plină de înţeles, îşi exprimă pofta inimii. Femeia izbucni în râs, iar bai Ganiu, entuziasmat, îşi răsuci mustaţa stângă şi clătină din cap.

— *Ce fromoza eş domneata!* Mă Stoicio măi, ia întreab-o, mă,

dacă ştie româneşte! *Ştii rumuneşti*? făcu bai Ganiu.

În timpul ăsta intră un alt vizitator, şi noi ne strecurarăm în sala comună. Un coridor în formă de cerc. De jur împrejur – cabine mici pentru dezbrăcat, cu perdele la intrare. La mijloc – un bazin, despărţit de coridor printr-un grătar scund de lemn, în care ajungeai coborând câteva trepte mici. Cabinele noastre erau vecine. Mă dezbrăcai la repezeală şi intrai în bazinul răcoros. În apă, tăcuţi, câţiva nemţi îşi întindeau muşchii cuviincios şi pufăiau. Bai Ganiu întârzie destul de mult. În dosul perdelei de la cabina lui se auzeau gemete şi clinchetul unor obiecte de sticlă. În sfârşit, dădu la o parte cortina şi apăru gol-goluţ, cu pieptul păros şi cu picioarele dungate de urmele ciorapilor coloraţi. Ţinea în mână o legătură, în care se aflau sticluţele cu esenţă de roze atât de preţioasă lui, legate într-o batistă nu prea curată. Se temuse să le lase în cabină.

— Poţi să te încrezi în şandramalele alea de pereţi? Te pomeneşti cu o scândură smulsă, şi apoi ia-ţi adio!...

Se uită pe pereţii coridorului, în căutarea vreunui cui de care să-şi atârne legăturica. Ce vrei, omul îşi închipuia că dacă-i perete, trebuie să aibă musai şi un cui înfipt în el, şi-mi zise:

— Măi, da proşti mai sunt nemţii ăştia! Un cui nu le dă prin cap să bată în perete! Şi mai au obrazul să spuie că noi suntem nerozi!

După ce se convinse pe deplin de tâmpenia nemţilor, bai Ganiu îşi lăsă bănuitor batista cu sticluţe la intrarea cabinei, ca să le aibă sub ochi până se scaldă.

— Mă băiatule mă, ascultă colea, se întoarse el iar către mine. Scaldă-te, dar mai uită-te din când în când şi la sticluţe şi apoi şi la mine, ca să vezi ce mai trăsnaie-ţi născocesc eu.

Şi grăind aşa, bai Ganiu ridică un picior şi calcă pe marginea bazinului...

— Hei, ia seama ici!...

Se înălţă, puse şi piciorul celălalt, se îndreptă din şale, îşi făcu cruce şi strigă:

— Ia uite, priveşte... Doamne-ajută... Hop!...

Se săltă în aer, îşi făcu picioarele covrig şi pleosc! în mijlocul bazinului. Snopi de apă ţâşniră în toate părţile şi împroşcară capetele nemţilor, înlemniţi de uimire; cercuri de valuri se porniră din centru spre margine, se revărsară dincolo de bazin, se traseră iar înapoi, şi când, după câteva secunde, apa se potoli şi se limpezi, toţi cei de faţă putură vedea sub apă mişcările încordate ale lui bai

Ganiu. Deodată se ridică, întinse picioarele, călcă pe fund, se încordă şi, cu ochii închişi şi urechile înfundate, se scutură de apă – puf!, stropi apa prin mustăţile pleoştite – puf! – şi îşi scutură, apa din păr şi de pe faţă. Apoi deschise ochii, se uită la mine şi începu să râdă:

— Ha-ha-ha... Ai? Ce zici?

N-apucai să zic ceva, pentru că se aşternu oblu deasupra apei, şi începu să plescăie din mâini şi să înoate „voiniceşte”. Pleosc! o dată cu mâna, şi apoi două izbituri înapoi cu picioarele. Pleosc! cu mâna ailaltă, şi apoi alte două lovituri. Tot bazinul clocotea! Parcă ne aflam sub o cascadă. Valurile împroşcară bordura, trâmbe de stropi ţâşniră până pe pereţii din faţă.

— Asta se cheamă înot voinicesc! strigă bai Ganiu triumfător printre valuri. Şi acum, ia stai, să le arătăm ce va să zică aia „bampor”!

Şi întorcându-se pe spate, începu să dea nişte lovituri aşa de amarnice cu picioarele deasupra apei numai spumă, că stropii zburară până în tavan. Cât ai clipi, îşi încolăci mâinile şi, imitând roata vaporului, „tupa-lupa, tupa-lupa, pfuu”, şuiera de ne asurzi.

Nemţii încremeniseră la locurile lor, convinşi pe de-a-ntregul că bai Ganiu e un balcanic bun de dus la balamuc, şi citii pe feţele lor mai degrabă compătimire decât indignare. Dar bai Ganiu, convins pesemne că pe figurile lor desluşeşte o nemărginită admiraţie pentru măiestria de care dăduse dovadă, urcă repede treptele, se încordă răscrăcărându-se puţin, se uită la nemţi cu ifos, începu să se bată vitejeşte în pieptul păros şi strigă a biruinţă:

— Bulgar! Bulga-a-r!

Şi se lovi şi mai tare în piept.

Tonul mândru cu care se recomandase era clar! Tonul ăsta spunea: „Iaca, vedeţi? Ăsta-i bulgarul! Ăsta-i el! Aşa-i el! Voi aţi auzit numai de eroul de la Slivniţa[1], geniul din Balcani! Acum îl aveţi înaintea voastră în carne şi oase, din creştet până-n tălpi, întreg! Iaca ce minune e în stare să facă! Cică-'s proşti bulgarii, ai? lua-v-ar naiba de ovrei să vă ia!

— Măi, ia întreabă-i dacă au săpun! îmi zise bai Ganiu după ce i se mai potoli entuziasmul patriotic. Ia te uită în ce hal îs picioarele mele...

Într-adevăr, picioarele lui nu prea înfăţişau un model pe potriva

[1] Localitate unde au fost învinse armatele sârbeşti în 1886.

lui Apollon din Belvedere[2]. Dungile colorate ale ciorapilor se pecetluiseră pe pielea lui şi aşa destul de murdară, năpădită de păr. De altfel, pe bulgar nu-l putem uimi cu lipsa de curăţenie; nu putem sili nici fantezia cea mai aprinsă să-şi închipuie ceva mai murdar decât ceea ce îţi poate înfăţişa realitatea....

Cu aceste cuvinte, Stoicio îşi încheie povestirea.

IV
BAI GANIU LA DREZDA

— Şi eu m-am întâlnit o dată cu bai Ganiu, la Drezda, spuse Kolia. Să vă povestesc cum a fost?

— Mai încape vorbă? Hai, dă-i drumul!

— Nu ştiu dacă aţi aflat, dar acum câţiva ani toată lumea din Drezda era grozav de impresionată de o nenorocire căreia-i căzuseră victime o bulgăroaică, elevă de şcoală, şi un tânăr american. Să vă povestesc întâi în câteva cuvinte trista întâmplare. Bulgăroaica învăţa la Drezda, şi acolo, după cum ştiţi, sunt cartiere întregi locuite de americani, englezi, ruşi şi alţi străini, ai căror copii urmează cursurile diverselor pensioane. O elevă americană se împrietenise cu bulgăroaica noastră. Englezoaicele şi americancele au capriciul de a lua sub ocrotirea lor vreo colegă din cele mai lipsite de apărare, cum era bulgăroaica noastră: mai sfioasă, mai timidă şi mai tăcută. Se împrieteniseră, şi americanca începuse s-o invite la ea acasă în zilele de sărbătoare. Bulgăroaica făcuse cunoştinţă cu toată familia, printre alţii şi cu fratele ei, un tânăr de douăzeci de ani, care studia pictura. Cine ştie dacă nu cumva din pricina înclinării tinerilor pictori, ispitiţi de orice model care iese din comun, ori poate din pricina înclinării spre originalitate a americanilor, dar, după câteva întâlniri cu bulgăroaica noastră modestă şi sfioasă, tânărul începu să se simtă atras de ea, folosea orice prilej să se întâlnească cu ea, să vorbească împreună despre artă, să se facă plăcut. Cu un cuvânt, începură să se iubească. Dar dragostea asta le scurtă zilele. Într-o zi de sărbătoare, în timpul vacanţei de vară, toţi ai casei, însoţiţi bineînţeles de bulgăroaică, porniră într-o excursie prin Elveţia. În preajma unui loc stâncos şi pitoresc, tânărul pictor, furat de conversaţia cu bulgăroaica, se

[2] Cea mai frumoasă statuie antică, reprezentând pe Apolo, zeul zilei, al luminii şi al artelor, protector ai poeziei şi al muzicii, personificare a soarelui.

depărtă de însoţitori. Îi atrase atenţia o stâncă înaltă şi porni să se caţăre pe ea. După el s-avântă şi tovarăşa lui, dar nu izbutiră s-ajungă în vârf: pe la mijlocul stâncii, americanul alunecă, şi în căderea lui târî în prăpastie şi pe bulgăroaică. Până aici le fusese dat să trăiască. Trupurile neînsufleţite fură transportate la morga din Drezda. Oraşul fu tulburat de întâmplarea asta tristă. Lumea se înghesuia să-i vadă întinşi unul lângă altul pe o masă mare de marmură. Se dădu de îndată depeşă fratelui bulgăroaicei, singura ei rudă de altfel, să vină la Drezda. Cadavrele fură îmbălsămate, ca să fie conservate până la sosirea lui. Mulţime de coroane le împodobiră patul mortuar. A treia zi sosi de la Viena o telegramă, vestind că fratele răposatei e în drum spre Drezda. Cadavrele fură duse la locuinţa familiei americane. Aşteptând cu nerăbdare sosirea fratelui, o mulţime de *miss* şi de *mistress*, de *lady* şi *gentlemeni* se adunaseră în casa îndoliată. Familia făcea parte din societatea înaltă a Drezdei. Mă dusei şi eu acolo cu câţiva studenţi bulgari, în calitate de concetăţeni ai moartei. Alţi bulgari se duseră la gară, în întâmpinarea fratelui decedatei. Aşteptam. Tristă aşteptare! Toate camerele gemeau de vizitatori. Se vorbea încet, în şoapte. Liniştea era tulburată din când în când de plânsul şi suspinele mamei băiatului, zdrobită de durere. În răstimpul unei tăceri de mormânt, dinspre coridor se auzi o larmă asurzitoare: răsună un tropot grosolan de cizme; părea că cineva trage de dârlogi un cal potcovit; se porniră apoi glasuri: „Unde-i? Aicea, mă?” „Sst... Mai încet!” şi în camera defuncţilor pătrunse, cu căciula în cap... bai Ganiu!

— Bună ziua! strigă el pe un ton şi cu un aer mai degrabă indignat decât îndurerat, ca şi cum persoanele din juru-i ar fi fost vinovate de moartea surorii sale.

Se apropie de catafalc şi trase la întâmplare giulgiul de pe faţa tânărului.

— Cine-i ăsta? Ce-i cu omul ăsta? întrebă el uitându-se fioros la întreaga adunare şi aşteptând răspunsul cu ochii holbaţi.

Un student bulgar, copleşit de ruşine, se apropie de bai Ganiu, îl împinse uşor de umăr şi trase pânza de pe faţa moartei. Bai Ganiu îşi scoase căciula, îşi făcu o cruce şi o sărută pe frurtte.

— Oh, sărmănuţa de tine! Ce ţi-a fost ursita. Măricico, Măricico! începu să dea din cap bai Ganiu, şi orice-aţi spune, clătinatul ăsta din cap părea mai degrabă o ameninţare împotriva celor de faţă decât mărturia unei dureri.

Privi bănuitor mortul, care zăcea culcat lângă soră-sa, şi după ce

mişcă din cap şi din degetele de la mâna stângă în semn de întrebare ca un oriental ce era, se adresă studentului:

— Măi băiete, cum vine treaba asta? De ce l-au depus şi pe ăla aici? Ce caută un bărbat la pension?

— Ssst! Vă rog, vă rog, domnule Ganiu, vorbiţi mai încet!

— De ce mai încet, mă? Am cheltuit bani aci, nu glumă! Unde-i directoarea?

— Aici nu-i pension, aici e o casă particulară, răspunse studentul, ca lovit de trăsnet.

— Cum casă particulară?

— Ssst! Pentru Dumnezeu, vorbiţi mai încet! se rugă bietul student, asurzit de sângele care-i vâjâia în urechi şi gata să-l podidească plânsul.

Înfăţişarea, atitudinea războinică şi apucăturile lui bai Ganiu, care începură să semene a profanare, a bătaie de joc adusă sentimentelor sacre ale tuturor celor de faţă, nu avură darul să stârnească simpatia americanilor, şi mai ales a gingaşelor lor jumătăţi.

Bai Ganiu era îmbrăcat în haine de postav bălţate, avea cizmele murdare şi prăfuite, gâtul – înfăşurat într-o basma cernită, de sub care se vedea o cămaşă descheiată şi soioasă. În mână ţinea un baston, şi la subsuoară – un pachet înfăşurat într-o hârtie galbenă. Mustăţile îi erau răsucite, iar barba nerasă, ca o perie.

— Domnul ăsta-i frate cu *mademoiselle* Marie? mă întrebă unul de-ai casei.

I-am răspuns afirmativ, adăugând pentru lămurirea purtării şi înfăţişării lui bai Ganiu o minciună croită la repezeală: i-am spus că telegrama cu vestea tristă şi dureroasă l-a găsit la ţară, pe când veghea la munca câmpului, şi, fără să se mai abată pe la conac (bai Ganiu şi conac!), s-a dus glonţ la tren, s-a împrumutat de bani de la nişte cunoştinţe întâlnite în gară şi a venit de-a dreptul la Drezda, fără să se oprească nicăieri. Iar purtarea lui de acum, oricât de stranie ar părea, ar trebui iertată, dacă se ţine seama de crunta lovitură pe care i-o pricinuise pierderea de neînlocuit a surioarei sale, fără a mai pune la socoteală uriaşele pierderi materiale cauzate de izbeliştea în care îşi lăsase treburile câmpeneşti.

— O, sărmanul de el! exclamă compătimitor interlocutorul meu, şi se duse să împărtăşească şi celorlalţi prieteni ai casei sentimentele sale faţă de bai Ganiu.

Mi se uşurase inima întrucâtva, domnilor!

Dar pentru scurtă vreme! Americanul, om de-al casei, izbutise între timp să comunice informaţiile culese de la mine mai tuturor celor de faţă. Nobila lor indignare provocată de apucăturile lui bai Ganiu se potolise, şi toată lumea se uita cu stimă, ba chiar cu vădită compătimire la el: o telegramă groaznică primită pe neaşteptate, o pregătire la repezeală pentru un drum aşa de lung, pagube materiale uriaşe, toate astea laolaltă sunt surprize care pot să rătăcească mintea oricui! Şi justificau atitudinea lui bai Ganiu, arătându-i o condescendenţă impresionantă. Dar, domnilor, rogu-vă să-mi spuneţi cum am fi putut justifica noi, studenţii bulgari, ceea ce a făcut bai Ganiu după aceea? Studentul care se învârtea în jurul lui, ca să-l mai domolească, îi povesti în şoaptă cum s-a întâmplat nenorocirea pe stâncile Elveţiei. În timpul acestei povestiri, bai Ganiu îşi exprima prin mişcări din cap şi din mâini sentimentele care îl tulburau, aici plescăind din limbă şi exclamând cu voce tare: „Ptiu, fir-ar al dracului să fie!” uitându-se la soră-sa şi clătinând din cap: „Sărmana de ea!”, aici scuturându-şi ameninţător coama şi uitându-se cu ochi fulgerători la tânărul răposat, de parcă voia să spună: „Nici vorbă, lunganul ăsta i-a mâncat zilele!” Străinii îi tălmăceau în felul lor gesturile şi mimica, şi cu greu le-ar fi putut ghici sensul. Pentru că dacă l-ar fi ghicit nu s-ar fi uitat atât de compătimitor la bai Ganiu, pe care îl socoteau cu mintea întunecată de durere. Între timp, bai Ganiu, sub impresia povestirii, plescăi aşa de tare din limbă, că toată lumea îşi îndreptă privirea spre el. Bai Ganiu alesese însă momentul acela ca să-şi proptească degetul mare de la mâna dreaptă pe orificiul drept al nasului, strâmbă niţel ochii şi gura la dreapta, lăsă capul în jos, şi când suflă o dată cu toată puterea... Noi, mai să ne prăbuşim la pământ...

Dar, o să-mi spuneţi dumneavoastră, se putea găsi şi pentru asta o scuză: în graba plecării şi de tulburare, uitase săracul să-şi ia batista. Dar nu-i aşa! Nu, deoarece, în clipa imediat următoare acestei operaţii, bai Ganiu luă de sub braţ pachetul înfăşurat în hârtie galbenă, îl desfăcu şi scoase din el – ce credeţi, mă rog? o duzină de batiste, pe care începu să le ofere celor prezenţi, mai cu seamă bulgarilor, de sufletul moartei, repetând la fiecare danie: „Na, ţine şi tu, şi zi: Dumnezeu s-o ierte!” Apoi, făcând semn cu degetul unei alte persoane să se apropie, strigă: „Hei, băieţaş, vino-ncoa, na şi ţie, şi zi Dumnezeu s-o ierte pe Maricica!”...

Ce să vă mai povestesc, domnilor?! făcu plictisit Kolia. Încercaţi, dacă puteţi, să vă închipuiţi mutrele englezilor şi ale americanilor

adunaţi în jurul lui bai Ganiu! Atât vă pot spune: că după terminarea slujbei religioase – răposata fiind ortodoxă, slujba s-a ţinut la biserica rusească – şi după ce am înmormântat-o, bai Ganiu a fost poftit să locuiască până la plecarea din Drezda în casa americanilor. A stat acolo o singură zi. Ce fel de purtare o fi avut, habar n-am. Dar cică la plecare ar fi spus studentului bulgar care-l însoţea la gară:

— Măi frăţioare măi, cât pe ce s-o fac lată! Ce vrei? Dacă nu cunosc datinele americanilor! Mâncare câtă vrei, pe degeaba, şi am mâncat, m-am îndopat, că era cât p-aci să-mi crape burta; apoi peste noapte... Da mai bine s-o lăsăm încurcată... Am făcut însă altă poznă... Dimineaţa mă pomenesc cu o femeie că-mi bate la uşă. Eu: „Intră!” Şi ea intră cu o cafea cu lapte şi cu tot felul de dulciuri. Lasă, mă înţelegi, tava pe masă şi începe să adulmece cu nasul prin aer. „Hait, a dracului! zic. Te pomeneşti c-o fi simţit esenţa de roze, ori poate altceva!” Eu, ştii, nu-s prost! Mă ridicai, luai sticluţa cu esenţă şi i-o vârâi sub nas. Ea zâmbi uşor. Mă uit la ea şi-mi dau cu părerea: „Da, zic, are pe vino-ncoa! Aşa curăţică, aduce a slujnicuţă!” Îi fac cu ochiu, o văd că râde, şi – hop! – o prind de mijloc. Dar când se răsuci, a naibii, şi când îmi arse o scatoalcă... Da s-o lăsăm mai bine dracului, că m-am făcut de râs!... Era mătuşa mortului... Nu-i nimic, sănătate şi noroc! Bine c-am scăpat numai c-o palmă, oameni buni!

V
BAI GANIU LA EXPOZIŢIA DE LA PRAG A

— Da ia staţi să vă povestesc eu cum a fost cu bai Ganiu la expoziţia de la Praga, începu zâmbind Ţvetko.

— Bravo, Ţvetko! strigarăm noi în cor. De când voiam să auzim asta!

Şi Ţvetko începu:

— Dacă vă mai aduceţi aminte, am plecat de la Sofia cu garnitura noastră. Vagoane – numai de clasa I şi a II-a, nou-nouţe, abia sosite din Europa, oglindă de curate şi confortabile. Numai un singur vagon avea compartimente şi de clasa I, şi de a II-a. Lume, ce să vă mai spun?! O sută şaizeci de persoane, dacă nu mă-nşel. Mă rog – bătrâni, tineri, femei, copii, ba chiar şi sugaci. (Of, sugacii ăştia!)

Cine mai era ca noi?! Plesneam de mândrie că ne ducem la

expoziţie cu trenul nostru! Las' să vadă şi europenii, ziceam noi, că Bulgaria nu doarme! Dar cel mai mult ne încânta faptul că vagoanele erau moderne şi de o curăţenie exemplară. Câtă vreme credeţi, însă, dumneavoastră că a ţinut patriotica noastră beţie pentru minunăţia vagoanelor şi gândul că o să dăm gata Europa cu progresul nostru? În timp ce ieşeam din gară şi străbăteam meleagurile Slivniţei şi Dragomanului – câmpiile glorioaselor noastre victorii –, entuziasmul nostru crescu o dată cu golirea sticlelor de bere şi a coşurilor cu merinde, cu care se aprovizionaseră din belşug prevăzătorii noştri turişti. „Vezi bine că era să ne luăm şi un mezelic cu noi. La ce să ne dăm bănuţii sârbilor?” striga bai Ganiu, plin de avânt patriotic şi de vin de Plevna. Când, însă, pe înserate, ne-am apropiat de Ţaribrod şi încercarăm să aprindem luminile prin vagoane, constatarăm că uitaseră să pregătească lămpile... Iar când ne învălui noaptea, copiii se speriară, începură să ţipe, şi iată că, încetul cu încetul, pe măsură ce teritoriul bulgar pierea în zare, se topi şi entuziasmul nostru patriotic. Unii zâmbeau trişti, alţii pe ascuns, sarcastic (nu eram numai bulgari!), alţii indignaţi, bai Ganiu îmi şopti chiar la ureche: „Greu să bea porcu apă din fedeleş!”, şi câţiva trântiră vreo două înjurături la adresa unui străin, funcţionar la conducerea căilor noastre ferate. Susţinut de cei din urmă, bai Ganiu strigă: „Las’, că ştiu eu! Nu suntem noi de vină! Tot străinii ăia, lua-i-ar dracu! Ne-au făcut-o înadins, ca să ne dea de ruşine! Din invidie, vezi bine! Toţi o apă şi-un pământ!”

Şi se uită aşa de fioros la un străin care se afla lângă el, încât omul tuşi şi se mută în alt compartiment. Când ne oprirăm la gara din Ţaribrod, era întuneric în vagoane de să-ţi vâri degetele-n ochi! Ţiparăm, ne supărarăm, şi apoi ne puserăm pe râs. Şi ţine-te glume şi înţepături la adresa conducătorilor noştri de la Căile Ferate! Nu auzeai decât: „Măi oameni buni, daţi-ne lumânări, că ni s-au speriat copiii!”. „Hei, moşule, du-te şi cumpără un funt de lumânări, că te-om cinsti!” „Măi, daţi-ne măcar câte-o lumânărică de seu!” Numai bai Ganiu nu voia în ruptul capului să admită că bulgarii-s vinovaţi de tot balamucul ăsta.

— Ăla de colo, îl vedeţi? zicea el arătând spre unul dintre străinii din tren când ni se aduseră câteva lumânări proaste. Să-l ungi cu catran şi să-i dai foc! Măi, cum de-l rabdă pământul? Dă-l dracului de întuneric, că nu-mi pasă de el, dar ne-am făcut de râsul sârbilor. Uite colo, vezi? Ia uite-l pe funcţionarul ăla sârb cum râde. Râde! Şi

de ce n-ar râde?!

Dar îndârjirea patriotică nu-i îngădui să rabde ca un păcătos de sârb să-şi bată joc de el şi, încruntându-se, se răsti:

— Mă! Tu! Ăla de colo! De ce râzi, mă?

Şi cât pe ce să sară din vagon ca să se răfuiască cu sârbul. Mă rog, sânge de erou!

— Ssst... Potoleşte-te, bai Ganiule! îl sfătuiră ceilalţi călători. Nu face scandal, frate! Nu uita că intrăm în Serbia...

— Ei, şi ce dacă intrăm în Serbia? Crezi că mă sperii? Dar Slivniţa? Dar *Natrâc, bracia*[1]? Au uitat? şi bai Ganiu trânti o înjurătură care căzu ca o bombă.

— Ce vină are sârbul că vagoanele noastre nu sunt luminate? încercau ceilalţi să-l liniştească.

— Ce? Cum? Las', că-i ştiu eu! făcea bai Ganiu, clătinând din cap.

Ni se dădu o lumânare de compartiment. Unii cred că izbutiseră să se instaleze şi să aprindă câte-o lampă. Trenul porni. Călătorii picară din seul lumânărilor pe pervazele de la ferestre şi le lipiră. Era cea dintâi bulgarizare a noilor vagoane. A doua bulgarizare se înfăptui chiar în prima noapte: toate closetele (iertaţi-mă, domnilor!) se prefăcură în cloace.

Oricum, ieşirăm şi din Serbia! Dar să nu credeţi că am trecut prin ea aşa, domol, paşnic şi cuviincios. Oho! Bulgarul nu-i prost! Acolo unde putea, bai Ganiu nu scăpa prilejul să-i umilească pe sârbi, aducându-le aminte de Slivniţa. La Niş şi chiar la Belgrad îi întreba pe toţi slujbaşii şi hamalii: „Ia spune-mi drept, nu eşti bulgar? Voi toţi sunteţi bulgari, numai c-o faceţi pe sârbii!”

Ungaria!... Aici luară foc roţile unui vagon. Să-i ia naiba de meşteri! Am stat pe loc multă vreme. Au stropit, au stins, au aprins, au ciocănit... până când a dat Dumnezeu şi am pornit iar la drum, în vreme ce ungurii se prăpădeau de râs. Îşi dădeau coate: „Turişti bulgari!...” Nu mai ştiu unde, vagonul luă iar foc, şi de data asta îl lăsară dracului, pentru reparaţie. Bai Ganiu, om umblat, care mai călătorise, povestea călătorilor mai ageamii:

— Acum ajungem la Budapesta, şi cum trecem de ea, intrăm în Viena. Praga e dincolo de Viena. Pe toate le-am cutreierat. Le cunosc ca-n palmă!

Nu ne mai opream pe la gările mici, iar pe la cele mari zăboveam doar cât să ne deschidă linia. Bogata Moravie ne atrase tuturor atenţia – minunatele văi cultivate, grădinile frumoase,

[1] Înapoi, fraţilor (srb.).

nenumăratele fabrici şi uzine îl siliră chiar şi pe bai Ganiu să admită întâietatea Moraviei faţă de patria noastră: „Şi noi muncim, da nici «afurisiţii» ăştia nu se lasă mai prejos; nu, nici vorbă, se ţin de treabă, mânca-i-ar tata!” Dându-şi însă seama că s-a întrecut prea mult cu lauda, adăugă: „Da ce folos? Ăştia dau în brânci, şi neamţu papă!”

Tot drumul, boroboaţele se ţinură lanţ. Noi – Vancio, Filio băiatul Ivaniţei (nu ştiu dacă-l cunoaşteţi) şi cu mine – ocupam un compartiment de clasa I. În compartimentul vecin, de clasa a II-a, se instalase bai Ganiu cu alţi câţiva, aprovizionaţi din belşug cu provizii. Bai Ganiu, în graba lui, uitase chipurile să-şi pună în desagi de-ale mâncării. „Şi-apoi, la urma urmei, ce naiba, nu suntem bulgari? O să ne împăcăm noi într-un fel. De la unul o bucăţică de pâine, de la altul o înghiţitură de brânză – şi-şi face omul treaba! Nu, zău!” Şi într-adevăr, o duse de minune. Tovarăşii îl ospătară cu mâncare şi băutură, el la rândul lui îi ospătă cu cel mai cald patriotism, garnisit cu poftă de mâncare şi sete. Dar toate au o limită. Merindele vecinilor noştri se terminară, balercile se goliră. (Ca să evit o greşeală gravă, trebuie să mă corectez: balercile şi sticlele se goliseră încă de pe când Dragoman o ţinea întruna cu strigăte de: „Trăiască Bulgaria, uraaa! Ia mai dă, mă, să-mi ud gâtlejul, ura!”)

Bai Ganiu începu atunci să dea târcoale compartimentului nostru. Căută întâi tot felul de „motive”: ba un chibrit, ba un păhăruţ de coniac, că-l durea chipurile burta, şi până la urmă, încetul cu încetul, se împrieteni, se oploşi, şi nu mai scăparăm de el. Uitase de prietenii de până atunci. Şi apoi, ce să mai facă cu ei? Nu mai aveau nimic. Mâncaseră, băuseră tot, iar la noi, slavă Domnului, se mai găsea încă câte ceva, cumpărat din gări. Bai Ganiu nu pierdea niciodată ocazia să guste din produsele străine.

— Ăştia ce-s? Struguri? Brava! Ia te uită! Ia daţi-mi şi mie câteva boabe. Ţţ! Tare gustoşi! Brava!

Precum vedeţi, numai şi numai curiozitatea îl îndemna să se înfrupte din gustările, coniacul şi tabacherele noastre.

— Tabachera asta o fi de argint caucazian? întrebă curios bai Ganiu pe unul dintre noi, care se pregătea să fumeze.

— Nu, e marfă vieneză! îi răspunse posesorul.

— Aşa? Ia dă-mi să văd. Ţţ! Ia te uită! E plină cu tutun bulgăresc, nu-i aşa? Brava! Ia staţi să răsucesc şi eu o ţigară. Am foiţă. Dacă vă trebuie, aici sunt!

Că era aici, o simţeam destul de bine – şi după mirosul cizmelor, şi după mireasma deosebită a trupului lui lac de sudoare, şi după tenacitatea cu care se încăpăţâna să ocupe toată canapeaua. La început şezuse numai pe un colţişor, apoi se întinsese mai comod; mai târziu, trei dintre noi furăm nevoiţi să stăm pe o singură canapea, iar feciorul Ivaniţei trebui să se ghemuiască în colţişorul celeilalte canapele, pentru ca bai Ganiu să poată lua o poziţie orizontală. Şi el nu scăpă prilejul. Ne înţeleserăm să-l punem la încercare şi să vedem până unde va merge nevoia lui de confort; şi bai Ganiu se porni din toată inima să ne potolească curiozitatea:

— Ia dă-te niţeluş mai la margine, să-mi întind şi piciorul celălalt. Aşa... Brava! Eeeh! Mamă-mamă! Grozav e de bine!... Ia ascultaţi cum face trenul: tupa-tupa, tupa-tupa! Zboară!... Grozav îmi place să mă tolănesc aşa! Dincolo era aşa de puţin loc! Şi apoi, şi tovarăşii de drum, oameni neciopliţi, ce să vorbeşti cu ei?... Da ce mâncaţi, bre, acolo, pere? Brava! Ia să vedem, oi putea mânca şi eu una, aşa cum stau culcat? Mulţumesc! Da de unde luaţi voi bunătăţile astea?

— Le cumpărăm, răspunse îmbufnat un glas.

— Aşa? Brava! încuviinţă el cu gura plină de para zemoasă. Grozav îmi plac perele!

Furat de legănatul trenului, bai Ganiu aţipi. Ne gândeam ce bucată să-i facem, când o idee genială îmi trecu prin minte. Mă întorsei spre tovarăşii mei şi le propusei:

— Să punem, domnilor, de cafea! Ia daţi-mi maşina şi spirtul!

— Cafea! strigă bai Ganiu, sărind ca ars de pe canapea. Brava! Bună idee!

— Ce cafea, dacă n-avem apă?! răspunse, cu o prefăcătorie demnă de un actor, feciorul Ivaniţei.

— Apă? strigă cu acelaşi glas bai Ganiu. Numai apă? Cereţi de la mine! Uite, acuşica! şi zbură din compartiment.

Ne prăpădirăm de râs. Feciorul Ivaniţei se întinse şi ocupă toată canapeaua. Bai Ganiu se întoarse într-un suflet, pufăind mai mult decât era nevoie. Voia să ne arate ce trudă şi chin îndurase pentru binele nostru. Ţinea în mână un ulcior.

— Iaca, na, am găsit, vedeţi? Am cotrobăit prin toate vagoanele. Am găsit ulciorul ăsta şi l-am înşfăcat cât ai zice peşte. O femeie striga după mine: „Hei, lasă-mi apa, că-i pentru copil!” Eu, gândindu-mă ce minciună să-i spun, îi strigai: „Iertaţi-mă, doamnă, dar a leşinat cineva dincolo!” „Aşa, va să zică!” „Aşa.” „Ei, atunci,

repede du-i apa şi să-mi aduci ulcica înapoi!” Ce femeie neghioabă!... Of, sunt leoarcă de sudoare! Acum, hai, cafeluţa!

— Nu ţi-e ruşine, domnule? se răsti unul dintre tovarăşi, care fierbea de mânie.

Bai Ganiu îl privi cu o mutră mirată, încercând să-şi arate cât mai vădit cu putinţă nedumerirea. Apoi izbucni:

— Mi-a trăsnit mie prin cap c-aicea e o lucrătură, dar mi-am spus: „Hai, treacă de la mine!” Dacă-i aşa, atunci daţi-mi barem o ţigară şi-un coniac, cât de mic.

I-am dat o ţigară şi-un coniac, după care bai Ganiu ne părăsi şi se întoarse în compartimentul lui, lângă „tovarăşii neciopliţi”.

— Mari tâmpiţi mai sunt şi învăţaţii ăştia! s-auzi de la o vreme glasul lui în compartimentul vecin. Nu pricep cum de-i rabdă în slujbă pe d-alde ăştia! Dar stai, că se-ntoarce el bai Ganiu în Bulgaria şi-o să-şi găsească lelea bărbatul!...

Ne apropiam de frontiera cehă. Călătoreau cu noi şi comisarii trimişi de guvern ca să înveţe cum să organizeze o expoziţie, spre a face şi noi una asemănătoare, la Plovdiv. Unul dintre ei prinse la butoniera fiecăruia câte-o panglică cu tricolorul bulgar. Încă din timpul călătoriei se răspândise vestea că vom fi întâmpinaţi cu alai, atât la graniţă cât şi la Praga, şi în consecinţă fusesem pregătiţi pentru o primire oficială, dar ceea ce văzurăm ne întrecu toate aşteptările.

Staţia de frontieră! Locomotiva şuieră. Din dreapta şi din stânga liniilor de cale ferată, lumea se îndrepta către gară. Cernea o ploaie măruntă, şi femei, bărbaţi, copii, cu umbrelele desfăcute, alergau spre tren. Locomotiva se opri. Peronul – înţesat de oameni. O fanfară se porni puternic cu *Şumi Mariţa*[1]! Apoi un cor cântă *Hde domov muj*[2], spre nemărginita bucurie a tuturor şi mai cu osebire a lui bai Ganiu, care nu mai conteni lăudând poporul ceh că învăţase aşa de bine cântecul popular bulgar *Unde-i patria mea*; numai că vorbele nu erau pronunţate prea clar, aşa că nu se prea desluşeau bine.

Şi acum îmi ard obrajii de ruşine când mi-aduc aminte de felul cum ne-am purtat la această primă întâlnire. Închipuiţi-vă, domnilor, oraşul plin până la refuz, oameni veniţi de prin sate să-şi întâmpine fraţii bulgari cu urale de bun venit, cu fanfare, coruri,

[1] Imnul naţional bulgar.

[2] Imn ceh, adoptat de bulgari, pe care unii îl considerau cântec popular bulgar.

fete cu flori în mână, aşteptând ca fraţii să coboare din vagoane... Iar „fraţii” stăteau ca proştii cu capetele la ferestre şi priveau! Zău, domnilor! Ferestrele vagoanelor – mici, cum le ştiţi. Unul cu capul scos afară, altul întins peste umărul lui, al treilea arătându-şi numai jumătate din fizionomia lui strâmbă, privind cu un singur ochi, şi căscând gura la panoramă! Să intri-n pământ, nu altceva! Hei, dacă aş fi avut un aparat de fotografiat!... Oamenii veniţi în întâmpinarea noastră se zăpăciră. Nu ştiau nici ei ce să facă – cui să întindă florile, buchetele! Muzica tăcu, amuţi şi corul, şi, într-o tăcere penibilă, ne uitam unii la alţii. După un timp, bai Ganiu coborî din vagon. Toţi cehii îşi îndreptară privirile spre el şi-i făcură drum de trecere – şi el trecu... Dumnezeule! Cu ce ifose păşi bai Ganiu printre sutele de priviri şi mâini care îi întindeau buchete! Îşi răsuci mustaţa stângă, scoase coatele în afară, tuşi gros şi se uită cu un singur ochi la domnişoara care-i întinse până sub nas buchetul, o privi, mişcă din degeţele de la mâna stângă, întoarse în sus, vrând parcă să-i spună: „Ne-ai ieşit, va să zică, în întâmpinare, fetiţo? Aşa, fetiţo, primeşte-ne frumos, bine faci, şi grozav îmi place! Aşa!”, şi trecu mai departe, fără să-i primească buchetul. Fata, ruşinată, îşi trase mâna înapoi. Peste câtva timp, bai Ganiu apăru, încheindu-şi nu tocmai cuviincios o parte din veşminte. Îi făcură iar loc, îşi răsuci iar mustaţa stângă, tuşi din nou, îşi suflă nasul cu degetele şi se urcă în vagon. Locomotiva şuieră şi pornirăm la drum.

Să nu-şi închipuie cineva că exagerez, că-mi înfloresc şi înfrumuseţez înadins povestirea, ca să fac caricatura lui bai Ganiu! Dimpotrivă, caut să trec peste unele amănunte, pentru că şi acum mi se strânge inima când mi-aduc aminte de ele. De pildă, încă de la început m-am ferit să vă descriu halul în care arăta trenul nostru după o zi de călătorie. V-am povestit, nu-i aşa, că turiştii noştri îşi luaseră cu ei şi copiii de ţâţă. N-am să mai pomenesc de plânsete şi orăcăieli, şi am să mă mulţumesc să vă spun că toaletele se transformaseră în spălătorii, unde se spălau cămăşuţele şi scutecele murdare ale pruncilor, iar coridoarele vagoanelor – în uscătorii; vajnicii noştri călători întinseseră de-a lungul lor frânghii, de care atârnau tot felul de izmenuţe, nu prea bine limpezite. Înlocuiau pesemne steguleţele cu care ar fi trebuit să ne împodobim trenul; în loc de tricolorul alb, verde şi roşu, la noi în vagoane străluceau la soare numai două culori: alb şi galben. Iată ce ne împodobea trenul ori de câte ori ne opream prin gările din

Cehia şi ori de câte ori poporul ne întâmpina cu cântece, muzică, flori şi discursuri de bun venit. Steguleţele astea alb-galben fluturau pe frânghii când domnul Vasilaki, conducătorul nostru, asurzea ascultătorii cehi cu discursurile lui tunătoare şi emoţionante. Tot ele fluturau când domnul Petko gâdila la fiecare gară sentimentul naţional al poporului frate ceh prin declaraţiile sale, din care se auzeau clar, pentru cei ce stăteau mai departe, numai vorbele: „Fraţilor! *Jan Hus*[1]... O! Jan Hus, fraţilor!" Sau când bai Ganiu, indignat că în discursuri nu se pomenea nimic despre uriaşii noştri din istorie, înghiontea în şolduri pe un învăţător, îndemnându-l: „Hai, dascăle, zi şi tu ceva, mă, să le arătăm şi noi cine suntem; acu e pontu, hai, zi-le ceva despre Filip Toptiu[2], despre Crum cel Groaznic[3], ori cântă ceva, un cântec!..." Tot timpul, zic, steguleţele acestea bicolore fluturau de zor!...

Drumul de la frontiera cehă până la Praga a fost un marş triumfal. Prin toate oraşele, satele, câmpiile – oriunde trecea trenul nostru – pălăriile zburau în sus, şi un *nazdar*[4] nesfârşit spinteca aerul. Văzui chiar o femeie. Era pe câmp, şi în timp ce bărbaţii îşi aruncau pălăriile în aer, dădea şi ea din mâini; apoi, scoţându-şi broboada din cap, începu s-o vânture, strigând cât o ţinea gura: *„Nazda-a-r!"* Alta: treceam pe lângă un oraş. (Nu mai ţin minte cum îi zicea, şi Doamne, cum să ţin minte? Eram aşa de uluiţi...) Străzile – ticsite de lume; oameni pe la ferestre, în copaci, prin ogrăzi şi chiar pe acoperişuri. În oraşul ăsta, ţin minte, am trecut pe lângă o bina. Casa era aproape gata, iar în vârful acoperişului – înfipt un par lung, îmbrăcat în verdeaţă, cu un steag (ca la noi când se clădeşte o casă). Câţiva muncitori cocoţaţi sus, când văzură că de-a lungul străzilor şi de la toate ferestrele flutură batiste şi răsună strigăte de *nazdar*, se căţărară pe grinzi spre vârful acoperişului, cuprinseră parul cu steagul şi traseră de el, ca să-l ridice şi să ne salute. Se vede însă că era bine înţepenit, că nu izbutiră să-l scoată. Atunci se mulţumiră doar să-l zgâlţâie în semn de salut. Aceste două întâmplări – femeia de pe câmp şi dulgherii de pe casă

[1] Erou naţional ceh, conducătorul mişcării de eliberare naţională şi religioasă din prima jumătate a secolului al XV-lea. Învinuit de erezie, este osândit la moarte prin ardere pe rug (1369-1415).

[2] Şef de bandă, comitagiu.

[3] Principe bulgar care a domnit aproximativ între 802-815. A învins şi ucis pe împăratul bizantin Niceforos, apoi a atacat Constantinopolul (812), fără, să-l poată cuceri. Sub el, puterea statului bulgar a ajuns la mare strălucire.

[4] Să trăiţi! (cehă).

– m-au mişcat nespus de mult. Asta nu semăna cu vorbele noastre umflate: *„toată intelectualitatea* despica aerul cu urale frenetice", „azi poporul triumfează" etc. ...

Sosirăm în sfârşit la Praga. Pe peron nu era lume prea multă. Numai persoane oficiale însărcinate cu primirea noastră: ajutorul de primar, dacă nu mă înşel, şi membrii comitetului expoziţiei. Primirea asta mi se păru săracă: eram deprinşi cu alaiuri! Dar de, vorba ceea, nu totdeauna e Paşte: oamenii mai cu cap ştiu că dacă dintr-un tren coboară o sută şaizeci de persoane, şi dacă mai e şi public pe peron, se face o învălmăşeală, se încurcă lucrurile şi iese o harababură nemaipomenită de gazde şi bagaje; de aceea, lăsaseră peronul gol, şi întru întâmpinarea noastră apăruse numai o comisie.

Începură iar saluturi şi discursuri. Dintr-o parte: *„Bratři Bulhaři!... Veliky slovenski... Cyrilla a Methodie"*[1], din alta: *„Bratři, my jsme prišli poučiti se u velikého Českého Národa!"*[2] sau: „Fraţilor! Marele Jan Hus!... Da, fraţilor, Jan Hus e mare!" Bai Ganiu, nemulţumit că cehii pomeneau numai de Ciril şi Metodiu, îl îmboldi pe învăţător: „Zi şi tu, mă dascăle, că doar avem şi noi destui, zi şi despre Asparuh[3], ori ia şi umflă-ţi cavalul, că acu-i pontu pentru aşa cevaşilea!..."

Ni s-a spus apoi că o să mergem cu toţii la clubul municipal, Meščanska Beseda, iar de acolo vom fi repartizaţi pe la locuinţe. Dispuseră să ne trimită bagajele înainte. Pornirăm. De pe peron intrarăm în sala gării, şi ce să vedem? Lume! Lume câtă frunză şi iarbă. Un ac n-ar fi avut unde să cadă. La mijloc – o potecuţă strâmtă, cât să putem trece. De o parte şi de alta – şiruri de doamne cu buchete. Toată lumea, îmbrăcată ca de sărbătoare. Un *nazdar* asurzitor cutremură deodată sala. Braţe întinse, buchete, ploaie de flori... Când ieşirăm în stradă şi ne uitarăm, Doamne! Cât vedeai cu ochii numai lume, cu o singură potecuţă de trecere la mijloc. Şi iarăşi cucoane, şi iar: *„Nazdar! nazdar!* Ura!" şi iar ploaie de flori. O primire împărătească!... În toiul aclamaţiilor şi al ploii de flori, ne urcarăm în trăsuri şi pornirăm. Cum ne-am aşezat şi cât de

[1] Fraţi bulgari!... Marii slavi... Ciril Metodiu (cehă).

[2] Fraţilor, am venit aici să învăţăm de la marele popor ceh! (Cehă.)

[3] Han al bulgarilor din regiunea Mării de Azov (646-700). Migrând spre vest, bulgarii, conduşi de Asparuh, au ocupat teritoriul dintre Dunăre şi Balcani, supunând triburile slave aşezate acolo, de care au fost apoi asimilaţi. Învingând pe bizantini, Asparuh i-a silit să recunoască statul bulgar (679 sau 681).

graţios ne-am aranjat cu copiii şi pruncii – vă las pe dumneavoastră să vă închipuiţi. Eram ca trăsniţi de primirea aceea măreaţă şi neaşteptată! Salutam mereu în dreapta şi-n stânga, până ne dădu prin gând să ne scoatem pălăriile. (Când e vorba să ne dea ceva prin gând, apăi nimeni nu ne întrece în dichisul etichetelor. Suntem iscusiţi nevoie-mare!) Îmi încremenise un zâmbet pe buze, care-mi tremurau convulsiv, şi nu ştiam ce să fac mai întâi: să izbucnesc în râs, să plâng, ori să mă prăbuşesc în fundul pământului?

Ajunserăm la Meščanska Beseda şi ocuparăm mesele din grădină. Aşteptam să ne vină bagajele şi să fim repartizaţi pe la locuinţe. Câţiva birjari, pierdură, sărmanii, o oră întreagă în jurul porţilor ca să li se achite cursa, dar mulţi dintre turiştii noştri nu găsiră de cuviinţă să scoată banii. „Mare lucru, zicea bai Ganiu, ce pagubă mare o fi dacă ne-ar plăti birjele? La urma urmelor, suntem doar şi noi slavi! Uite un bun prilej să-şi dovedească slavismul! Păi cum altfel?... Toate pe gratis! Cu bani nu-i nicio scofală, ştie şi baba Neacşa.”

Bagajele o dată sosite, am fost conduşi pe la locuinţe. Avuseseră grijă oamenii să ne găsească gazde. N-am să vă povestesc despre certurile şi scandalurile cu birjarii, cu chelnerii clubului, cu hamalii şi cu cei care aveau grijă de bagaje, pentru întârzierea ori predarea lor greşită, de nemulţumirile pentru locuinţe, de tocmeli şi de altele de felul ăsta. Să ne transportăm pentru un minut împreună în camera noastră. (Nu vă temeţi, doamnă!) Ne instalasem patru inşi într-o odaie spaţioasă. Avea tot confortul. Camera dădea spre curte... Peste drum se înălţa o casă cu acelaşi număr de etaje. Într-un rând, Anuşka, servitoarea care ne deretica şi scotea ghivecele cu flori de la fereastră ca să poată închide geamurile, se întoarse pe neaşteptate către mine şi mă întrebă sfioasă, făcându-mi semn să mă uit la ferestrele de peste drum:

— Prosim vás, pane, je ten pan také Bulhar? Račte se podivat co ten delá! Jak je on černý! Vlasatý jako nejaký dikař. Ha-ha-ha-ha![1]

Mă uit într-acolo, şi ce văd? Bai Ganiu stătea la fereastra larg deschisă, fără să fi lăsat în jos perdelele sau jaluzelele, gol puşcă, şi rânjea la servitoarea noastră, mângâindu-şi pieptul păros, vrând de bună seamă; s-o cucerească...

În ziarele locale apărură chiar în aceeaşi zi articole de bun sosit adresate musafirilor scumpi (aveau dreptate!), fraţi bulgari. Era

[1] Vă rog, domnule, şi domnul acela e tot bulgar? Ia uitaţi-vă ce face! Ce negru e! Păros ca un sălbatic. Ha-ha-ha-ha! (Cehă.)

publicat şi programul după care trebuia să vizităm expoziţia şi monumentele oraşului Praga. S-au publicat şi dări de seamă despre vizitele noastre: unde am mers, cum am fost primiţi, cum ne-au salutat, ce le-am răspuns. Numele conducătorului nostru, domnul Vasilaki, era pe toate buzele. Meritase această atenţie prin discursurile sale nenumărate. Şi drept să vă spun, dacă n-ar fi fost domnul Vasilaki să le mai pună perdea la ochi, praful s-ar fi ales de noi!

La intrarea expoziţiei ne-au întâmpinat membrii comitetului. Şi iar cuvântări despre Ceský národ, adică poporul ceh, şi despre Bulharský národ, adică poporul bulgar. Vedeţi, aici n-au încurcat-o şi nu ne-au confundat cu sârbii, regretabilă eroare care s-a ivit, după cum se povesteşte, la expoziţia din Plovdiv. Cei din Sliven cu cei din Iambol se aveau ca mâţa cu şoarecele – din invidie, din duşmănie, dracu ştie din mai ce. Când cei din Sliven se iviră la intrarea în expoziţie, unul din comitet crezând că sunt din Iambol le ţinu un discurs. Şi dă-i cu gura, şi laudă-i, şi laudă-i: „Vitejii din Iambol, marii cetăţeni ai Iambolului!” Cei din Sliven tac chitic, tuşesc în palme şi-şi fac cu ochiul... Tablou!...

Intrarăm în expoziţie. Cineva din comitet avea sarcina să ne conducă. Trebuia să trecem în revistă pavilioanele principale. Dar... cine să ne conducă? Turiştii noştri, ca englezii!... Când se pomeniră în Grădina botanică, pas de-i mai urneşte!

— Ivancio! Ivancio-o! Ia vino! Vino-ncoa, ia te uită câtă mai laleaua! Ţii minte, mătuşă-ta avea o lalea ca asta! striga unul dintr-o parte a sălii spre cealaltă.

— Mariiche! Mari-i-i-che, fă-te-ncoa! Uite o mimoză! Poftim mimoză! Poftim mimoză,o vezi?...

— Mai ţii minte atlazul pe care ţi l-am cumpărat de Paşti? striga altul, din altă parte.

— Ia te uită, busuioc! Ţţţ! Şi cehii au busuioc, bravo! urla un al treilea, şi toţi dădeau buzna să vadă busuiocul.

— Măi fraţilor, nici pomeneală de măghiran pe aici! se auzi glasul morocănos al lui bai Ganiu. Vai de capu lor, că n-au măghiran! Ehei, să poftească la noi! Balcanii noştri sunt plini de măghiran; geme Balcanul de măghiran!...

Delegatul comitetului stătea ca pe ghimpi! Aştepta ca nepreţuiţii musafiri să-şi împărtăşească unii altora impresiile!

Până la urmă, îmi pierdui răbdarea, ieşii din Grădina botanică şi mă dusei să casc gura pe la pavilioane. În lipsa mea, scumpii

oaspeţi fură fotografiaţi, şi a doua zi apăru într-o revistă ilustrată toată ceata.

Ne-am dus înapoi la Hradčany, la palatul regilor cehi. Ne-au arătat tot felul de colţuri istorice: cămăruţa în care s-a hotărât începutul războiului de treizeci de ani, fereastra pe unde erau azvârliţi în prăpastie patrioţii cehi... Ne-au dus la primăria veche, la muzeul vechi şi la cel nou. Au dat în cinstea noastră o reprezentaţie de operă la Národni Divadlo[1], o serată la Meščanska Beseda. Ne-am dus şi la domnul Naprsteka, un cetăţean de vază care – compromis odinioară în ochii guvernului austriac – fugise în America, de unde, făcând avere mare, se întorsese la Praga, şi acum, înconjurat de respect şi onoruri, se ocupa cu filantropia. Avea un muzeu şi o bibliotecă proprie. Stăpânul ne primi bucuros, cu ospitalitatea unui slav. Aici s-au rostit discursurile cele mai sincere. În anticameră era un registru gros, în care vizitatorii îşi însemnau numele. Deodată, pe când mulţimea se grămădea în jurul registrului şi fiecare da buzna să pună mâna pe condei ca să-şi imortalizeze numele, bai Ganiu mă trase de mânecă şi mă întrebă nerăbdător:

— Ascultă, bre, la ce se înscriu ăia acolo?

Eu, care ştiam dinainte că niciun îndemn de a semna n-ar fi fost destul de convingător pentru bai Ganiu dacă pentru fapta asta nu ieşea un chilipir de mâncare şi băutură, i-am spus în glumă:

— Cine nu vrea să colinde mai departe ca să viziteze antichităţile din Praga poate să se înscrie în registru şi să ia masa *u pana Naprsteka*[2].

— Va sa zică aşa? strigă bai Ganiu. Ducă-se dracului antichităţile lor, daţi încoa tocul! Hai, bre, daţi-mi-l mai repede! Da cu plaivazu nu se poate? Dă-mi-l, dă-mi-l, că-s grăbit! şi începu să-şi facă drum cu coatele spre masa pe care se afla registrul.

Bătături strivite, îmbrânceală, smucituri de toc din mână-n mână, cerneală vărsată, până ce, în sfârşit, mâna tremurândă, păroasă şi asudată a lui bai Ganiu înfrumuseţă una dintre paginile registrului cu două cuvinte răsunătoare:

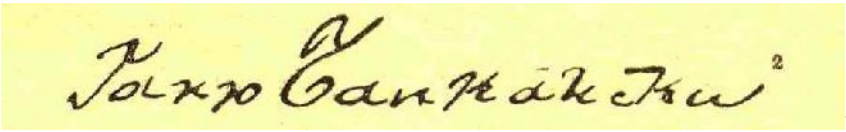

[3]

[1] Teatrul Naţional.
[2] La domnul Naprsteka (cehă).
[3] Ganiu Balkanski

Şi Ţvetko ajungând cu povestirea aici, tăcu.

— Istoriseşte-ne ceva despre serată. Ne-ai spus că în cinstea bulgarilor s-a dat o serată, zise unul dintre noi.

— Eu unul nu m-am dus la serată. Bai Ganiu, în schimb, a fost. Să nu uit... În ziua cu pricina m-am dus cu el la frizerie. Îşi pusese în gând ca seara să dea gata femeile cehe şi îşi făcuse pregătirile necesare ca să apară în toată splendoarea: îşi cumpărase o cravată, îşi lustruise decoraţia. (Păi, vă daţi seama cine e bai Ganiu?!) Cum vă spuneam, ne-am dus la bărbier, pentru că îi crescuse barba şi părul. Se aşeză pe scaun, bărbierul îi legă atent şervetul în jurul gâtului şi începu. Am zăbovit mai mult de-o oră. Nu era uşor să-l satisfacă pe bai Ganiu!

— Şi aici! Şi aici! Ia spune-i, uite şi colea! îşi arăta bai Ganiu ceafa. Aici să mai feţuiască, să dea niţel cu briciul, şi mai spune-i să belească ochii, să nu care cumva să-mi taie vreun neg, că-l iau toţi dracii!

Bărbierul vedea prin oglindă mutra supărată şi asudată a lui bai Ganiu şi se uita la mine nedumerit.

— *Co pan mluví*[1]? mă întrebă el, speriat la gândul că ar fi greşit ceva.

— Spune-i să lase vorba, se întoarse către mine bai Ganiu, cu un ton de parcă m-ar fi tocmit interpret. Spune-i să-mi lase cioc şi să mi-l facă mai ascuţit, ca al lui Napoleon, mă înţelegi? Iar mustăţile să mi le pieptene aşa, ca să îmbobocească, ştii, ca... ha-ha-ha!... Ca ale regelui ăla italian, hi-hi-hi!... I-ai văzut vreodată poza? Ca din condei! Aşa să mi le facă! Hai, spune-i odată, mă!

N-aveam curaj să traduc întocmai modesta dorinţă a lui bai Ganiu, ca să nu-l pun pe bietul om într-o mare încurcătură. Pentru că, nu-i aşa, nu-i chiar atât de uşor ca numai cu ajutorul briciului şi al pieptenului să faci pe cineva să semene şi cu Napoleon al III-lea, şi cu Umberto al Italiei[2]! Şi încă pe cine!

Când ferchezuiala se termină, în sfârşit, bai Ganiu îşi scoase punga, o învârti în jurul băierii, o deschise, vârî mâna până în fund, râni un pumn de monede, se întoarse cu spatele la noi, scormoni, scormoni prin bani, alese o monedă şi i-o întinse ca şi cum ar fi vrut să spună: „Hai, ţine, treacă de la mine!” Moneda era de douăzeci de creiţari. Temându-se însă să nu se fi înşelat şi să nu-l creadă

[1] Ce spune domnul? (Cehă.)

[2] *Umberto Emmanuell* (1844-1900), rege al Italiei de la 1878.

frizerul prost, mişcă din degete către el, adică: „Dă-mi restul”. Bărbierul deschise o clipă sertarul, aruncă moneda înăuntru, alese alte două a câte zece creiţari, le zvârli pe marmura mesei şi dispăru într-o cameră de alături. Banii se rostogoliră pe jos. Bai Ganiu pentru un moment parcă tresări uluit, dar nu izbutii să-i văd chipul, pentru că se aplecă, luă banii şi zise:

— Nemulţumitului i se ia darul! Ia să mă slăbească! Ăştia sunt puşi pe jumuleală. Dacă nu i-aş cunoaşte!... Slavi?... Vorbă să fie!...

VI
BAI GANIU LA IRECEK

— Cele povestite de Ţvetko – începu timidul Ilcio – s-au petrecut mai târziu. Dar eu ştiu că bai Ganiu a mai fost înainte de câteva ori la Praga, unde a zăbovit destul, vânzându-şi din gros esenţa de roze. Vreţi s-ascultaţi?

— Dacă-i vorba de bai Ganiu, nu mai întreba, povesteşte! îi răspunserăm noi.

— Bine! Atunci, să-ncep! Hop cu bai Ganiu de la Viena la Praga! Coboară omul în gară, îşi ia desagii în spinare şi iese în stradă. Birjarii se reped la el, el le face semn din cap că n-are nevoie, birjarii cred însă că le face semn să se apropie[1], şi o trăsură îi taie drumul drept în faţă. Bai Ganiu se supără, holbează ochii, se încruntă şi face gesturi mânioase. Sergentul observă scena şi porunceşte birjarului să se retragă. Îngândurat, bai Ganiu se frământă de la cine să afle unde locuieşte istoriograful Irecek. Irecek a trăit în Bulgaria şi îi iubeşte pe bulgari. O să se ducă la el şi o să-i zică: „Buna ziua. Să-ţi dea Dumnezeu numai bine.” Şi poate că o să-l poftească omul în casă. De ce să-şi dea bănişorii pe la hoteluri? Şi în timp ce chibzuia bai Ganiu al nostru aşa, îi apăru înainte un hamal cu şapcă roşie, care-l întrebă dacă nu vrea să-i ducă el desagii. Bai Ganiu îl descusu dacă nu ştie cumva unde locuieşte Irecek. Hamalul dădu din umeri, dar îl făcu să înţeleagă că dacă-l tocmeşte să-i ducă bagajul îl găseşte el, şi întinse iar mâinile să-i ia desagii. Bai Ganiu îl refuză. În primul rând pentru că avea în desagi sticluţele cu esenţă de roze (dacă „o tulea golanul p-aci

[1] În majoritatea ţărilor din Europa se percepe mişcarea capului în sus şi-n jos ca un semn de aprobare, de consimţire, iar mişcarea capului de la dreapta la stânga – ca gest de negare, refuz. În Bulgaria, lucrurile sunt tocmai invers.

încolo?”) şi în al doilea rând, văzându-l aşa de bine îmbrăcat, se temea să nu-l „ciupească” prea mult.

— Mătăluţă ia-o înainte, că te ajung din urmă, îi spuse politicos bai Ganiu. Lasă matale desagii, că-i duc eu!

Politeţea lui bai Ganiu era cu socoteală: voia să-l facă pe hamal să fie binevoitor cu el, dar să-i dea în acelaşi timp impresia că nu-i cine ştie ce om mare şi bogat, ca să nu-l mulgă de parale.

Porniră, întrebând pe la toate răspântiile unde locuieşte Irecek. În sfârşit, un trecător înţelese că e vorba despre profesorul Irecek. Îi spuse unde să se adreseze, se adresară şi-l găsiră.

Bai Ganiu îl răsplăti pe hamal cu un „mulţumesc, să-mi trăieşti”, şi intră în casa lui Irecek.

— O-o! Bună ziua, bai Irecek, ce mai faci, bine sănătos? strigă bai Ganiu, cu tonul cel mai prietenesc, când intră în cabinetul gazdei.

Irecek îi întinse mâna mirat, îl pofti să ia loc pe scaun, mâniat pe memoria lui care nu-l ajută să-şi amintească cine este acest prieten amabil.

— Nu mă mai cunoşti? îl întrebă bai Ganiu, spunându-i când „dumneata”, când „dumneavoastră”. N-aţi fost ministru la Sofia?

— Ba da.

— Păi, şi eu îs de acolo! conchise solemn bai Ganiu. Concetăţeni, cum s-ar zice. Ha-ha-ha! Păi cum?! Îţi aduci aminte de articolul din *Slavianin*?

— Da, da, mi-aduc aminte! răspunse Irecek cu o îngăduinţă reţinută.

— Ei, ce mi te-au făcut cu ou şi cu oţet atunci!... Dar tu, vezi-ţi de treabă, fă-te niznai! Eu unul v-am lăudat aşa de mult, că... Ei ţipă şi urlă că Irecek aşa şi pe dincolo, că Irecek... „Să-mi fie cu iertare, le-am spus eu, nu-i nici aşa, nici almintrelea!” .

Irecek, care-i cunoştea bine pe bulgari, nu se miră deloc de familiaritatea lui bai Ganiu. Convorbirea urmă câteva minute pe acelaşi ton, apoi trecu pe un tărâm mai practic: bai Ganiu lăudă apartamentul profesorului, îi dădu să înţeleagă destul de limpede că „în definitiv, ar mai fi loc şi pentru un biet călător”, îi vorbi despre ospitalitatea bulgarilor, îşi arătă regretul că „vezi, ceilalţi nu-s ca noi, bulgarii, că nu-i străin care să intre în casă de bulgar şi să nu fie ospătat, să nu i se dea de băut şi un culcuş!”. Degeaba se strădui Irecek să-l convingă că apartamentul e strâmt pentru ai casei. Bai Ganiu se făcea niznai şi-i tot dădea zor înainte cu

ospitalitatea bulgărească. Schimbând apoi vorba, bai Ganiu trecu la afacerile lui. Spuse că venise să-şi vândă esenţa de roze şi adăugă:

— Mâine, dacă vrei, însoţeşte-mă şi du-mă la toate fabricile, primesc din toată inima să-mi fii tălmaci, fiindcă nu ştiu limba, ai? Irecek se grăbi să-i răspundă că nu cunoaşte niciun fabricant de uleiuri eterice, preocupările lui fiind de cu totul altă natură. Şi apoi, n-avea timp liber. Dar o să-i spună el unde se adună studenţii bulgari şi poate s-o găsi printre ei vreunul care să-l ajute.

— Mă rog, dacă nu doriţi, adaugă bai Ganiu, eu nu vă silesc. Am să dau şi doamnei (dânsa e aici?) o sticluţă cu esenţă de roze. O cunosc şi pe dânsa, cum nu?! (Irecek se miră, neştiind despre care doamnă e vorba.) Iar dacă mai aveţi pe aici niscaiva rude, prieteni, spuneţi-le că am adus esenţă, nu-i nicio ruşine! O să viu mai des pe la dumneata, să vorbim despre Bulgaria. Iar dacă doriţi, sunt bucuros să stau în gazdă la dumneavoastră cât timp oi rămâne în Praga. Ai?

— Scuzaţi, dar...

— Mă rog, dacă doriţi, îl lămuri încurcat bai Ganiu. Eu, vezi bine, m-aş simţi mai la îndemână la hotel, dar ce mi-am zis? Irecek e al nostru...

— Vă mulţumesc de atenţie. V-aş opri din toată inima în casa mea, dar n-am nicio cameră liberă. Azi, însă, sunteţi oaspetele nostru şi veţi prânzi cu noi!

— Să prânzim, de ce să nu prânzim?! se învoi bai Ganiu. Că doar dumneavoastră, dacă n-aţi mâncat la masa mea, la o masă bulgărească tot v-aţi ospătat.

Când fusese întrerupt de bai Ganiu, Irecek avea de terminat o lucrare urgentă şi stătea ca pe ghimpi. Nu ştia cum să se descotorosească în chipul cel mai delicat de oaspetele acela cu grai atât de mieros. Sună, şi îndată apăru un servitor, căruia îi spuse să dea de ştire alor săi că le-a sosit un musafir din Bulgaria. Peste puţin, intră mama profesorului. Bai Ganiu se ridică de pe scaun, făcu o dublă mişcare cu mâna la frunte şi grăi cu îngăduinţă:

— Hei, salutare, sănătoşică?... Daţi mâna încoa, să batem palma, aşa, pe bulgăreşte! Ce mai faceţi? Grozav mă bucur că vă văd!

Doamna îl salută amabilă, şi după un şir întreg de întrebări îşi exprimă viul interes pe care-l purta patriei musafirului.

— Ei, ia spuneţi acum d-adevăratele, întrebă bai Ganiu, unde-i mai frumos: la Praga, ori la Sofia?

Doamna rămase o clipă nedumerită; nu fusese niciodată la Sofia.

Dar bai Ganiu se uită la Irecek cu un zâmbet diabolic, de parc-ar fi vrut să-i insufle părerea sa despre femei: „Zi-i muiere, şi pace! Ce să mai strici orzu pe gâşte?...”

— Domnul o să ia masa cu noi, se întoarse Irecek spre maică-sa.

Apoi, ca să-şi poată continua ocupaţiile, o rugă pe nemţeşte să-l conducă pe bai Ganiu în altă încăpere, şi doamna îl pofti pe bai Ganiu în camera alăturată. Bai Ganiu îl măsură pe Irecek din ochi, se uită înapoi la desagii cu sticluţe cu ulei de trandafiri şi chibzui încruntând sprâncenele: „Ăştia s-au înţeles pe nemţeşte... Cine ştie... Dar, n-aş crede... Ce naiba, a fost ministru la noi! Las', că şi miniştrii, când te gândeşti mai bine, nu-s toţi uşă de biserică... Dar ăsta, nu-mi vine să cred...” şi se ridică nehotărât, pornind cu doamna către camera vecină. Când ajunse, însă, la uşă, se întoarse, dornic să ghicească pe chipurile gazdelor ce au de gând şi surprinse semnele mute pe care le schimbau între ei şi care voiau să spună: „Caută să-l distrezi cât mai multă vreme, că eu nu-mi văd capul de treabă!” Dar bai Ganiu le tălmăci anapoda.

— Poate că lucrurile astea o să vă împiedice aici... declară el arătând din ochi desagii.

— O, nicidecum. Vă rog, nu vă neliniştiţi, răspunse Irecek.

— Ba tot o să vă împiedice, ştiu eu! Ia stai! Mai bine să le duc dincolo, în camera ailaltă. Întinse mâna să le ia, dar gazdele se împotriviră politicos. Nu că mă tem de ceva, dar ştii... aşa... ca chestie...

Trecură în salon, doamna închise uşa ca să nu se audă zgomot în cabinet şi încercă să-şi distreze cât mai bine oaspetele: îi oferi tot felul de albume, îi arătă tot felul de tablouri, îi puse dinainte o grămada de ilustraţii. Degeaba! Gândul lui bai Ganiu era în cu totul altă parte, şi la amabilităţile doamnei răspundea cu o indiferenţă profundă.

— Mulţumesc, n-am nevoie! Priviţi dumneavoastră. Dac-aţi şti câte portrete şi ilustraţii d-astea am mai văzut! Nu vă uitaţi că-s aşa de tânăr!

Bai Ganiu îşi scoase apoi ceasul de argint, mare cât o ceapă, şi începu o convorbire extrem de interesantă şi de actuală:

— Sunt grozav de curios să cunosc Europa. De pildă acum, pe la noi se apropie prânzul, şi oamenii se aşază la masă. Pe la dumneavoastră cum îi datina? Dumneavoastră, de pildă, când prânziţi?

— Noi? De obicei pe la cinci, dar azi putem lua masa mai

devreme. Scuzaţi-mă, am să vă las singur un minut, zise doamna, şi ieşi din odaie.

Rămas singur în salon, bai Ganiu căscă gura distrat la tablouri, scuipă din când în când pe covor (nu de foame, el ştie de ce!), târşâi scuipatul cu cizma şi ciuli urechile, la cel mai mic zgomot, spre cabinet. De la o vreme, îl auzi pe Irecek sculându-se de pe scaun, făcând câţiva paşi şi oprindu-se. „Ce nătărău mai sunt! Să-mi las desagii acolo şi să nu-i iau cu mine!” Bai Ganiu stătea ca pe ghimpi, până ce, pierzându-şi răbdarea, se ridică, păşi tiptil pe covor spre uşa cabinetului, îşi lipi urechea de gaura broaştei şi ascultă. Dar nu auzi decât propria-i răsuflare şi zvâcnitul sângelui în urechi. Bai Ganiu nu mai avea linişte. Degeaba se uită prin gaura cheii, ca nu văzu nimic. Apăsând uşor, nehotărât, clanţa, deschise uşa, îşi vârî misterios capul în birou şi-l văzu pe Irecek în genunchi lângă desagii lui, în faţa unui dulap cu cărţi. Bai Ganiu rânji până la urechi.

— Hi-hi-hi! Lucraţi, lucraţi de zor, nu-i aşa? Hi-hi-hi! „Ia să văd ce face”, zic! Dă-i brânci, nu te lăsa, că închid uşa numaidecât!

Irecek se uită la el mirat; nici pomenealã să-şi dea seama de pricina acestei curiozităţi!

Între timp, prânzul fusese pregătit. Trecură în sufragerie şi se aşezară în jurul mesei: rubedeniile lui Irecek, sora lui, bai Ganiu şi profesorul. Înainte de a începe să mănânce, bai Ganiu îşi făcu cruce, zâmbind, chipurile ca să arate gazdelor că nu-i un om chiar atât de simplu şi nici chiar atât de bigot, dar că, oricum, prinde bine! (Cu dracul nu stăm rău, dar nu strică să-l tămâiem şi pe Dumnezeu, aşa, ca să fim la adăpost de vreo pacoste, la vreme de ananghie!)

— Eu sunt liberal, din partidul liberal, începu să-i lămurească el, dar din când în când îi mai ard câte-o cruce, că, de, nu-i rău, oameni suntem... Dar asta ce-i, supă? Oho, mor după supă! Ciorba-i mâncare turcească. Şi noi, bulgarii, acum mâncăm mai mult supă. Pardon, scuzaţi, v-am murdărit faţa de masă... Ţţţ... Ei, drăcia dracului!

Mânat de dorinţa de a părea om civilizat, bai Ganiu nu izbuti să ia cum se cuvine farfuria pe care i-o întinsese gazda şi răsturnă o bună parte din supă pe masă; până să-l ajute ceilalţi, strânse cu lingura supa vărsată şi o turnă înapoi în farfurie. Gazda nu-l mai lăsă să guste din ea, dar bai Ganiu al nostru, din delicateţe, îşi înconjură farfuria cu mâinile şi nu lăsă nici în ruptul capului să i-o

schimbe.

— Am ardei în desagi! anunţă el pe neaşteptate.

El ardea de dorinţă să frământe un chipăruş din cei mici şi roşii în supă, care i se părea prea searbădă pentru stomacul lui, dar se ruşină să scoată ardeii, ca nu cumva să-l socoată oamenii neam prost. Voia să-şi sondeze mai întâi gazdele.

— Da? Aveţi ardei? îl întrebă Irecek.

— Cum să n-am?! Nu mă despart de ei nici mort! Că doar, ştii, „Bulgaria, mamă scumpă" nu poate fără ceva pipărat, zise ironic bai Ganiu, şi cât ai clipi sări de pe scaun, dădu buzna în cabinet, aduse desagii, îngenunche deasupra lor cu spatele la gazde şi puse pe masă doi ardei.

— Doi ajung şi pentru cinci ca noi! Îs iuţi foc, declară el, scuturând jumătate din ardei cu seminţe cu tot în farfurie; restul îl oferi amabil gazdelor: Na, poftiţi, frecaţi şi dumneavoastră aşa, bulgăreşte! Nu, nu, frecaţi, ascultaţi-mă pe mine, şi-o să vedeţi minune! Ei, cum doriţi! Ştiţi că dragoste cu sila nu se face! Staţi să-l frământ pe-al meu, ca să vă arăt ce va să zică supă!

Şi, într-adevăr, bai Ganiu iuţi supa aşa de tare, că un om nedeprins cu aşa ceva s-ar fi otrăvit. Începu apoi să soarbă; şi sorbea bulgarul, nu glumea! Trei sute de dulăi să se fi luat la harţă, tot n-ar fi izbutit să-l asurzească. Broboane mari de sudoare îi băşicară fruntea, gata-gata să-i picure în farfurie. Bai Ganiu sorbea o dată din vârful lingurii, apoi o lăsa jos şi stingea văpăile ardeiului cu doi-trei dumicaţi de pâine. Lua iar lingura, sorbea, îşi trăgea nasul, şi din nou înghiţea doi-trei dumicaţi de pâine.

— Ia mai daţi-mi o bucăţică de pâine! Dar puţină pâine mai mâncaţi dumneavoastră! se miră bai Ganiu. Bulgarului să-i dai pâine, nu glumă! Noi mâncăm foarte multă. Nu mă laud, dar la o ciorbă[1] – pârdon, la o supă ca asta – aş mânca o pâine întreagă. Zău, fac prinsoare!

Nu puseră rămăşag, dar şi aşa, bai Ganiu dădu îama în pâine.

— Da vinişoru ăsta de unde-l luaţi? întrebă el iscoditor.

Nu cred că-l interesa răspunsul, dar aşa, ca să dea de-a duşca încă un pahar.

— Îl cumpărăm, îi răspunse gazda. Vă place?

— Oho, marfă bună! Îl cumpăraţi, ai? Ia daţi-mi încoa sticla! Aşa cum mi s-a încins acum burta de ardei, dacă aş turna-o pe gât toată, ar sfârâi ca o cărămidă încinsă! Ei, la noi vinişorul – jumătate

[1] Bulgarii nu fac deosebire între supă şi ciorbă.

de leva ocaua! Când îi arzi un chil, te-a văzut Dumnezeu! Aoleu, am râgâit, iertaţi-mă, faptă de mitocan, dar, pârdon, ca omul, de, nu te poţi stăpâni!...

Mulţumită lui bai Ganiu, prânzul de la Irecek fii foarte însufleţit. Cafeaua se servi în salonul de primire. Bai Ganiu, drept recunoştinţă pentru masa gustoasă, dar mai cu seamă pentru belşugul de bucate, vru să-şi cinstească gazda cu o ţigară, dar îşi aduse aminte că pachetul cu tutun e în desagi. La drept vorbind însă, tabachera o avea în buzunar, dar căuta un prilej ca să-şi mai cerceteze desagii; nu era să-şi lase sticluţele cu esenţa de roze în voia soartei! Câte nu se întâmplă pe lumea asta!

Nici nu voi să audă de refuzul gazdei de a fuma din tutunul lui: „Cum aşa, sufleţelule, da se poate ca un om să nu fumeze tutun bulgăresc?!”

Bai Ganiu începu să pufăie şi să soarbă cu plăcere din cafea. Iată ce va să zică să sorbi cu tabiet!... Să te simţi ca la tine acasă, să petreci ore întregi în taifas plăcut, să te afli într-o odaie unde n-aude nici dracu ce vorbeşti, şi chiar de-ar auzi, nimic n-ar înţelege; în condiţii aşa de prielnice, să te opreşti şi să nu discuţi politică! Era peste puterile lui bai Ganiu. Deci, nu mai putu răbda şi îşi deschise sufletul:

— Măi neică Irecek, spune-mi, te rog, ce eşti: liberal, ori conservator? Mi se pare mie că eşti „conservă”, după câte văd! Pe mine, dacă mă întrebi, nu-i pot înţelege nici pe unii, nici pe ceilalţi, dar, hai, treacă de la mine, ca să nu se supere... Ştii, e vorba de afaceri, nu glumă... Dar să-ţi spun drept... (O fi cineva pe aici care să asculte pe la uşi?) Vrei să ţi-o spun pe şleau? Şi unii, şi ăilalţi sunt nişte mascarale... Ascultă-mă pe mine, şi nu te terne! Mascarale până la unul!... Da ce să-i faci?... Contra vântului... Ce vrei? negustorie, afaceri, întreprinderi, am procese pe la judecătorii... Nu se poate! Dacă nu eşti cu ei, te-a mâncat gaia! Şi apoi, tare aş vrea şi eu, ştii, un loc de deputat ori de primar. Păcat să dai cu piciorul la un chilipir ca ăsta, nu? Oamenii au adunat purcoaie de bani, ştii? Bine, dar dacă nu-ţi scoţi pălăria până la pământ, cine dracu să te mai aleagă? Aşa-i? Ehei, io sunt trecut pân ciur şi pân dârmon, mă pricep la d-alde astea...

Afirmaţie de care Irecek nu se îndoi o singură clipă...

VII
BAI GANIU ÎN VIZITĂ

Când bai Ganiu se convinse că nu e rost de oploşeală în casa lui Irecek, îşi luă desagii şi, fără să asculte îndemnul gazdei de a-i lăsa locului până ce şi-o găsi o cameră, porni însoţit de servitorul casei spre Cafeneaua naţională, unde se adunau studenţii bulgari. Era ora şapte când intră în cafenea cu desagii în mâna şi căciula în cap. Mai zi apoi că nu-l cunoşti cine este şi de unde vine!

În stânga intrării, în jurul unei mese, stăteau câţiva studenţi bulgari. Unul dintre ei, când îl văzu intrând, dădu cu cotul celorlalţi: „Bulgar, bulgar!" Şi toţi se întoarseră în clipa când bai Ganiu, oprind un chelner care ducea o tavă cu cafele şi încercând să stâlcească cât mai mult cuvintele bulgăreşti, ca să le facă mai pe înţelesul străinului, întrebă răstit: „Unde aicea băieţi bulgarski?", însoţindu-şi întrebarea cu o mişcare din cap şi din mâna liberă. Un hohot de râs din partea stângă întrerupse nedumerirea chelnerului. Bai Ganiu se întoarse şi îşi recunoscu oacheşii compatrioţi, strânşi la o masă.

— Hei! Bună ziua! Aici mi-aţi fost? strigă el din băierile inimii, şi, trântind desagii, începu să strângă mâinile studenţilor. Ce vă uitaţi aşa la mine? Fiţi pe pace, sunt bulgar... Mai daţi-vă la o parte, să mă aşez şi io!

— Cum vă numiţi, domnule?! întrebă cu mirare unul dintre studenţi.

— Cine, io? Da de ce mă întrebi? Ganiu Balkanski! Am adus aici la Praga voastră niţeluş ulei de trandafir. Uite-l colo, în desagi.

— Aşa?! strigă cu extaz patriotic unul dintre studenţii mai tineri. Ia daţi-mi şi mie să văd!

Băiatul, într-adevăr, ştia doar din auzite de uleiul de trandafir.

— Ce să vezi? Ulei, ca tot uleiul! îi răspunse bai Ganiu. Nu-i de nasu vostru. Ia lăsaţi uleiul şi spuneţi-mi mai bine unde să mă aciuez! Chiar acu vin de la Irecek.

— Aşa-a?! strigă cu mirare un alt student.

— Cum „aşa-a"? Şi de ce adică să nu-l vizitez? Fireşte, am tras la el crezând că o să-şi arate omenia, că o să mă poftească ca p-un mosafir. Of! Să mai ai încredere în oameni! „Mi-e locuinţa strâmtă", zice, aşa şi pe dincolo, zice, că nu mai poate de dragul bulgarilor!... Cine, el? Când îi vorba de chilipir, ehe, şi bai Ganiu ştie să iubească! Aşa se întâmpină un bulgar? Bulgar! Ce-i drept, la ce să mint, m-a îndopat omu bine. Şi ce bucate!... În sfârşit, să lăsăm asta! Da ce, mi se compară ăştia cu bulgarul bucuros de oaspeţi?...

Bulgarul de-ar avea doar un bordei, şi tot te-ar găzdui...

Câţiva studenţi începură să simtă încotro bate şaua bai Ganiu şi aşteptau din clipă în clipă să-şi dea gândul pe faţă. Numai studentul cel mirat îi asculta compătimitor pălăvrăgeala şi îi împărtăşea vădit indignarea faţă de felul de a primi al străinilor.

— Aşa-i, bulgarii noştri sunt foarte ospitalieri! afirmă el cu toată tăria. Aştia de-aici nici nu se uită la tine. D-aia clocim prin cele cafenele...

Studentul care grăise aşa era foarte progresist în ale civilizaţiei, dar, dracu ştie de ce, nu prea avea ochi de cumătră printre colegii săi; purta, pesemne, unele păcate pe suflet. Se spunea, printre altele, că-i plăcea grozav „să trăiască pe socoteala altora". Chilipirgiu adică... Şi nu-i de mirare! Zgârcenia – afurisit păcat! – e o boală molipsitoare. Se cuibăreşte în om încă din copilărie, secătuieşte sufletul tânărului, îl transformă în cel mai rece egoist. Nici urmă de gingăşie, de nobleţe nu mai rămâne în el. Interesul material călăuzeşte toate acţiunile zgârcitului şi îi determină purtările faţă de cei ce îl înconjoară. Niciun imbold moral nu-l mână, nicio căinţă nu-l frământă după acţiunile prin care urmăreşte, fără să-şi aleagă mijloacele, numai dobândirea de profituri şi înlesniri. Chiar dacă faptele lui atrag după ele nenorocirea ori ruşinea cuiva, egoistul-zgârcit, în loc de mustrări de cuget, e fericit. Ca şi cum paguba celorlalţi ar fi un câştig pentru el, iar durerea altora – bucuria lui. Un singur lucru l-ar alarma pe tânărul nostru egoist: să nu-l întreacă nimeni în şiretenie. În vreme ce pentru celelalte popoare cuvântul „şiret" e sinonim cu viclean şi făţarnic, şi pecetluit pe fruntea cuiva îl scade în ochii societăţii, la noi oamenii se mândresc cu epitetul de şiret cum s-ar mândri cu cea mai aleasă decoraţie:

„Măi! Ce băiat şiret, trăiască tat-su, care l-a făcut, că ne-a dus de nas pe toţi! Nu i-am putut da de hac. Să trăiască! Halal de el! Bravo!"

Orice fel de raporturi sau acţiuni care nu i-ar fi adus lui Botkov – că aşa îl chema pe studentul nostru – vreun folos ori chilipir erau lipsite de sens pentru el. (Or fi existând oare în limbile europene cuvinte corespunzătoare în privinţa asta?) Când frecventa vreo familie, vizitele lui nu erau animate de sociabilitate, de dorinţa de a cunoaşte felul de viaţă al cercurilor mai civilizate; preocupările morale şi intelectuale ale acestei societăţi nu numai că nu-l interesau, dar îl plictiseau ca o povară. Erau parcă nişte intervale,

nişte pauze nesuferite care-l îndepărtau de ţinta vizitelor sale, de *chilipirul* vreunei petreceri sau al vreunei plimbări pe socoteala altora. Nu-şi putea închipui cunoştinţa cu o femeie, fără gânduri urâte. Avea o listă întreagă de fete, cu zestrea de care dispuneau. Altceva nu-l interesa în privinţa asta. Tot gândul la „ce câştig" îl stăpânea şi în relaţiile cu colegii. Tămâierea, vorba de ocară, intriga şi pâra erau uneltele plăcerilor lui. Chiar şi asemenea lucruri ca simpatiile şi antipatiile politice sau de familie îi serveau numai ca să tragă vreun folos de pe urma lor. Nu o dată îşi vârâse mâna în punga diferitelor comitete slave, când ca „cetăţean din Batak[1]" când ca „emigrant". Dar în treburile astea şi mai meşter era Aslanov.

Aslanov era entuziastul student care sprijinise părerea lui bai Ganiu în privinţa lipsei de ospitalitate a străinilor.

— Da, ne pierdem vremea clocind prin cafenele pentru că cei de aici nu ne invită la ei acasă, repetă el ca să-i facă pe plac lui bai Ganiu.

— Dar unde ai vrea, mă, să te puie să cloceşti? îl întrebă zâmbind dispreţuitor un student cu o înfăţişare veninoasă, care de bună seamă purta o ură ascunsă tânărului pleşcar. Nu cumva ai vrea să te poarte în braţe? Pentru ce? Pentru că de cum le treci pragul casei te şi legi de servitoarea care te întâmpină pe coridor? Pentru că în societatea lor taci ca un peşte, sau deschizi gura numai ca să trăncăneşti prostii sau porcării? Pentru că pe faţă îi ridici în slava cerului, iar în spate îi vorbeşti de rău? Pentru că le arunci praf în ochi şi mi te dai drept fiu de fabricant milionar sau proprietar de corăbii, pe când tat-tu n-are decât doi metri de găetan ori două luntre găurite, ca să-i ameţeşti pe părinţi şi să le scoţi fata din minţi? De ce să te primească cu braţele deschise? Cine eşti tu, mă? Ce însemni tu pentru ei? Cui vorbeşti tu de ospitalitate? Şi cui proslăveşti ospitalitatea ta? Că bulgarul o să-ţi întindă un aşternut soios şi o să te învelească cu o velinţă ca vai de ea? Ia mai slăbiţi-mă, pentru Dumnezeu, cu fanfaronada asta! Nu vedeţi că a venit vremea să ne deschidem ochii?

— Ce-ţi sări ţandăra, mă? Acum ţi-a venit chef de ceartă? îl întrerupse unul dintre studenţi. Acum, când ne-a venit un musafir?

— Lasă-l să-şi verse focul, că doar nu cere bani! îl linişti bai Ganiu cu argumentul lui nelipsit: „Doar nu cere bani!" Lasă-l să

[1] Oraş din Bulgaria, în care turcii au măcelărit populaţia cu o cruzime de neînchipuit.

spuie ce-o pofti, să facă ce-o vrea, numai bani să nu ceară, să nu ne atingă la buzunar, la afacerile noastre. N-are decât să şi mintă dacă nu cere bani!

După incidentul acesta neprevăzut, o convorbire prietenească nu mai putu urma. Tinerii se potoliră, amuţiră, şi unul după altul începură să plece. Dintre bulgari rămase numai bai Ganiu şi studentul entuziast, care nu voia să scape prilejul de a trage vreun folos din întâlnirea întâmplătoare cu negustorul de esenţă de trandafiri. Îşi găsise sacul peticul.

Nu trecu nici o oră, şi studentul izbuti să-şi încondeieze în aşa fel camarazii, încât bai Ganiu strigă din băierile inimii: „Halal, porcii!” După altă oră, bai Ganiu se pomeni în odaia studentului, care izbuti foarte iscusit să exploateze sosirea musafirului, recomandându-l gazdelor drept o rudă, milionar „cu nenumărate fabrici pentru prepararea esenţei de trandafir”. Reuşi să se împrumute de la gazdă, căreia nu-i plătise de mult chiria camerei, cu vreo zece guldeni. În timp ce studentul îi proslăvea bogăţiile, bai Ganiu îşi dezbrăca în camera de alături anteriul şi, puricându-l cu băgare de seamă, mormăia printre dinţi: „Iar s-au prăsit păduchii ăştia blestemaţi!” Simţul curăţeniei nu era chiar atât de dezvoltat la bai Ganiu. „Ba nu, zău, om viu fără păduchi se poate?” spun bătrânii de la noi, şi împăcaţi cu acest adevăr nu se împotrivesc cu tot dinadinsul înmulţirii acestor vietăţi. Şi apoi, de ce să se lipsească de asemenea plăcere omul nostru?... Ce-i trebuie lui soare cald? Ce să facă cu el, dacă nu poate ieşi în cerdac, să se întindă pe rogojină, să strănute de vreo două-trei ori din cauza prafului ce iese din ea, să-i vie apoi bunica, să-şi puie capul în poala ei, dânsa să-şi vâre în părul lui degetele uscăţive cu unghii îndoliate, să înceapă, ca şi cum ar curăţa orez, să facă trosc! trosc! când ici, când colo; vietăţile îngrozite să-i alerge pe scăfârlie, să simtă o gâdilare plăcută, s-o asculte pe bătrână cântând sub dogoarea soarelui balcanic... Ce idilic!...

Bai Ganiu, după ce termină cu cercetările sale entomologice, îşi puse la punct toaleta şi, fără să bată la uşă, intră în camera vecină; dar în aceeaşi clipă strigă „pârdon”. Şi avea de ce! Îl surprinsese pe student într-un foarte duios *vis-à-vis* cu fata gazdei: vinul în braţele celuilalt, aşa cum le stă bine unor inimi tinere îndrăgostite.

Fata fugi, ruşinată, în camera cealaltă...

— De ce intri aşa, mă? Mi-ai fâstâcit fata! zise studentul, făcând şiret cu ochiul.

— A dat pleaşca peste tine! şopti misterios bai Ganiu, cu ochii strălucitori ca ai unui cotoi de mânăstire. Curăţică, lua-o-ar naiba! Servitoare?

— Ce servitoare? Fata gazdei!

— Aşa? Aici nu poţi şti niciodată care-i servitoare, care stăpână. Toate-s lustruite, toate-s frumos înţolite. Te pomeneşti cu una că-ţi iese înainte, îţi zâmbeşte dulce-dulce, crezi că-i slujnică, şi cum te atingi de ea ţi-ai găsit beleaua! Dai peste alta, frumuşică, mironosiţă, crezi că-i stăpâna, te scoli în picioare, o pofteşti să ia loc, ea se fâstâceşte, sfioasă binenţeles, discuţi cu ea politică, şi apoi – drăcie! – o vezi că-ţi curăţă cizmele!

Din povestirile studentului, însoţite de fel de fel de gesturi cu care îşi înfrumuseţa cuvintele, dându-le mai multă putere şi înţeles, bai Ganiu află că de câteva luni tânărul flăcău – sub aparenţa unei iubiri curate – o asalta cu o stăruinţă neînduplecată pe fata gazdei sale văduve.

— Şi când te gândeşti că tâmpita – îl lămurea povestitorul – crede şi speră că am s-o iau de nevastă! Las' să spere, să mă îndoape bine, să-mi cârpească cămăşile! De-ar fi bogată, aş mai înţelege s-o iau, dar e tot ca mine de calică. Îmi dă târcoale, crezând că-s bogătaş. Dac-ar şti cum îs, ar mai alerga după mine? Mari speculanţi mai sunt oamenii de aici! Da las', că şi eu îi învârt pe degete!

Şi-i povesti de-a fir a păr cum îi învârteşte...

— Bravos! strigă bai Ganiu cu ochi pofticioşi, entuziasmat de tânărul lui prieten.

— Dar stai puţin, că nu-i numai asta! Dac-ar fi numai atât, n-ar fi nimic! Mai e una pe care am pus ochii, dar cine ştie?! Iaca, ăleia dacă aş putea să-i sucesc capul, s-o ameţesc, aş zice şi eu că am dat lovitura! Bogată, putredă de bogată! Mâine sunt invitatul ei – mergem într-o excursie la ţară...

— Dar pe la fabrici când mă duci? îl întrebă practic bai Ganiu.

— Păi nimic mai uşor. Poimâine. Rămâi mâine aici. Dă-te pe lângă ele, şi când or vedea că nu cunoşti limba cehă n-or să te lase să te duci la restaurant, or să te poftească la masă şi ai să mănânci pe gratis.

Într-adevăr, a doua zi, în faptul dimineţii, studentul plecă, iar bai Ganiu rămase acasă numai cu gazdele. Ca de obicei, se dăduse jos din pat dis-de-dimineaţă, îşi deşteptase din somn prietenul, îl ajutase să se pregătească de drum şi aşteptase încă o oră după

plecarea lui, până la trezirea gazdelor. Aşteptarea asta nu-i venise deloc la socoteală: simţea o nevoie mare, ca orice om, şi uitase să-l întrebe pe student unde-i aia; vrând-nevrând, trebuise să aştepte trezirea celor din casă, să îngroaşe obrazul şi să întrebe. Tare-i prost când omul nu cunoaşte limba ţării în care se află şi e nevoit pentru orice lucru de nimic să dea din mâini şi din degete ca să se facă înţeles, să le îndruge, să le arate... Şi apoi, cum să arăţi orice? Bai Ganiu vorbea turceşte ca un turc, ruseşte aşa şi-aşa, înţelegea româneşte şi sârbeşte, dar nemţii şi cehii nu înţeleg nicio limbă din astea. Nu s-ar putea spune că bai Ganiu nu ştia deloc nemţeşte. Rupea el câte-o vorbă, două, dar atât.

În camera vecină, gazdele se sculară şi începură să se mişte. Bai Ganiu se uită prin gaura cheii. Nu dintr-o curiozitate lipsită de bunăcuviinţă, ci numai ca să vadă dacă sunt îmbrăcate. Deci atent, cu răsuflarea oprită, făcând cunoştinţă cu toaleta lor, îşi compuse în gând o frază pe limba nemţească, socotind să se potrivească aşa: „Unde-i aia, pentru treabă mare?" Tălmăcind-o literal, combină fraza: *„Wo ist diese für gross Arbeit?"* şi bătu la uşă.

— *Prosim*[1] se auziră două voci de femei din camera vecină.

Bai Ganiu deschise uşa, rosti un „pârdon" şi întrebă ruşinat:

— *Wo ist diese für gross Arbeit*? şi mişcă din degete ca să-şi lămurească întrebarea.

— *Co pan?*[2] făcu nedumerită fata, cercetând cu luare-aminte înfăţişarea milionarului recomandat de iubitul ei.

— *Für gross Arbeit!* repetă şi mai ruşinat bai Ganiu, mişcând iar din degete şi din cap.

Dar băgă de seamă că nu l-au înţeles.

Îl înţeleseseră chipurile, dar nu aşa cum trebuia. Femeile îşi dădură cu părerea că bai Ganiu intrase la ele ca să le comunice că are în vedere afaceri mari, un negoţ important cu esenţă de roze.

„Ei drăcia dracului! se gândea bai Ganiu. Ce mă fac acum?"

Şi ca să evite prezenţa fetei ca martoră a stării lui critice, făcu maică-si un semn, intră în cameră, închise după el uşa şi după ce repetă iar fraza în nemţeşte, îşi însoţi de data asta întrebarea cu o mimică disperată, care o făcu pe femeie s-o ia la fugă, pufnind de râs, şi să dispară în camera cealaltă. Veni în sfârşit servitoarea şi-i satisfăcu dorinţa. Un trio de râsete se porni, zguduind pereţii.

Mireasma ce pătrundea prin uşa deschisă a bucătăriei, până în

[1] Vă rog! (Cehă).
[2] Ce doriţi? (Cehă).

coridor, îi stârni apetitul lui bai Ganiu şi, împins de curiozitate, îşi vârî capul să vadă ce găteşte stăpâna împreună cu servitoarea.

— *Was ist das?*[1] întreabă bai Ganiu pe un ton îngăduitor, atât din dorinţa de a cunoaşte arta culinară a cehilor, cât şi ca să arate că el este om umblat prin Europa, că se pricepe la asemenea treburi şi că ştie să vorbească nemţeşte. Supă, nu-i aşa? pregătiţi supă, da? Ştiu eu. *Ich versten supa!*

Şi bai Ganiu, într-un amestec de germană şi bulgărească schimonosită, ajutându-se cu gesturi convingătoare, dădu gazdei să înţeleagă că nu s-ar codi să încerce gustul bucatelor ei. Când văzu însă că femeile sunt mai bucuroase să se înţeleagă în limba cehă, bai Ganiu o întoarse şi el pe „cehă" şi îşi întări dorinţa nevinovată cu vorbele: *„Ia hocem cuşai"*[2], însoţindu-le pentru lămurire cu degetele vârâte în gura larg deschisă. Apoi, arătând numai trei degete, se lovi în piept cu arătătorul, atinse cu acelaşi deget pieptul gazdei, şi a treia oară îl ridică în sus, în direcţia unde dispăruse fata gazdei, adică: „Să luăm masa câteştrei împreună!" Pentru bai Ganiu lucrul principal era, însă, ora când o să mănânce. Se pregătea să iasă la plimbare şi n-ar fi vrut să scape prânzul, de vreme ce avea ocazia să mănânce pe veresie şi să-i rămână părăluţele în buzunar. De ce să scape un chilipir ca ăsta? Îşi scoase deci ceasornicul cât o ceapă şi, vârându-l sub nasul gazdei, o îndemnă cu degetul să-i arate acele şi să-i spună la ce oră o să *„cuşai"*. După ce se încredinţă că treaba e în regulă, bai Ganiu se retrase în camera lui, îşi înfundă sticluţele cu esenţă de trandafir în brâu şi ieşi afară să se plimbe, cu gândul că o să-i răsară, cine ştie cum, vreun client pentru esenţa de trandafir. Se zgâia pe la toate răspântiile uliţelor, ca nu cumva să se rătăcească, şi, ca un om cu simţ practic, se uită de jur împrejur, dornic să găsească un semn după care să-şi recunoască drumul spre casă.

Pe faţada unei case zări o inscripţie cu litere de-o şchioapă. Îşi scoase carneţelul, îşi scuipă plaivazul, scrise o copie exactă a inscripţiei şi, pe deplin convins că are în mână adresa cea mai precisă a locuinţei sale, o porni pe ulicioarele din Praga veche. Dar tot zgâindu-se când într-o parte, când în alta şi aşteptând să-i răsară ca din pământ vreun muşteriu, nu-şi mai dădu seama, distrat, pe unde o ia şi se rătăci de-a binelea. Ce să te faci acum? Porni să-şi caute locuinţa, dar se încurcă şi mai tare, se înfundă şi

[1] Ce-i asta? (Germ.)
[2] Vreau sa mănânc.

mai mult prin uliţele cartierului evreiesc. După un ceas, două se pomeni într-o fundătură; cârmi în altă direcţie, şi merse, şi merse, şi hop se pomeni pe malul Vltavei. „Ei drăcie, ce dracu te faci acum?...” Dar să lăsăm asta. Venise ora prânzului, ba chiar trecuse. Bai Ganiu îşi strânse brâul şi porni din nou, leoarcă de sudoare, gâfâind de zor, de ziceai că-i altă aia. Oamenii pe care-i întâlnea, mai cu seamă oamenii poliţiei, se uitau lung la el, şi asta îl tulbura şi mai mult.

„Hei drăcia dracului, asta mai lipsea!...” Şi, colac peste pupăză, mai era şi flămând de-i ghiorăiau maţele. O adevărată revoluţie în burta lui! Dar de ce să-şi cheltuiască bănuţii degeaba, când era poftit la masă? Mă veţi întreba, însă, de ce se zbuciuma bai Ganiu pe cele străzi, când avea în buzunar adresa locuinţei lui. Păi, tocmai aici era buba! Doar bai Ganiu nu-i prost! Credeţi oare că lui nu-i dăduse prin gând să-şi scoată carneţelul, să oprească vreun drumeţ, să-i arate adresa însemnată şi să-l întrebe cu degetele: „Încotro?” Ştia el asta, oprea el din drum şi bărbaţi, şi femei, dar – lucru de mirare – când îi întreba şi le arăta însemnarea, toţi se uitau la el miraţi, se porneau pe râs, ori îi întorceau spatele supăraţi. O femeie, pesemne o fată bătrână cu năbădăi, se răsti la el aşa de tare, că bai Ganiu îşi pierdu tot cumpătul. „Hei, drăcie, ori eu am înnebunit, ori Praga toată şi-a pierdut minţile”, se gândea el, şi nu-şi putea lămuri efectul pe care-l producea adresa scrisă de el. Dus pe gânduri, uitându-se de jur împrejur, spre norocul lui, îi apăru în faţă Narodni Kvarna, cafeneaua unde se adunau studenţii bulgari. Cum intră, bai Ganiu dădu peste studentul cel nemulţumit.

— Bună ziua! Ia spune-mi, rogu-te, sunt eu nebun, ori oamenilor de pe aici le lipseşte o doagă? întrebă bai Ganiu gâfâind, cu părul încleiat pe frunte, lac de sudoare.

Studentul îl privi mirat. Bai Ganiu îi povesti cum se rătăcise, cum întrebase despre adresa casei, însemnată de el, şi ce-i răspunseseră oamenii.

Studentul, care ştia că cehii sunt grosolani şi fanatici numai cu nemţii, dar din cale-afară de amabili cu ceilalţi, nu-şi putea explica purtarea lor faţă de bai Ganiu.

— Ia citeşte, te rog, ce scrie aici! îl îndemnă bai Ganiu, şi îi întinse carneţelul.

Studentul citi, se încruntă o clipă, apoi izbucni în hohote de râs.

— Adresa asta ai arătat-o vreunei femei? îl întrebă el râzând.

— De ce nu? Am arătat-o, fireşte! Şi?

— Păi ştii ce scrie aici?

— Ce?

— Aici scrie aşa: *„Zde zapovedano...”* Adică: „Aici e interzis să...” Ai copiat-o de bună seamă de pe un zid!

— Asta are haz! Ia te uită! Ţţţ...! Adevărat? Ia te uită! şi bai Ganiu, după ce mai ţâţâi o dată, se porni şi el pe râs.

Studentul nu ştia unde se află locuinţa lui Bodkov – nu fusese niciodată la el –, şi de aceea îl sfătui să aştepte până o veni alt bulgar să-i arate casa. Uşor de zis „aşteaptă”, dar stomacul lui bai Ganiu nu era de aceeaşi părere. Că avea altă părere o dovedea ghiorăitul tumultuos, demonstrativ şi neîntrerupt din burta lui.

— Te pomeneşti că ţi-o fi foame? îl întrebă studentul când îi auzi revoluţionarele semnale din pântec.

— Cui, mie? Nu mi-i foame! minţi bai Ganiu, de teamă să nu-i spună cumva să mănânce la restaurant.

Iar ca să mărturisească adevărul, nu-i venea la socoteală. De ce să se spovedească unui mucos căpăţânos ca ăsta că-l aşteaptă gazdele cu o masă chilipir?

Convorbirea nu se putu înfiripa între bai Ganiu şi „mucosul căpăţânos”. De cum dăduseră ochii unul cu altul, şi oarecum instinctiv, simţiseră că nu se potrivesc, deoarece, după o zicală bulgărească (hei, ce minunate proverbe a creat geniul bulgar!), „măgarii râioşi se adulmecă şi peste nouă dealuri”. Unul sosit din Bulgaria, celălalt trăit în Europa, tot ar mai fi găsit ce să discute, că, oricum, tot trebuie să fie oarecare diferenţă între Apus şi patria-mamă. De altfel, diferenţa asta, bai Ganiu n-o simţea. Şi cum era s-o simtă? Oriunde se ducea, el îşi purta firea, cu năravurile şi obiceiurile lui, îşi căuta locuinţa după gustul lui, se întâlnea numai cu oameni de-ai lui, cu care era deprins şi în care nu vedea nimic rău. Când se ducea la Viena, se instala la hotel London, unde mirosea a bucătărie şi a latrină ca la el acasă; se întâlnea cu aceiaşi turci, greci, armeni, sârbi şi albanezi cu care era deprins să se vadă în fiecare zi. La cafeneaua Habsburg nu intra, de teamă să nu-l jupoaie chelnerii. Se ducea numai la cafeneaua grecească, unde era tot aşa de murdar şi năbuşeală veşnică din pricina fumului, ca în cafenelele de acasă. Dacă se ducea după afaceri, se adresa negustorilor bulgari, fără să-şi dea seama că prin mijlocirea lor intra în atingere cu cei europeni. Dar habar n-avea şi parcă nici nu voia să ştie că dincolo de sfera asta limitată începea viaţa europeană.

Educaţia, lumea şi morala europeanului, confortul lui, rodul unei

tradiţii seculare şi treptate a dezvoltării lui intelectuale, luptele sociale şi felul de a le duce, muzeele, bibliotecile, instituţiile de binefacere, artele frumoase, miile de realizări ale progresului nu-l preocupau şi nu-i atrăgeau atenţia.

„Parcă tata numai operă a ascultat!” îşi zicea bai Ganiu şi, obrocit de acest principiu mucegăit şi înapoiat, nu se prea sinchisea de „moda nouă”, adică de civilizaţie, care nu-l mişca. Cu toate acestea, bai Ganiu nu avea nici măcar dârzenia chinezilor, care se încercuiseră cu ziduri împotriva năvalei civilizaţiei; şi chiar dacă era însufleţit de principiul „tata n-a făcut asta, n-am s-o fac nici eu”, îl vedeai totuşi îmbrăcat în cămaşă curată, cu mănuşi şi – dar numai când n-avea încotro – cu fracul pe el! Se supăra, râdea, dar îmbrăca fracul. Îl auzeai spunând „pârdon”, îţi vorbea despre „costetuţiune”, se lăuda ici-colo că-i place „supa”, dar, la drept vorbind, în locul bucatelor europene prefera ciorba ardeiată foc.

— A, uite că vine un bulgăraş care ştie unde locuieşte Bodkov, îl anunţă „mucosul căpăţânos”.

— Hai să mă duci acasă! îi porunci bai Ganiu bulgăraşului, pe un ton cu care n-ai vorbi nici slugilor trândave; dar cuvintele „politeţe” şi „bună cuviinţă” sunt furate de curând din limba rusă; „delicateţe” e împrumutat de la franţuzi; la noi, termenul cel mai potrivit pentru aceste noţiuni e cuvântul „lingău”. Purtările distinse, blânde, sincere, care caracterizează relaţiile dintre oamenii civilizaţi şi fac viaţa mai plăcută, mai gingaşă, erau de neînţeles pentru bai Ganiu. Vorbea cum îi venea la gură: „Hai, mă, ei, ia ascultă, du-mă acasă”. Cât despre: „Vă rog, aveţi bunătatea, fiţi aşa de drăguţ”, nu erau pentru el decât cuvinte de lingăi!

Bulgăraşul îl conduse până la poarta locuinţei şi îşi căută de drum. Bai Ganiu se uită la inscripţia nenorocită de pe zidul de peste uliţă, o ameninţă din cap, ţâţâi din limbă şi intră în casă. Pe coridor nu întâlni pe nimeni. Aruncă o privire în bucătărie: focul era stins, vasele – spălate şi la locul lor. „Ptiu, fir-ar al dracului, scăpai chilipiru!” mormăi bai Ganiu. Intră în cameră, se-aplecă deasupra desagilor, trase din brâu sticluţele, le vârî înăuntru, scoase caşcavalul unsuros, îşi tăie o felie de pâine uscată şi începu să-şi înnăbuşe ghiorăitul, mestecând cu atâta poftă, încât până şi cea mai leneşă vacă de rasă elveţiană l-ar fi invidiat. Ca să-şi aţâţe limfa, vârî pe înghiţitoare un ardei iute, morfolit în gură, care-i podidi ochii de lacrimi şi-l sili să-şi însoţească plescăitul cu un smârcâit zgomotos din nări. Când auzi sunetele stranii cu care bai

Ganiu îşi însoţea gustarea, servitoarea, care deretica prin camera alăturată, deschise uşa şi se uită înăuntru. Bai Ganiu, ruşinat, îşi ascunse cu spatele desagii, îşi întoarse faţa înlăcrimată, plină de sudoare, zise „pârdon”, smiorcăi cu putere din nări şi făcu vânt servitoarei. Adică, de fapt nu-i spuse să plece, ci o luă la fugă ea singură din odaie, crezând că milionarul primise vreo veste nenorocită.

Bodkov nu se întoarse seara acasă. Într-amurg, gazdele se duseră la bucătărie, aprinseră iar focul şi începură să pregătească cina. Bai Ganiu, considerându-se deja de-al casei – „şi-apoi, cu femeile nu trebuie să fii chiar aşa de ceremonios”, îşi zise el –, intră în bucătărie fără prea multă codeală şi povesti, mai mult prin semne decât prin cuvinte, că se rătăcise pe uliţe, că-i scăpase prânzul, dar că nu-i nimic, o să-şi scoată paguba cu o cină straşnică. Bai Ganiu era un om iscusit, înţelegea tot, dar fiece lipsă de dibăcie îl indigna. De pildă, când văzu că stăpâna se pregătea să pună în apa clocotită un peşte proaspăt, se împotrivi din răsputeri, o apucă cu o mână, scoase afară peştele cu cealaltă şi făcu semn din cap: „Staţi, nu mişcaţi; ia uitaţi-vă cum se găteşte un peşte!” „Sare!” porunci bai Ganiu. I-au dat sare, şi, suflecându-şi mânecile până la coatele braţelor păroase, îşi vârî degetele murdare în solniţă şi începu să săreze şi să frece peştele – care şi fără asta era sărat – şi pe dinafară, şi pe dinăuntru. „Piper roşu!” Dar de unde dracu să aibă nătărăii ăştia piper roşu?! „Piper negru!” porunci bai Ganiu, şi începu să frece peştele cu piper. „Un grătar! Daţi-mi grătarul!” trâmbiţă bucătarul, triumfător, dar de data asta nu fu înţeles, cu toate gesticulările lui. Se uită şi el în jur, dar nu văzu niciun grătar. Asta însă nu reprezenta o piedică pentru bai Ganiu! Nu era el chiar aşa de prost! Luă cleştele, scormoni tot jăraticul din gura sobei, lăsă celelalte bucate să se odihnească (noroc că erau gata!), răscrăcără cleştele, puse peştele pe el şi vru să-l vâre în sobă, dar, gura fiind îngustă, peştele se desprinse din cleşte, alunecă şi – pleosc! – se rostogoli în foc. „Ai!” strigă gazda. „Nu face nimic, nu face nimic!” o linişti bai Ganiu. Înhaţă iar peştele, suflă în cărbunii şi cenuşa lipite de el şi-l puse din nou în cleşte. Toată bucătăria se umplu de fum şi miros de peşte. Gazdele erau disperate, dar bai Ganiu triumfa. Era în largul lui; frigea peşte, sufla şi smârcâia, aţâţat de fumul apetisant, comanda, cu mâna liberă şi murdară de zeamă şi de spuză, să se pună masa, ca să nu se răcească mâncarea. „Peştele proaspăt, dacă nu-i fierbinte, dă-l

pisicilor!...” Luară peştele fript, cu coada şi capul tăvălite în cenuşă, îl puseră într-o farfurie, şi la comanda amabilă a lui bai Ganiu: „Repede-repede! Cât mai e fierbinte, daţi-mi lămâie şi vin, fără vin nu face doi bani!” se aşezară în jurul mesei, trimiţând servitoarea după lămâie şi vin. Ce puteau face? Milionarul nu era să-şi schimbe apucăturile de dragul lor, nu-i aşa? Gazda dădu să taie peştele. „Mă rog, mă rog! Lăsaţi!” strigă bai Ganiu, şi o prinse iar de mână. Apoi întoarse peştele cu spinarea în sus, îl apăsă cu degetul ici şi colo şi-l desfăcu în două jumătăţi. Ei, mai zi ceva dacă poţi! Slujnica aduse lămâie, bai Ganiu o tăie, luă o jumătate în pumn şi o stoarse deasupra farfuriei, cu putere. Şi ce poftă avea bai Ganiu! Nu cred să se fi scurs atâta zeamă de lămâie în farfurie câte bale a înghiţit el. Sosi şi vinul, şi cina începu.

Discipoli ai lui Esculap[1], incorigibilii medici recomandă Karlsbadul[2] şi nu mai ştiu care *„bad”* bolnavilor suferinzi de ulcer la stomac. Dar pune-i să-i ia de urechi pe bieţii suferinzi, să-i aşeze la masă cu bai Ganiu, şi chiar de-ar avea stomacurile mai stricate decât uliţele din Iucibunar[3], să vedeţi ce efect o să le provoace spectacolul!... Bai Ganiu mănâncă, nu glumeşte! Mănâncă de se bat calicii la gura lui! Toate mădularele trupului intră în mişcare, însă în primul rând dinţii, limba şi nasul! Iată o împrejurare în care îţi dai seama de anume lipsuri, de sărăcia limbii, a vocabularului! Prin ce cuvinte, prin ce ghilimele, prin ce semne de exclamaţie, prin ce note muzicale ai putea să redai toate plescăielile, râgâielile, smârcâielile, trântiturile, ţâţâiturile şi sorbiturile care curgeau ca grindina din toată fiinţa lui bai Ganiu?... Ce noroc pe capul gazdelor! Nu orice cucoană cehă poate să aibă fericirea de a se desfăta cu un asemenea spectacol!

În sfârşit, săturându-se, trecură în salonul de primire. Bai Ganiu, roşu ca un rac fiert, îşi supse mustăţile, râgâi în palmă şi mormăi „pârdon”. Se întinseră comod în fotolii. Bai Ganiu îşi răsuci o ţigară pătată cu grăsimea de pe degete şi începu să tragă şi să pufăie prin mustăţi nori de fum. Nu era oare momentul cel mai prielnic pentru muzică, pentru cântece, pentru dragoste? Fata ghici dispoziţia milionarului şi-l întrebă dacă-i place muzica. Cui? Lui bai Ganiu? Păi dacă nici lui bai Ganiu nu-i place muzica, atunci cui dracu să-i placă?! Cine altul afară de el ar putea impune ţiganilor, adică

[1] Fiul lui Apolo; zeul medicinei la greci.
[2] Karlový-Vary.
[3] Mahala la periferia Sofiei.

lăutarilor, un respect aşa de mare? Numai o privire să le arunce, şi să vedeţi ce se întâmplă cu ţiganii ăştia! Foc! Focul lui Dumnezeu! Şi când se porneşte vioara să plângă, iar clarinetul să ţipe:

Mijlocelul ca plopşorul
Ţeapa-n inimă mi-a-nfipt,
Iar tighelul de la fustă
Până la ficaţi m-a fript...

„Taci, mă ţigane, nu-mi trebuie cântece de dragoste! Cântă-mi de băut!" zbiera la ei bai Ganiu, trântind paharul pe masă. Dacă începeau cu „Dorul meu e numai dor", bai Ganiu trântea iar paharul, să tacă. De cântau „Nu-mi trebuie bogăţie", trântea din nou paharul; dar când începeau „Foaie verde", bai Ganiu urla: „Aşa, aşa, vezi! Rupe coarda, măi ţigane! şi izbea paharul de pământ ori îl făcea ţăndări de perete... Hei, cine-i tartorul chiolhanurilor?" Şi de-ar fi fost numai o dată ori de două ori în viaţa lui! Dar muierile astea de unde să ştie cine-i bai Ganiu? Chiar dacă le-ar povesti câte sticle a spart, însufleţit şi ameţit de muzică, tot nu l-ar înţelege!...

— Îmi place muzica! şopti binevoitor bai Ganiu. Îmi place muzica! repeta el clătinând din cap, ceea ce arăta din partea lui trista îndatorire de a asculta, de hatârul femeilor, o nenorocită zdrăngăneală la pian. „Ce ştiţi voi ce-s cântecele de *mohabet*[1]!" se gândea bai Ganiu.

Fata deschise pianul şi începu să cânte nesfârşite bucăţi din *Mireasa vândută* a lui Smetana[2]. Sub degetele ei se revărsară sunetele care înalţă până la extaz inima oricărui ceh. Mama ei, care le asculta pentru a mia şi una oară, se topea de fericire, şi în privirea ei, îndreptată către bai Ganiu, străluceau şi mândria naţională, şi o mare mulţumire de sine. Bătea tactul din cap după ritmul cântecului, când *adaggio*, când *allegro*, punctând parcă cu nasul notele partiturilor. Din când în când, făcea semne din ochi lui bai Ganiu, îl prevenea de apropierea unui moment culminant al cântecului, iar milionarul răspundea: „Păzea, cocoană, bagă de seamă, nu te uita aşa la mine! Dacă ai şti câte d-astea am auzit io în viaţa mea!..." Şi ca să-şi întărească semnul cu fapta, se ridica de pe scaun tocmai în momentul în care gazda aştepta să se bucure de efectul pe care Smetana îl producea asupra lui şi trecu în

[1] Petrecere.

[2] *Bedřich Smetana* (1824-1884), mare compozitor ceh, autorul operelor: *Dalibor, Mireasa vândută, Libusa*, al poemelor simfonice *Richard al III-lea, Hakom Iarl, Patria mea* ş.a.

camera lui, scoase din desagi sticluţa începută cu esenţă de trandafiri pentru probă, se întoarse în salon şi-i făcu cu ochiul gazdei: „Ia uite, asta o să producă efect!”, păşi apoi în vârful degetelor spre fata transportată de muzică – dat dracului mai e şi bai Ganiu al nostru! – destupă sticla cu esenţă şi o repezi sub nasul fetei. Când îi simţi mâna transpirată şi mirosind a peşte, fata se întoarse cu dezgust şi, încă sub vraja muzicii, îl privi în prima clipă încruntată; dar imediat se reculese, dându-şi seama că în faţa ei stă milionarul, care se hlizeşte şi întreabă: „Cine preţuieşte mai mult: Smetana al vostru, ori ce-ai mirosit, ai?” După care bai Ganiu îşi vârî sticluţa în brâu... Fata întrerupse cântecul. Acum începu bai Ganiu... Da, începu să cânte alene, cu un singur deget, fără să se aşeze pe taburet. „Oricât i-aş face pe ăştia să înţeleagă că ne pricepem şi noi mai mult sau mai puţin în drăcoveniile astea, tot degeaba!” îşi zicea el. O rudă de-a lui făcuse rost de o armonică, aşa că uneori, când era cu chef, mai dădea şi bai Ganiu din degete ca să inventeze câte-un cântecel. Iar acum începuse *piccicato*, care după părerea lui exprima melodia *Furat-au, hei, slănina babei!*, care la rândul ei fusese furată din cântecul ceh *Slaninka*.

— *Pan hrá* Slaninku, *maminko*![1] tresări fata, recunoscând cântecul.

— *Slaninka*, vezi bine, zise bai Ganiu. De unde ştiţi?

Entuziasmat de succes, bai Ganiu se aşeză pe taburet, ca să cânte, pasămite, ceva mai serios. Şi ce poate fi mai serios ca *Ce noapte grozavă!* Începu să cânte bai Ganiu, dar rămase nemulţumit de el însuşi. Şi pe bună dreptate! *Ce noapte grozavă!* nu-i pentru pian, sunetele se întretaie: apeşi clapele pe „gro-oza-a-vă”, şi glasul se frânge. Altceva-i armonica! Când îţi pui degetul pe „...a-a-vă”... apeşi, apeşi, fir-ar al dracului, şi o jumătate de oră ţi-ar şuiera, încât ţi-i mai mare dragul să torni valuri-valuri de sunete, la nesfârşit! Pe când la pian: drân, drân, la naiba, vânt!... Dacă văzu bai Ganiu că efectul produs de *Slaninka* e gata să slăbească, se gândi, se tot chibzui, se frământă şi se hotărî: „Ia stai, mă, să le cânt eu din gură ăstor muieri *Ce noapte grozavă!*” Începu să cugete, dornic de o inspiraţie tristă, în spiritul cântecului de jale. Trase o dată adânc aer în plămâni, îşi puse dreapta la o ureche, închise ochii – şi când căscă gura!...

Grandissimo maestro Verdi![2] Tu n-ai şi nu poţi avea vrăjmaşi!

[1] Domnul cântă *Slaninka*, mămico (cehă).
[2] Mare maestre Verdi! (lat.)

Dacă s-ar ivi vreun monstru în calea ta, cu siguranţă că ar fi Satana în picioare. Numai că Dumnezeu e mare, *Esimio Maestro*[1] şi toate săgeţile Geniului Rău sunt neputincioase împotrivă-ţi! Un mijloc, unul singur poate fi întrebuinţat – Necuratul, dar atunci întreaga lumea muzicală s-ar acoperi de doliu!... Noi o să ne rugăm, roagă-te şi tu, Divin *Maestro*, ca atotputernicul creator să nu îngăduie Satanei să te introducă în salonul unde cântă bai Ganiu *Ce noapte grozavă!*... Dar dacă auzul tău delicat ar fi totuşi strivit de sunetele sălbatice, monstruoase şi de neînţeles pentru tine, Spiritul Rău să nu-ţi dezvăluie cu un râs sarcastic groaznicul adevăr: Ha-ha-ha! Verdi! Iată un cântec din divina *Traviata*! Ha-ha-ha, ha-a!!...

— S-a făcut târziu, domnilor, zise sfiosul Ilcio uitându-se la ceas. E miezul nopţii! Hai să mergem. Altă dată, cu voia lui Dumnezeu, om mai vorbi de bai Ganiu.

— Mă Ilcio, ia spune-mi tu, de ce urăşti aşa de mult cântecele bulgăreşti? îl întrebă Dravicika la ieşire.

— Cine? Eu le urăsc? Îmi pare rău, drăguţule, că m-ai înţeles greşit. Eu sunt în stare să mă entuziasmez până la uitare, să fiu transportat până la extaz de cântecele noastre populare, frumoase şi melancolice, dar nu de parodiile dezgustătoare ale cântecelor străine şi vulgare pe care d-alde bai Ganiu ţi le redau stâlcite şi de nerecunoscut prin vaiete ţigăneşti şi urlete din gâtlej, cu triluri de beţivi şi înfloriturі... Noi avem cântece, dar n-avem cântăreţi. Sunt gata să iau în braţe chiar pe vrăjmaşul meu dacă îmi cântă cum trebuie *Bogdane, ucide-te-ar Dumnezeu* ori *Sumete-ţi mânecile, Velo fată* şi să mă uit urât la prietenul meu când văd că se entuziasmează de *La moară la târţa-pârţa*, *Caranfilceto* sau alte capodopere ţigăneşti de-astea...

VIII
BAI GANIU ÎN ELVEŢIA

— Dar tu, măi Dravicika, de ce taci? Nu ştii nimic despre bai Ganiu? îl întrebă cineva pe veselul nostru Dravicika.

— Cum să nu ştiu, fraţilor? Ştiu o sumedenie de năzbâtii, dar cum să vi le povestesc? răspunse cu modestie prefăcută Dravicika.

— Auzi vorbă!... De-aş avea eu guriţa ta!...

— Dacă-i aşa, atunci ascultaţi:

[1] Ilustre maestre (lat.).

M-am dus şi eu într-o vară să mă plimb în Elveţia, la Geneva. Închiriai o cameră la hotel, apoi ieşii să dau o raită prin oraş. Minunat oraş!... Împrejurimi pe cât de pitoreşti, pe atât de măreţe. Hoinăream aşa, fără ţintă, căscam gura în dreapta şi-n stânga şi, din stradă în stradă, mă pomenii în centru, unde-i Teatrul de operă. Peste drum văd o cafenea elegantă: „Ia stai, zic, să intru şi să mă odihnesc puţin!” Cafeneaua avea o vitrină la stradă, şi se vedea toată piaţa. Păşii înăuntru. Prilej minunat să iau o cafea şi să mă uit la trecători. Dar ce credeţi că găsesc acolo?... Trei mese ocupate de studenţi bulgari! Mai zică cineva că bulgarii n-au simţul frumosului! Într-un oraş minunat, în cafeneaua cea mai elegantă, ocupând locurile cele mai arătoase! Larmă, fum, chibrituri, mucuri de ţigări fumegânde pe jos, pocnituri, strigăte, vociferări... Într-o parte se juca table, în alta preferans, dincolo – treizeci şi unu. Şi de pretutindeni, ce auzeai?... „Şase-şase!... Cupe!... Banii!... Una şi patru!... De ce te uiţi în cărţile mele, măi? Garson!... Pas!... Cinci-cinci!... Minţi, nu-i dubla de cinci!... Treizeci şi unu!... Pica!... Garson!... Habar n-ai de preferans!... N-am eu nevoie de glagorea socialiştilor!... Doi-doi!... Nici eu n-am nevoie de glagorea burgheză!... Iau un atu!... Păcătosule!... Garson!... Ce te lauzi cu tinichelele tale de decoraţii, mă?... Treflă!... Dar tu, cu jidanii ruşi?... Domnilor, iacă vine şi «elefantul»! Ha-ha-ha!... Garson!... O halbă! Împrumută-mă cu un franc, bre!... Eşti un escroc! Împrumută-te de la chelner!... Dubla de patru!...”

Persoana pe care o alintau cu epitetul de „elefant” intră în cafenea şi-i salută pe studenţi, care îl întâmpinară, cum se spune, cu braţele deschise. Încurcat de invitaţiile atât de stăruitoare şi de amabile ale tuturor, nu ştia spre care grup să se îndrepte. O atare simpatie pentru un „elefant” mi s-a părut la început inexplicabilă; dar nu trecu mult, şi din cuvintele ce se încrucişau peste mese pe socoteala acestei persoane nedumerirea mea se risipi. Aflai că „elefantul” era feciorul de bani gata al unui agricultor din Argentina. Băiat bogat. Tat-su îi trimitea în fiecare lună câte cinci sute de franci, din care jumătate, mulţumită jocului, intrau în buzunarele studioşilor noştri. Şi pentru că se lăsa jumulit ca un prost, pentru setea cu care ai noştri îi luau bănişorii, îşi câştigase cu glorie titlul de „elefant”.

Oricând m-aş fi dus la cafeneau aceea, începând de la orele nouă dimineaţa până seara târziu, găseam mereu aceleaşi persoane, cu aceleaşi tabieturi: table, preferans, treizeci şi unu. Când citeau

aceşti tineri? Cum îşi însuşeau cultura europeană? Iată întrebări al căror răspuns a rămas pentru mine o taina. Îmi era clar numai faptul că niciunul dintre ei nu vorbea ca lumea franţuzeşte. Nu puteau nici măcar să caşte gura în limba asta; dar după intonaţiile lor grosolane, după dicţiunea lor, după construcţia frazelor îţi dădeai seama imediat că sunt orientali. Din două în două zile, ori la trei zile o dată, vedeai aciuându-se pe lângă această companie nişte evrei înrăiţi, care făceau pe nihiliştii şi care, din ungherele întunecate ale crâşmelor, îşi arătau colţii împotriva tiraniei. Nu puteam înţelege simpatia asta pentru asemenea eroice personaje în stare să fie în acelaşi timp şi nihilişti, şi agenţi ai poliţiei secrete, şi anarhişti jefuitori de bani publici, şi aventurieri. În loc să caute prietenia francezilor, a germanilor sau a englezilor, pilde totdeauna onorabile şi la petreceri, şi în îndeletnicirile lor, în loc să se pătrundă de spiritul lor de ordine, de dragoste pentru muncă, de cinste, de cavalerism, ai noştri îşi găseau idealul în nişte evreiaşi, greci ori armeni care îşi câştigau în chipul cel mai josnic mijloacele de trai, atrăgându-i în atmosfera năbuşitoare a pălăvrăgelilor veninoase, grosolane şi sterpe. Mai târziu am aflat că în oraşul acela era şi alt gen de bulgăraşi. Dar aceştia nu frecventau cafeneaua cu pricina, ci îşi vedeau foarte serios de studii.

Într-o zi, în toiul unei partide de treizeci şi unu, când argentinianul pierduse vreo sută de franci, intră în cafenea o persoană cu căciula pe-o sprânceană, cu un toiag la subsuoară şi cu desagii în mână.

— Oo! Uite-l pe bai Ganiu! Bine-ai venit! strigă întreaga asistenţă.

— Bine v-am găsit! Ce mai faceţi? răspunse noul-venit, şi, renunţând cu mărinimie la propunerile amabile de a i se face loc în jurul meselor, veni să se aşeze lângă mine, răsturnându-mi totodată şi ceaşca de cafea pe masă. Fire de viteaz, ce vrei?!

— Pârdon!

— Nu face nimic, nu face nimic! mă grăbii eu să-l liniştesc, cu toate că băgasem bine de seamă că nu prea se sinchisea de pocinogul făcut.

— Aa! Sunteţi bulgar? Atunci, bună ziua, dacă-i aşa! Ganiu Balkanski! Da dumneavoastră de unde sunteţi?

I-am spus, şi făcurăm cunoştinţă.

— Iaca, vezi, colind lumea cu afurisita asta de esenţă de trandafir! îmi declară bai Ganiu cu un glas disperat.

— Cum aşa? Adică nu merge negustoria?

— Păi, să-ţi spun drept, domnule, nu prea merge!

— De ce?

— De ce! Din pricina neghiobiei noastre! A fost o vreme când dacă ziceai esenţă bulgărească oamenii dădeau năvală ca viespile la miere, dar acu, mama lor!... Cum intri într-un magazin de săpunuri, nici n-apuci bine să căşti gura şi să spui că eşti bulgar, că-ţi şi mârâie printre dinţi un *bonjour* şi te întreabă: „Ce-i aia *esans dio roz?*” Esenţă de roze? te iscodesc ei, şi încep să zâmbească. Da cine se uită la zâmbetul lor, lua-i-ar dracu! Afacerile mai întâi de toate. Dar cu cine să faci afaceri?... Să-mi dai, zice, un gram de probă. Îi dai un gram? Risipeşti pe jos alte două. Îşi bate joc de tine. „Mă prietene, îi spui io, esenţa asta nu-i aşa cum crezi dumneata; e esenţă curată!” Şi el de colo: „Ehei, toţi vorbiţi aşa, mereu acelaşi cântec!” Şi ţi-o spune aşa de la obraz, nici nu-i pasă de tine. Tot terşeaua[1] îi de vină, lua-o-ar pustia s-o ia!... Anatolia ne-a mâncat capul! Da, ea ne-a venit de hac. Ce să-i faci, bre, nu-i vorbă de unu, de doi. Au năpădit ca lăcustele în toată Europa! Ba armeni, ba turci, ba greci... Mint şi înşală lumea. S-au săturat oamenii până peste cap de ei. Cum dau de miros de trandafiri, se scutură, îţi întorc spatele, de te-apucă toate alea!...

Îmi răsări înainte Orientul „nevinovat”, cu toate minunăţiile lui. Şi ca o completare a tabloului, pe la toate mesele din jurul nostru pocneau zarurile, fâşâiau cărţile de joc – zgomot şi fum până în înaltul cerului.

— Grozav de mult îmi plac băieţii noştri! îmi şopti bai Ganiu uitându-se la jucători. Flăcăii tatii! Sunt printre ei unii aşa de deştepţi, că nu-i dau pe zece profesori! Iaca, de pildă flăcăul ăla de colo, mai bătrâior, îl vezi? Ăl de joacă treizeci şi unu! Ştii că are trei decoraţii? Pentru războiul cu Serbia, pentru mari merite şi nu mai ştiu încă pentru ce! A fost judecător de instrucţie, cunoaşte legile pe degete! Ce i-o mai fi trebuit învăţătură? De, îl îmboldesc părăluţele! E numai de trei luni aici, şi dacă-l auzi, vorbeşte o franţuzească, mamă-mamă! Să nu-i fie de deochi, da grozav îl taie capul! De mult ar fi ieşit doctor, dar oamenii de pe aici sunt îndărătnici, încăpăţânaţi... Rectorul nu-l slăbeşte, zice el. Cică i-ar fi spus: „Nu se poate să te faci doctor în trei luni!” Aşa cică i-ar fi zis. Da cum să nu poată, când băiatul ştie?! Uite, chiar acuşica dacă l-ai întreba, ţi-ar spune toate legile pe dinafară! I-a zis, cică, rectorul că

[1] Esenţă de trandafir falsificată.

în trei luni n-ai timp nici măcar să citeşti, darămite să înveţi. Dar voinicul nostru, ba! „În trei luni am să fiu doctor!” Ălălalt îi răspunse: „Ba! Nu se poate!” „Nu se poate?” „Nu se poate!” Şi când mi se cătrăni într-o bună zi flăcăul nostru şi începu să se dea la el, îl făcu albie de porci... Zău aşa; întreabă-l, dacă nu mă crezi...

L-am crezut pe bai Ganiu şi nu m-am dus să-l întreb pe posesorul celor trei decoraţii. Bai Ganiu adăugă:

— Şi ştii cum s-a întâmplat chestia asta? Nu se încăpăţânase numai rectorul, care nu voia să-l vadă pe băiat doctor, ci şi decanul! Mi-a spus chiar el, studentul! Mătăluţă ştii ce-i aia decan?... Ăla care la ei... asta e... înţelegi... nu-i aşa?... Şi atunci băiatul nostru le prezentă o droaie de teşcherele – de la consiliul comunal, de la procuror, o fişă de serviciu şi multe altele. Dar decanul – tot căpăţânos! Şi, de, băiatul nu-i chiar un mucos, cogeamite jude de instrucţie! Ba şi cu trei decoraţii la piept, mă rog!... Rectorul a început să-i trăncănească, spunând că dacă vrea să fie folositor lui însuşi şi poporului său – nu înţeleg ce-l privea pe el asta! – ar trebui să-şi treacă regulat examenele şi că dacă stă mai multă vreme în străinătate o să-i fie de mare folos, şi alte tâmpenii d-astea. Dobitoc! Să-l ia dracu pe rector, dar şi decanul – hop şi el ca ţaţa Lina! – îl povăţuieşte. „Da, zice, şi eu te sfătuiesc ca rectorul!” Aoleo, şi când îi sări muştarul voinicului nostru, şi când începu să urle la el. „Dar dumneata, zice, ce te amesteci, bă, ce, eşti avocatul rectorului?” îi trânti el decanului. Păi... Şi oamenii noştri lăsară coada-n jos, iaca aşa, şi nu mai ziseră nici cârc!... Hei, *gârson, iun cavè*... Nu, nu, orice-ai zice mătăluţă, avem nişte băieţi daţi dracului de deştepţi, nu glumă! Halal să le fie!...

— Mă *gârson, iun cavè*! strigă bai Ganiu.

— *Monsieur*! se prezentă primul chelner.

— *Iun cavè* şi *aport gazet bulgar*! porunci bai Ganiu, apoi, întorcându-se spre mine, adăugă: Cum vezi, n-am uitat vorbele astea franţuzeşti.

Chelnerul îi aduse cafeaua şi nişte scoarţe soioase, între care erau puse câteva ziare bulgăreşti, cu marginile ferfeniţă.

— Ia stai să vedem ce noutăţi mai sunt, ce se petrece pe lumea asta, zise bai Ganiu, şi desfăcând scoarţele se adânci în politică.

Eu urmăream dintr-o parte cum sorbea cu sete articolele, cum zâmbea şi cum, cu ochii înflăcăraţi, scotea câte-un „bravo!”. De la o vreme, plin de admiraţie pesemne, se întoarse spre mine:

— Ah, da bine i-au mai încondeiat! Ia stai să-ţi citesc.

— Scuzaţi-mă, domnule Balkanski, aş vrea măcar aici să-mi cruţ urechile de „politica asta”, îi zisei eu, şi mă sculai de pe scaun. Rămâi cu bine!

— Stai, bre, şi ascult-o măcar pe asta: „Haita aceea de hoţi, de codoşi, de tâlhari şi mârşavi, care îşi vâră râtu în murdăriile...” Stai, că mai departe e şi mai frumos!...

— Nu, nu! Adio, domnule Balkanski! strigai eu hotărât, şi plecai.

IX
BAI GANIU ÎN RUSIA

— Domnilor, Dravicika a istorisit aşa de frumos, că după el mi-ar fi foarte greu să vă mulţumesc cu povestea mea. Deşi, drept să vă spun, ştiu şi eu câte ceva despre bai Ganiu, zise Vasile. De la Moscova, de la Petersburg...

— Hai, începe odată, nu mai umbla cu mofturi! îi dădu ghes Dravicika.

— Ia tăceţi, domnilor! Hai, mă Vasile! Zi, mă porumbelule!

— În drum spre Petersburg – începu Vasile – ne oprirăm în gară, la Vilna. Călătoream în doi, tovărăşeşte: bai Ganiu şi cu mine. Intrarăm la bufet. Bai Ganiu îmi ceru să-i fac cinste, deoarece pe drum aş fi fumat din tutunul lui. Comandai deci vin şi nişte gustări. Proprietarul bufetului trase cu urechea la conversaţia noastră, recunoscu de bună seamă că suntem bulgari şi ne întrebă pe ruseşte:

— Scuzaţi, domnilor, mi se pare că sunteţi bulgari.

I-am răspuns afirmativ.

— Nu-l cunoaşteţi cumva pe domnul Dimitrov, student?

— Eu nu-l cunosc. Tu îl cunoşti, bai Ganiu?

— Dimitrov?... Stai... Aha! Da, mi-aduc aminte. Dimitrov, ştiu, îl cunosc. Un băiat cu inimă deschisă, îl ştiu, cum nu?!

— N-aţi putea să-mi spuneţi unde-i acum? întrebă restauratorul.

— Acum e la Ţarigrad, răspunse bai Ganiu. Peste o săptămână are nunta. A dat chilipirul peste el!

— Cu-u-m? strigă ca trăsnit restauratorul. Are nunta? Păi e însurat aici, domnilor!...

— Are haz! Asta-i bună, ha-ha-ha! râse din toată inima bai Ganiu.

Restauratorul se uită la el uimit.

— Tu nu-l cunoşti, urmă bai Ganiu întorcându-se către mine. Mare pişicher golanu ăsta de Dimitrov...

Restauratorul ne povesti următoarele:

— Într-o bună zi, domnilor, coborî din tren domnul Dimitrov, însoţit de un băieţel surdomut de vreo treisprezece-paisprezece ani. Îl cunoşteam pe Dimitrov de un an. Locuia în oraşul nostru. Se îndrăgostise de o fată, se însurase cu ea şi plecase, la Moscova, ori la Petersburg – că nu mai ţin minte. Când se întoarse, veni cu surdomutul, îmi spuse cum că băiatul ar fi având în Bulgaria un frate ofiţer, ori funcţionar – nu mi-aduc aminte –, care avea să-i trimită câte-o sută de franci pe lună, ca să intre într-un institut de surdomuţi din Petresburg. Şi cum el, domnul Dimitrov, trebuia să plece în alt oraş – aşa cel puţin mi-a spus –, mă rugă să găzduiesc copilul, să-i dau de mâncare şi să-i port de grijă până la întoarcerea lui. Mă asigură că se va întoarce peste zece zile. Eu mă învoii. Luai pe lângă mine nenorocitul de băiat şi-l îngrijii ca pe copilul meu. Trecură zece zile, trecu o lună, trecură două, nici pomeneală de Dimitrov! Încercai să aflu ceva de la băieţel, dar bietul de el nu putu să-mi spuie nimic! Copilul începu să se întristeze grozav. Scrisei la Petersburg, la Moscova, dar nu primii niciun răspuns. A treia lună, domnilor, copilul dispăru. Am întrebat, am căutat, am anunţat poliţia, am telegrafiat unde vrei şi unde nu vrei, nici urmă de copil! Ce s-o fi întâmplat cu el, nu ştiu nici azi. Să-i poarte păcatele Dimitrov, iar eu paguba de o sută de ruble... Şi ziceţi că are nunta săptămâna viitoare? Dar cum se poate, Dumnezeule, aşa ceva? Vă rog, domnilor, daţi de veste şefilor dumneavoastră, preveniţi-o pe nenorocita aia care o să se cunune...

I-am făgăduit restauratorului ca o dată sosit la Petersburg să comunic întâmplarea unui domn despre care eram convins că va telegrafia neîntârziat Exarhiei.

Făcui plata. Ne urcarăm în tren şi pornirăm spre Petersburg.

— Altă treabă n-avuseşi decât să te amesteci în isteria asta? îmi zise cu mustrare bai Ganiu. De unde ştii ce fel de poamă-i nevasta lui de-aici?

Călătoream în clasa a III-a. Bai Ganiu ocupa două canapele şi se întinse să aţipească puţin. La gara următoare intrară în vagon alţi călători şi ar fi trebuit să le facem loc, dar bai Ganiu nu era prost. Se făcea că doarme şi sforăia ca porcii la jir. O namilă de ţăran neamţ se apropie cu o geantă în mână de bai Ganiu şi încercă să-l trezească, trăgându-l uşor de cizme. Bai Ganiu, fără să se mişte, îi dădea înainte: hârr... pfff... hârr... pfff... şi ascunzându-şi faţa de neamţ îmi făcu cu ochiul, adică: „Nu-i aşa că-s dat dracului?...” *„Nu,*

stavai!”[1] strigă neamţul, şi începu să-l îmboldească mai vârtos, dar bai Ganiu: „Hârr... pfff...” *„Nuu ne pritvoriaisia, ciort!”*[2] rânji neamţul, şi cu o singură mişcare mătură picioarele lui bai Ganiu de pe canapea, îl prăvăli deasupra desagilor lui şi se aşeză lângă noi. Bai Ganiu făcu pe miratul, se frecă la ochi, ca şi cum nici usturoi nu mâncase, nici gura nu-i mirosea, îşi scoase tabachera şi o oferi neamţului:

— Tutun *bulgarschi*!

— Aaa? *Tak znacit, vâi bolgari! Ocen priiatno poznacomitsia!*[3] zise neamţul binevoitor, şi începu să-şi răsucească o ţigară. *Vî Peter edete?! I ia toje. Vmeste znacit.*[4]

Când ajunserăm la Petersburg, mă grăbii să-mi îndeplinesc făgăduiala dată restauratorului din Vilna. Mă întâlnii cu cunoştinţa mea şi-i povestii aventura lui Dimitrov. El telegrafie îndată la Ţarigrad şi reuşi să zădărnicească nunta pusă la cale de escroc. Îmi povesti apoi urmarea întâmplării cu băieţelul surdomut. Când şi cum a fost îndemnat să fugă din Vilna, nu se ştie, dar într-o zi copilul a sosit la Petersburg, unde a fost multă vreme victima celei mai josnice exploatări din partea lui Dimitrov, care nu numai că-şi însuşea banii nefericitului băieţaş, trimişi de fratele lui, dar îl punea cu sila pe sărmanul copil să umble din poartă-n poartă pe la toţi oamenii mai cu vază şi filantropi din Petersburg şi să cerşească. Ba îl ducea adesea până la Kronstadt, la sfântul părinte al nevoiaşilor, Ivan Kronstadski...

Eu o duceam greu cu sărăcia – eram nevoit să stau la Deşovka, azilul studenţilor săraci. Bai Ganiu se ţinu scai de capul meu să vie şi el la Deşovka.

— Nu se poate, bai Ganiule, azilul ăsta-i numai pentru studenţi.

— Ei, şi ce-i dacă-i numai pentru studenţi? căută să mă convingă bai Ganiu. Studenţii nu sunt şi ei oameni ca toţi oamenii? Ce-o să-i coste la urma urmei dacă or mai găzdui încă un bulgar?

— Dar eşti bogat, bai Ganiule, şi poţi sta foarte bine la hotel, cu plată!

— Mă, da prost mai eşti! mă mustră bai Ganiu. Te credeam mai deştept! Mă bulgăraşule măi, de ce să ne dăm părăluţele moscoviţilor? Când dai de un chilipir, ţine-te de el cu amândouă

[1] Hai, scoală-te! (Rus.)
[2] Nu te preface, diavole! (Rus.)
[3] Aşadar, sunteţi bulgar! Bucuros de cunoştinţă! (Rus.)
[4] Mergeţi la Petersburg?! Şi eu. Care va să zică, împreună. (Rus.)

mâinile, bre! De un' să ştie ei ce hram ţiu?

— Nu se poate, bai Ganiule! Or să protesteze studenţii săraci! Or să se supere pe mine şi-or să mă alunge din cămin.

— Ce devlă de bulgar încăpăţânat! urmă bai Ganiu. Dar tu n-ai gură? Nici atâta lucru nu te taie capul să le spui: că-s fratele tău, un amărât; să le spui, în sfârşit, numai atâta: că-s bulgar, şi atunci... ce dracu? Îi cunoşti doar pe ruşi... nişte proşti!...

— Nu, nu, nu pot! strigai eu hotărât, şi pornii spre Deşovka.

— Ehe! Ce crezi, bre, că scapi de mine aşa uşor? Stai! N-ai văzut încă nimic! mârâi bai Ganiu ţinându-se după mine. Bulgar! Cică ăsta mi-i bulgar! N-are patriotism nici cât o ceapă degerată!... Stai, mă omule, nu te grăbi aşa, că nu mă pot ţine după tine, desagii ăştia nu-mi dau pas! Stai, mă bulgăraşule!...

Oferam, se vede, în clipa aceea un tablou destul de ciudat, căci trecătorii de pe trotuare se întorceau şi ne priveau atenţi. Bai Ganiu venea la zece paşi în urma mea, cu desagii pe umeri, înşiraţi pe ciomag, în mâna cealaltă îşi purta covoraşul, pe care îl ridica din când în când ca să-şi şteargă fruntea brobonată de sudoare. Căciula abia i se mai ţinea pe creştetul capului. Păşea bai Ganiu după mine şi zbiera:

— „Stăi, bre omul lui Dumnezeu! Ia-mi cel puţin covoraşul, că mi-a rupt braţul. Cauţi să te descotoroseşti de mine, ai? Nu ştii câte parale face bai Ganiu!...” Eu călcam în strâchini şi mă gândeam cum să apar cu bai Ganiu la cămin şi cum să-mi justific neobrăzarea. Trebuia să mint! Vedeam doar că e cu neputinţă să scap de el! În sfârşit, fiindcă era vorba numai de câteva zile, mă împăcai de nevoie cu situaţia, pentru că bai Ganiu se ţinea după mine ca scaiul. Mârâia întruna, dar nu bătăios ca mai înainte, ci cu un ton mieros:

— „Ascultă, măi bai Vasile, rogu-te, bai Vasile, ce naiba, suntem doar bulgari!...”

Şi închipuiţi-vă, domnilor, că deodată mă înduioşai! Vă rog să mă credeţi! Îmi dădeam seama că purtarea lui e neobrăzată, că bai Ganiu e un zgârcit dezgustător, un egoist, un pehlivan, un exploatator făţarnic, un mojic şi un prost până-n măduva oaselor... Dar îmi fu milă de el: în tonul piţigăiat cu care rostise ultimele cuvinte, urechea mea prinse nota de duioşie ce mocnea în inima lui şi care răzbătea atât de rar, o, Doamne, atât de rar... Nu ştiu, poate că o să vi se pară caraghios, nefiresc, totuşi, drept să vă spun, domnilor, în momentul acela l-am privit altfel: parcă-mi dăduse

poruncă cineva, şoptindu-mi: „Nu-l dispreţui pe netrebnicul ăsta viclean, zgârcit şi păcătos! E rodul mediului grosolan, e victima unor educatori neciopliţi! Răul nu zace în fiinţa lui, ci în influenţa mediului înconjurător. Bai Ganiu e un om de acţiune, judecă, se străduieşte, prinde lesne orice...”

„Pune-l sub înrâurirea unei bune călăuze, şi vei vedea ce fapte mari e în stare să facă! Bai Ganiu şi-a arătat până acum numai energia animalică; dar în el mocneşte un potenţial de mare energie spirituală, care aşteaptă numai un impuls moral ca să se transforme într-o putere vie...”

Ajunserăm la Deşovka. Cei mai mulţi dintre studenţi nu se întorseseră încă din vacanţă, aşa că erau destule locuri libere. Patul meu mi-l păstrase credinciosul meu prieten Kocio, un albanez sărac lipit pământului, care primea din partea Societăţii slave câte trei ruble pe lună pentru ceai şi zahăr. Se înscrisese mai întâi la Universitate, unde urmase studiile doi ani; dar când se convinse că nu face de el, se înscrise la Seminar. Tare bun era băiatul ăsta Kocio! Şi-ar fi dat şi viaţa pentru un prieten; dar dacă, Doamne fereşte, îl scoteai cumva din sărite, o, atunci începeau să clocotească în el toate instinctele lui de arnăut; se făcea galben-verde la faţă, şi ochii i se umpleau de sânge, ca la o fiară!... Când intrai însoţit de bai Ganiu în cameră, îl găsii pe Kocio lungit în pat. Era un pat în care cu multă greutate puteai să descoperi la prima vedere unde-i perna, unde aşternutul şi unde învelitoarea... Kocio sări agil ca o panteră, mă luă în braţe, mă sărută, făcu cunoştinţă cu bai Ganiu şi, râzând vesel, ne pofti să luăm loc pe pat şi pe ladă, cerându-şi iertare pentru neorânduiala din cameră. Deschise apoi uşa şi răcni, arnăuţeşte: „Vanka porumbelule, pune samovarul!” „Ce să faci cu samovarul, dacă n-ai nici zahăr, nici ceai?...” răspunse „porumbelul” din fundul coridorului. Kocio îşi puse amândouă mâinile în cap, străbătu camera, îşi smulse chipiul din cui fără să ia în seamă rugămintea noastră să stea pe loc, că ne vom îngriji noi să cumpărăm zahăr şi ceai, strigă din uşă *seicias*[1] şi dispăru... Aşteptarăm, bai Ganiu şi cu mine, o jumătate de oră, o oră întreagă – Kocio nu mai venea. Pesemne i se întâmplase ceva. Ca să folosim timpul frumos, îi propusei lui bai Ganiu să facem o plimbare.

— „Păi stai, măi frate, să ne adape omul cu ceai!” se-mpotrivi bai Ganiu. Ce să-i faci? Ori de unde i-ar fi picat, nu scăpa chilipirul! Eu

[1] Îndată (rus.).

însă stăruii. Bai Ganiu îşi înfundă brâul cu sticluţe şi ieşirăm. Aproape de podul Sf. Ana, auzirăm de departe un strigăt de fiară, amestecat cu cele mai fioroase înjurături şi blesteme. Pe pod, ce să vezi?... Kocio, sălbatic ca un tigru, cu ghearele înfipte în beregata unui necunoscut, a cărui pălărie căzuse pe jos! Îl zgâlţâia de cap şi se opintea să-l arunce peste parapet. Victima se zvârcolea să scape, dar nu era aşa uşor să te smulgi din ghearele turbatului de arnăut.

— Şarlatanul! urla Kocio. Laşule! Nemernicule! Tu eşti spion, nu eu! Tu eşti spion, neam de câine! Te omor, vierme ticălos!

Mă repezii să-i despart, dar bai Ganiu îmi strigă din urmă:

— Lasă-i, bre, ce-ţi cauţi belea?... Lasă-i să se umple de sânge! Vezi-ţi de treabă, altminteri o să te poarte ca martor pe la poliţie!

N-am ascultat de sfaturile lui bai Ganiu, şi mă repezii spre arnăut, care nu mai înceta să urle şi să-şi împroaşte cu cele mai ruşinoase vorbe de ocară victima, pe care izbutise s-o târască până la marginea podului. Nu lipsea mult ca necunoscutul să zboare cu capul în jos în apele limpezi ale Fontanei.

— Şarlatanule! Mişelule! urla Kocio, şi îşi înfigea şi mai adânc degetele osoase în ceafa groasă a vrăjmaşului său. Când ajunsei la doi paşi de ei, victima, cutremurată de moartea care-o pândea, făcu o mişcare disperată, se smulse din cleştele albanezului, îşi luă în grabă pălăria tăvălită prin colb şi-o rupse la fugă. Stai, şarlatanule! Fricosule, râiosule, nemernicule! Şi albanezul luând de jos o piatră o zvârli după el. Necunoscutul ajunse din fugă un tramvai, sări în el şi dispăru... Dar arnăutul tot nu se linişti.

— Scăpaşi cu viaţa, şarlatane, păcătosule! ţipă el rânjind şi ameninţând cu pumnul în direcţia unde dispăruse duşmanul lui.

Când îl chemai pe nume, se întoarse şi nu mă recunoscu!... În privirea lui era ceva de fiară, ochii îi scăpărau, faţa îi era galben-verde, întunecată, dinţii îi clănţăneau de parcă ar fi fost scuturat de cele mai teribile friguri, buzele îi tremurau convulsiv, întinse într-un rânjet fioros.

— V... v... v... bă... bă... bă... Şarl... Căi... spur... mişel... m... m... m... Şarlatan! mai strigă el, şi se întoarse ameninţător încă o dată spre duşmanul nevăzut.

— Kocio porumbelule, ce ţi s-a întâmplat? Cine era domnul ăla? îl întrebai eu blând, prieteneşte.

El holbă ochii la mine şi mă privi aiurit, cu răutate, şi iar nu mă recunoscu!

— Scăpaşi cu viaţă, vierme scârbos! Am să-ţi arăt eu cine-i spion! râmjea mereu Kocio, ameninţând cu pumnul tramvaiul care trecea, ca şi cum vrăjmaşul lui s-ar fi aflat în toate tramvaiele.

— Kocio, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi, ce ţi s-a întâmplat, mă rugai eu de prietenul meu, nebun de furie. Cine era domnul ăla?

Kocio se mai uită o dată la mine şi strigă:

— Ăsta-i cel mai mare nemernic! Ai înţeles?... Cel mai mare ne-mer-nic!

Şi iar îşi întoarse ochii, şi iar se porni pe blesteme.

Începui să-mi dau seama că prietenul meu e victima unei mişelii puse la cale de vrăjmaşul lui. Dar despre ce fel de mişelie era vorba nu ghiceam şi nici n-aş fi putut să ghicesc. Ceea ce mi-a povestit Kocio era o ticăloşie atât de mare, încât nu poate fi subiectul unei ghicitori. Iată ce ne-a spus după ce-şi veni puţin în fire:

— Închipuiţi-vă, domnilor, când am plecat de la Deşovka, m-am dus la Societatea slavă să-mi iau bursa, să cumpăr ceai şi zahăr, ca să vă ospătez. Tu ştii, Vasile porumbelule, ce bursă am eu! Trei ruble pe lună! Trei ruble nenorocite! Şi, închipuiţi-vă, s-a găsit un ticălos care să mă invidieze şi să se lăcomească la bogăţia mea! Şi cine? Un concetăţean de-al vostru! Vă felicit!... Am să-i zdrobesc dinţii şarlatanului ăstuia!... Închipuiţi-vă, domnilor, când am intrat la casier ca să-l rog să-mi dea cele trei ruble, omul s-a întors spre mine şi pe un ton supărat mi-a zis:

„Cum de nu ţi-e ruşine, tinere? Dumneata, student, să te ţii de fapte aşa de murdare, aşa de meschine?...”

„Ce «fapte meschine»?” strigai eu ca trăsnit...

„Avem informaţii, urmă el, că eşti spion al guvernului bulgar.”

„Cum? Eu spion?”

„Da! Avem informaţii precise! Ţi-am tăiat bursa şi am trecut-o pe numele fratelui domnului Aslanov.”

„Pentru Dumnezeu, cine v-a dat aceste informaţii?” l-am întrebat eu, abia stăpânindu-mi lacrimile de mânie.

„Chiar domnul Aslanov!” făcu el, liniştit.

„A-a-ah! *Bessa-ta-bessa*[1]!” am urlat eu ca un nebun, şi am dat buzna în stradă.

La podul Sf. Ana... restul îl ştiţi... Dumnezeule! Există, domnilor, mişelie mai cumplită ca asta?... Ce şarlatan!... Am jurat *bessa* şi n-am să uit!...

[1] Jurământ albanez de răzbunare.

Cu chiu, cu vai, îl potolirăm şi intrarăm într-o ceainărie. Zăbovirăm multă vreme, ascultând, încremeniţi, izbucnirea de durere a albanezului, care nu mai contenea vorbindu-ne despre purtarea lui Aslanov. Până şi bai Ganiu era impresionat: nu scoase nici un „bravo” şi nici un *aşcolsum*[1]; se mulţumi doar să ţâţâie din când în când, să clatine din cap şi să spuie: „Măi-măi, da mare măgar şi omul ăsta!” Ieşirăm din ceainărie şi o pornirăm spre Nevski Prospekt. O mulţime pestriţă, venită din toate părţile lumii, umplea trotuarele bulevardului strălucitor, încât numai cu mare greutate izbutirăm să ne strecurăm printre trecători. Pe bulevard circulau două rânduri de trăsuri. Magazinele – unul mai luxos decât altul – atrăgeau ochii publicului. Bai Ganiu binevoi să-şi exprime părerea că „...în sfârşit, nici Petersburgul nu-i mai prejos decât alte oraşe!!!” O oră întreagă ne-a trebuit ca să ne strecurăm prin mulţime până la Neva. Când ieşirăm pe Aleea Engleză, mai liniştită, n-apucarăm să facem nici zece paşi, că Kocio mă smuci de mânecă şi strigă cu glas sugrumat:

— Uite-l!

— Cine?

— Şarlatanul!

— Care şarlatan?

— Şarlatanul şarlatanilor! Hai să ne ascundem să nu ne vadă, şopti el, şi ne trase de mâneci sub coloanele unei porţi.

Bai Ganiu scoase nasul de după coloană şi privi în direcţia pe care o arătase Kocio.

— Ce vezi? întrebă Kocio.

— Un om, şopti misterios bai Ganiu. Mă Vasile, ia uită-te la ăla: seamănă cu Dondukov-Korsakov[2] al nostru.

— E chiar el, răspunse Kocio; şi ce mai vedeţi?

— Mai văd doi inşi, îngenuncheaţi în faţa lui Dondukov. Ia-te-uită! Ţ... ţ... ţ... îi pupă cizmele, plâng, îl roagă pentru ceva, se bat cu pumnii în piept, ia-te-uită, ţ... ţ... ţ... El vrea să se descotorosească, da ei nu-l slăbesc – s-au agăţatără de picioarele lui, unu de o parte, ălălalt de cealaltă...

— Ia uită-te mai bine: nu recunoşti cumva pe vreunul din ei? stărui albanezul.

— Nu. Cum să-i recunosc, dacă se izbesc întruna cu capul de cizmele lui?... Aha, stai, zise bai Ganiu, stai!... L-am dibuit! Aşa-i,

[1] Bravo (trc.).

[2] General rus care a luptat pentru eliberarea Bulgariei.

mă, el e!... Ăla pe care era să-l mături de pe pod... El e!

— Da, e nemernicul! Sunteţi martori la una din comediile lui mârşave! scrâşni arnăutul din dinţi. Haidem acu pe Nevski Prospekt.

— Stai să vedem sfârşitul comediei, zisei eu.

— Nu-i nevoie, zise hotărât Kocio, sfârşitul îl ştiu: o să-i îmbrăţişeze picioarele, o să plângă, până ce o să le arunce câteva ruble, ori vreo recomandaţie către altă victimă, ori vreo intervenţie. Ticăloşii ăştia sunt în stare să facă de ruşine numele unei naţiuni întregi...

— Măi-măi, mare măgar e omu ăsta! exclamă bai Ganiu, şi ţâţâi iar zgomotos.

— Da de ce te oprişi, mă Vasile? Zi mai departe! strigă unul dintre noi. Povesteşte-ne istoria aia cu Ermolov.

— Lasă-mă, mi-i scârbă! se apără Vasile.

— Ori cu prinţesa Belorzeskaia...

— Lăsaţi-mă, zău, nu v-ajunge cât v-am spus?

— Dar istoria cu ciorba de burtă a lui bai Ganiu o ştiţi?... strigă altul.

— Da aia cu mustăţile rase o ştiţi?

— Destul, domnilor! Altfel, n-o mai isprăvim cu boroboaţele lui bai Ganiu. Hai mai bine să-ncepem partea a doua a seratei. Marc Aureliu, ia cântă ceva, porumbelule! Ori tu, Kalina-Malina, cântă-ne ceva!... Haide, zi *Sumete-ţi mânecile albe, Velo fată*...

Începu deci partea a doua a seratei... După miezul nopţii, ne împrăştiarăm pe la casele noastre.

„La revedere, bai Ganiule! Colindă Europa, răspândeşte pretutindeni parfumul minunatei noastre «Văi a trandafirilor» şi... rogu-te, bai Ganiu, vârâ-te mai adânc în viaţa europeană, poate aşa îi vei vedea faţa; că destule ai pătimit de la dosul ei, bătu-l-ar pustia!...”

BAI GANIU S-A ÎNTORS DIN EUROPA

— Aţi auzit noutatea? strigă Marc Aureliu dând buzna în cameră, gâfâind.

— Care noutate? întrebarăm cu toţii.

— Bai Ganiu s-a întors din Europa.

— Nu se poate!

— Cum „nu se poate”, domnilor, când l-am văzut şi am stat de vorbă cu el... Primele lui cuvinte... ha-ha-ha! ce credeţi, care au fost?... Ha-ha-ha! „Am feştelit-o, nu glumă”... Ha-ha-ha! Ha-ha-ha!

— Termină, mă, cu chicoteala! strigă nerăbdător Arpacaş. Ia povesteşte! Da înainte de toate, n-ai vrea un ceai?

— Arpacaşule, lasă-mă să te ţuc între ochişori!...

— Vită! îi scăpă lui Arpacaş vorba cu un zâmbet semeţ, şi-i oferi lui Marc Aureliu o ceaşcă de ceai, trăgându-l cu mâna cealaltă de mustaţa cârlionţată. Vită-ncălţată!...

— *Capitan, ne cruti, pojaluista parahod*[1] glumi Marc Aureliu, şi după ce sorbi din ceaşcă începu să ne povestească:

— Închipuiţi-vă, domnilor, ce noroc, acum câteva zile, în 22... (Alioşa, numărul tău favorit!) Ne-am dus cu Ghervanici pe la hanurile din Iscăr, înspre Vrajdebna. Hanurile – înţesate de lume!

— Erau şi oameni din Urvici pe-acolo?

— Nu, nu erau... erau în Urviciul lor... Nu mă întrerupe, Arpacaş... Tii, ce de lume! În special străini – nemţi, cehi – şi nici urmă de şopii[2] ăia tembeli. Numai moş Hadji a trecut spre moşia lui. Vremea, după cum ştiţi, era minunată. Livezile cu iarbă înaltă, ogoarele aurii, verdele proaspăt al pădurii, de care nu te mai puteai sătura, îmbiau pe străinii veniţi cu familiile, cu provizii, aşternuturi, leagăne pentru copii, aşezaţi ici şi colo la umbră, ciucure, dornici de petrecere. Ţi-era mai mare dragul să-i priveşti. Şi nu erau niscaiva bogătaşi îmbuibaţi, ci meşteşugari, lume muncitoare: tinichigii, fierari, dulgheri, oameni ce muncesc şase zile, şi a şaptea petrec! Nu ca dumneavoastră, stimabililor, care vă afundaţi prin cele cafenele afumate, cu blestematul vostru joc de cărţi Bacika.

— Marc Aureliu! Tu vorbeşti aşa, porumbelule? Mă Ion Gură de Aur, stai să te pup!...

— Taci, Arpacaşule, nu mă întrerupe...

— Hei, mă Amonasro, lasă omul în pace! strigă Moise.

— Zău, domnilor, continuă Arpacaş cu o privire mieroasă, tare dulce-i Marc Aureliu, mai ales când pronunţă cuvinţelul ăsta aşa de frumos: „Bacika”. „Ci”-ul lui e o muzică întreagă...

— Ia mai taci din gură, Amonasro din Etiopia!...

— Şi-aţi băgat de seamă, domnilor, cu câtă înverşunare urăşte Marc Aureliu Bacika?...

— Ascultă, Amonasro, pliscul, ori îl pun pe Moise să-ţi toarne pe

[1] Căpitane, lasă-te de cioace (rus.).
[2] Ţărani din împrejurimile Sofiei.

gât un pahar întreg de coniac!

— Tii, mari zevzeci sunt ai noştri! Auzi:

Când babă-n pantaloni văzură,
Îi râseră în nas cu toţii,
Şi fata, zău, nu i-o dădură...
Ta-ra-ra... bum-bara...
Ta-ra-ra... bum-bara...

râdea de zor Arpacaş.

— Mă Arpacaş mă, tu eşti nebun, zău că-ţi lipseşte o doagă! îl mustră uşor Marc Aureliu. Astâmpără-te, ce Dumnezeu?...

— Are dreptate, Arpacaş! Prea din cale-afară! strigă şi Ojilka.

— Şi tu, Ojilka – şi tu, Brutus? Ai face mai bine să ne cânţi *Aseară trecut-am pe lângă Sevlievo*.

— Jos cu Arpacaş! strigă Moise, şi după el toţi în cor urlară „Jos”, silindu-l în sfârşit pe „ţarul etiopian” să închidă gura.

Marc Aureliu continuă:

— Chiar aşa, domnilor, Bacika asta de trei ori blestemată e o molimă grozav de tristă. Ne-a împietrit, ne-a îmbrobodit creierii-n mucegai şi-n pânză de păianjen. Da, domnilor, cunosc câţiva prieteni de-ai noştri, care timp de zece ani – zece ani, domnilor, nu glumă! – au clocit zi şi noapte prin ungherele afumate ale cafenelei Panah cu cărţile în mână, în vreme ce minunatul şi pitorescul parc municipal înflorea sub nasul lor. Habar n-aveau de răcoarea şi aerul lui. Dar minunatele aşezări, minunatele împrejurimi ale Sofiei!... Putrezim prin cafenele suspinând după meleagurile Elveţiei, când cu puţină voinţă te poţi repezi într-o clipă în Elveţia, Elveţia bulgară, care se-ntinde chiar sub ochii noştri: Vitoşa[1], Rila şi Rodopi[2].

Până şi cel mai sărac străin ce locuieşte-n Sofia se bucură admirând peisajul măreţ de pe Vârful Negru al Vitoşei. Dar ia spuneţi-mi, domnilor, aţi pomenit un singur şop, Doamne, unul măcar, să se fi urcat pe Vitoşa? În schimb, ştiţi câţi dintre muncitorii italieni pripăşiţi pe la noi şi-au lăsat baltă munca, numai pentru că li s-a urât cu monotonia, şi-au pornit-o la drum prin cele străinătăţi, să mai vadă lumea; sau, dacă vreţi, păstorul din mânăstirea Dragaleţi[3], care o viaţă întreagă a privit Sofia numai din înălţimile muntelui; ani de-a rândul a privit-o înainte de Eliberare[4], apoi în vremea distrugerii, a reconstruirii şi înnoirii ei. Şi azi mai

[1] Munte la poalele căruia e aşezata Sofia.
[2] Munţi la o depărtare de 10-15 km de Sofia.
[3] Mânăstire la o depărtare de vreo 12 km de Sofia, situată în munţii Vitoşa.

continuă să stea în contemplaţie la umbra Orehului[5], în peisajul lui strălucitor, şi zău că nu doreşte să coboare din pădure mânat de curiozitate, să vadă de aproape prefacerile capitalei, atât de interesante în toate privinţele!... Eu, unul, îl înţeleg şi-i dau dreptate. E şi el un filozof în felul său şi vă mărturisesc că-l invidiez pe acest copil al naturii! Ce să spun, în schimb, despre o mulţime dintre cetăţenii noştri mai înstăriţi, care înghit o viaţă întreagă praful, duhorile şi miasmele uliţelor vechi ale Sofiei, care se uită de-o viaţă întreagă la frumoasa pădurice din Dragaleţi, dar care nu se îndură să se urnească până acolo, să se bucure de freamătul şi răcoarea ei, de murmurul îmbătător al pârâului înspumat şi de cântecul privighetorilor...

— Ia te uită la el ce poet!... Spune-mi, te rog, de ce-mi îndrugi toate bazaconiile astea? După câte ştiu, era vorba să ne povesteşti ceva despre bai Ganiu.

— Ţi-am vorbit despre „bazaconiile astea” că mi-i ciudă când văd în ce apatie trăim cu toţii... Dacă mi-aţi spune că nu cunoaştem şi nu-nţelegem frumuseţile naturii, nu v-aş crede. Nu, nu se poate să nu le-nţelegem; ăsta-i un simţ firesc, chiar animalul îl are. Alta e buba: suntem cu toţii ţintuiţi de trândăvia noastră orientală. Dacă te-aş lua, Arpacaşule, de guler şi te-aş duce la mânăstirea din Urvici, dincolo de dealul Kokalene, peste apele Iskărului, s-auzi murmurul tainic al râului înspumat, ai începe să ţâţâi din limbă şi-ai izbucni, negreşit ai izbucni: „Măi, ia te uită, Elveţia. Elveţia în toată regula! Frumoasă e Bulgaria noastră, da noi, proştii, n-o cunoaştem, habar n-avem şi lâncezim sărbătorile prin cafenele.” Dar cum ai să te întorci la Sofia şi-ai să dai de atmosfera ei năbuşitoare, iar o să te cuprindă trândăveala, până ce te-o înhăţa altul de guler.

Şi-acum să vorbim de bai Ganiu. Eu şi Ghervanici hălăduirăm ziua întreagă prin pădure. Ne-am tăvălit prin iarbă, pe sub copaci, am mâncat, am băut, am cântat cetelor vesele de străini care petreceau plini de voioşie. Născociseră, ai dracului, tot felul de jocuri: alergau, săreau, de ţi-era mai mare dragul. Pe înserat, după o cină îmbelşugată, ne-am dus cu Ghervanici la han să bem cafea. Deodată auzirăm dinspre şoseaua Orhanie clinchetul unor clopoţei,

[4] Eliberarea Bulgariei de sub jugul turcesc în urma războiului ruso-româno-turc din 1877-1878. În urma Eliberării, Bulgaria e proclamată principat, sub suzeranitatea imperiului otoman (1878).

[5] Vârf în munţii Vitoşa.

şi nu peste mult se ivi o trăsură ridicând un adevărat nor de praf. Din trăsură coborî un călător, apoi altul, iar în spatele vizitiului s-auzi vocea unui al treilea: „Bai Mihale, ia ţine desagii, da vezi să nu-i trânteşti cumva, că spargi sticluţele cu esenţă de trandafir, şi ne facem de ruşine în faţa... ăluia”.

După spusele astea, coborî din birjă... bai Ganiu. Acelaşi bai Ganiu, aşa cum îl ştiţi dinainte de-a pleca în Europa, cu singura deosebire că-şi pusese o cravată. Ba, parcă avea şi o înfăţişare mai impunătoare, mai importantă, mai plină de ifos – acel simţ al demnităţii proprii şi al unei superiorităţi zdrobitoare faţă de cei ce-l înconjurau. De, ca omul care călătorise şi văzuse multe, pentru care Europa nu mai era decât un... moft, un fleac. Îşi răsuci mustaţa stângă, tuşi în palmă, privi împrejur ca poliţiştii noştri când cercetează pe arestaţi, măsură din ochi grupurile voioase ale străinilor, îşi mai roti o dată privirea, apoi clătină din cap către tovarăşii săi de drum, necioplţi, vrând parcă să le spună: „Eh, proştilor, vă plâng de milă!” Oftă adânc şi exclamă cu înţeles: „Hei, Prater, Prater[1]!”

— Ce-ai zis, stimabile, că n-am înţeles? îl întrebă aşa-numitul bai Mihal.

— Da, vă plâng de milă, repetă compătimitor bai Ganiu. Ah, Prater, Prater!... V-aţi dat voi cu socoteala, vreodată, ce-i aia Prater? De unde să ştiţi?! Dacă m-aş pune să vă povestesc, n-aţi înţelege o iotă.

Şi ca să le arate necioplţilor săi tovarăşi cine-i în stare să-l înţeleagă, se apropie de unul din grupurile vesele în jurul cărora se odihneau câteva butoiaşe de bere goale şi, schiţând un zâmbet ironic, exclamă arătând din ochi păduricea: „Das is bulgarişe Prater[2], ha-ha-ha!...”

Chefliii, cu ochii înceţoşaţi de bere, îl măsurară din cap până-n picioare pe „neamţul” nostru, iar cineva, fără să ia în seamă exclamaţia ironică a lui bai Ganiu, îi întinse un pahar de bere trezită şi-l luă la rându-i peste picior stâlcind cuvintele:

— Rog vo, domnule, doriţi bere băut?

„Şi ăştia-s grei de cap!” îşi zise bai Ganiu, şi venind la tovarăşii săi adăugă:

— S-au îmbătat ca nişte... nemţi.

Pe urmă, ceata intră în crâşmă şi se aşeză aproape de noi. Eu

[1] Parc în Viena.
[2] Ăsta-i Praterul bulgar (germ.).

stăteam cu spatele, şi bai Ganiu nu putu să mă recunoască, şi ca dovadă că nu mă recunoscuse făcu o remarcă pe socoteala noastră: „Şi ăştia, ce mai la deal, la vale, îs chercheliţi. Marfă nemţească!”

Hangiul se apropie de călători şi începu să cureţe masa.

— Doriţi ceva? îl întrebă el.

— Nu, avem de acasă. Da nu-i nimic, dă-mi un pahar de apă şi un foc. Adu apă proaspătă! comandă bai Ganiu.

Călătorii se-avântară apoi într-o conversaţie misterioasă, care nu se auzea destul de desluşit până la noi.

— Astă-seară nu cred să-l mai vedem pe „grangurul” nostru; o să fie prea târziu, şopti bai Ganiu. O să-i trimitem peşcheşul şi-o să-l rugăm pentru mâine. Va avea el grijă să ne spuie când să ne prezentăm la prinţ.

— Îi dăm şi prinţului un peşcheş? întrebă sfios şi discret bai Mihal.

— Nu-i nevoie, răspunse autoritar bai Ganiu. În chestia asta, totul depinde de „grangur”; unge-i laba – şi nici capul nu te mai doare. O să-i dăm ce ne-a scris avocatul. Să citească, şi dacă o fi ceva de schimbat – treaba lui! Iar în faţa prinţului să vă ţineţi bine, bă, nu care cumva să se fâstâcească vreunul din voi. Staţi cu ochii la mine şi faceţi ce fac eu. Când oi spune, aşa cum ne-au învăţat să spunem: „Mărite prinţe, nu cumva alteţa-voastră să-i primească demisia, că pe urmă *«Zadunaiskaia Gubernia»*[1] ne aşteaptă”, voi îi şi daţi drumul: „Aşa-i, alteţa-voastră, *«Zadunaiskaia Gubernia»*!”

— Negreşit, altceva ce-am putea spune?! îl asigură supus bai Mihal.

— Măi Mihale mă, tu miroşi niţeluş a cizmă, şi cine ştie?... Vâră-ţi minţile-n cap şi beleşte-ţi ochii! Să nu-mi faci vreo poznă! îl muştrului bai Ganiu.

— Cine? Eu? se apără bai Mihal. Nu mai vorbi aşa, frate, că poate să ne-audă cineva! Şi zidurile au urechi. Când aud vorba „cazac”, mă apucă toate frigurile.

— Te apucă frigurile, ai? şopti încet şi făcând cu ochiul bai Ganiu. Da când au venit ruşii la noi, cine a jefuit vitele prin satele turceşti, ai? De când ai tu averea asta, ai? Spune-mi!

— Parcă tu, măi bai Ganiule, la drept vorbind, i-o întoarse în şoaptă bai Mihal, nu te-ai pricopsit tot de pe vremea ruşilor cu

[1] Gubernia de dincolo de Dunăre. Aşa era considerată Bulgaria de către ţarul Rusiei.

morile? Zi, nu-i aşa?

— Haide-hai, tacă-ţi fleanca! Cu tine nu poate omul să scoată o vorbă. Ce-a fost a fost, s-a isprăvit. Acum e altă mâncare de peşte. Acum *„Zadunaiskaia Gubernia”*, pricepi?

— Cum să nu pricep, mă! răspunse bai Mihal, şi făcu cu ochiul discret spre tovarăşii săi.

Toţi trei râseră pe-nfundate, ca să nu-i audă cineva.

— Aşa, mă, vârâţi-vă bine minţile-n cap; feriţi-vă, că dacă ne-aude cineva, ne-am dus pe copcă... Hei, puştiule, ce ziar îi ăla de colo? *Libertatea*? se întoarse bai Ganiu către băiatul ce servea.

— *Cuvântul liber*, domnule.

— Ah, tare-aş vrea să-l citesc! şopti bai Ganiu prietenilor săi, dar mă tem, fir-ar al dracului, să nu afle grangurul, şi pe urmă, mai descurcă-te dacă poţi!

Tocmai în momentul acesta se produse ceva care-i făcu pe călători să înlemnească pe locurile lor. Un băieţel de cinci-şase ani tot da târcoale prin pragul crâşmei, cântând ceva improvizat, de bună seamă sub impresia strigătelor de „jos” al demonstranţilor, de care i se împuiase capul trei zile în şir la Sofia: un cântec pe motivul imnului nostru *Şumi Mariţa*; copilul lăsase deoparte adevăratul text şi, furat de melodia lui, folosea cuvintele ce i se întipăriseră de curând în minte: „Jo-o-s, jo-os, jos, jo-o-s, jos Stambolov[1]!” Grupurile vesele izbucniră în râs, întrerupând cântecul băieţelului, care, stârnit de succesul lui neaşteptat, continuă să cânte cu un glas şi mai puternic, ţipând aproape, în loc de „marş, marş”, „jos, jos, jo-os, jos Stambolov”. De data asta, pe lângă râsete se auziră aplauze şi strigăte de „bravo”, „jos”, „jos cu desfrânatul”, „jos tiranul”. Era un grup de tineri care se întorceau de la plimbare.

M-am întors spre masa celor trei călători.

Bai Ganiu şi prietenii lui se transformaseră parcă în stane de piatră. Cu gurile căscate, cu ochii holbaţi, cu privirile fixe, feţele lor exprimau un amestec atât de trist de groază şi uimire, că regretam din suflet lipsa unui aparat de fotografiat...

Primul care îşi veni în fire fu bai Ganiu. Îşi întoarse ochii către manifestanţi şi tresări deodată, ca scuturat de friguri. Un jandarm călare care trecea pe şosea, deşi auzise ţipetele acelea groaznice, în loc să dea năvală ca un turbat cu sabia scoasă, învârtind-o deasupra capetelor acestor răzvrătiţi, acestor suflete negre, acestor tâlhari şi trădători, dimpotrivă, părea liniştit, cu un zâmbet

[1] Dictator bulgar, rusofob (1855-1895).

plin de bunătate pe faţă... Dacă în momentul acela ar fi erupt un vulcan pe Vitoşa, n-ar fi uluit şi zăpăcit mai mult pe drumeţii noştri ca scena asta...

— Am feştelit-o, am feştelit-o rău de tot! oftă deznădăjduit bai Ganiu. Mă bai Mihale mă, du-te, rogu-te, la tejghea şi zgâieşte-te niţeluş în *Cuvântul liber*. Vezi, ce-i cu afacerea asta?...

— Ei, asta-i bună! Da de ce nu te duci tu? Să-ţi văd şi eu curajul! răspunse bai Mihal.

— Mă, da prost mai eşti! Ce-o să te coste dacă tragi la urma urmelor cu ochiul? Dă-te pe lângă tejghea, fă-te că te uiţi la ţuică, fluieră în dorul lelii, trage cu coada ochiului, iac-aşa, şi vezi dacă s-a format un nou guv... Ar avea haz...

— Nu se poate... Vezi-ţi de treabă...

— Păi nici jandarmul... Ia stai, mă, o fi ursu fricos, da io – ba! Mă uit eu, fie ce-o fi!...

Şi bai Ganiu se sculă de pe scaun, începu să şuiere printre dinţi *Foaie verde* şi, zgâindu-se parcă distrat, făcu un ocol bine calculat spre tejghea, se apropie, luă de gât o sticlă cu coniac şi, prefăcându-se că citeşte eticheta, îşi întoarse aşa fel ochii spre dreapta, că dac-ai fi stat în faţa lui ai fi văzut numai albul lor. Privirea îi căzu pe ziarul împăturit, unde se vedea numai titlul: *Cuvântul liber*. Îşi întinse dreapta, şuieră mai îndrăcit, ca să acopere fâşâitul ziarului, îl despături şi, cârmind ochii mai fioros, citi: „Veşti de la palat... Azi au fost în audienţă la alteţa-sa primul-ministru şi ministrul de interne, doctor K. Stoil...” Bai Ganiu simţi că i se opreşte un nod în gât, tuşi, îşi linse într-o clipă buzele uscate, coborî un ochi, citi alt titlu cu litere mari: „Stambolov a căzut...”, şi inima i se făcu cât un purice; sticla de coniac îi scăpă din mână, şi ca să acopere zgomotul începu să tuşească tare... Apoi se întoarse la prietenii lui şi grăi cu tâlc:

— S-a dus!

— Să fie cu noroc, bai Ganiu! zise bai Mihal.

— S-a dus, i-am pus cruce... adăugă bai Ganiu şi, apropiindu-se de masă, şopti încet prietenilor: Stambolov efendi a feştelit-o! De-acu, Stoilov...

— Nu se poate, mă, ce tot îndrugi? Scrie la gazetă?...

— Negru pe alb!

— Mă, să nu fie vreo greşeală!

— Ce greşeală, mă? se răsti bai Ganiu, şi luându-şi inima-n dinţi începu să bată cu pumnu-n masă, şi să strige: Hei, băiete, adă

încoace *Cuvântul liber*!...

Amicii lui îşi plecară fără voie capetele şi începură să se uite speriaţi în jur.

Chelnerul aduse ziarul şi-l dădu întâmplător lui bai Mihal, dar el îşi retrase mâna ca din faţa unui fier înroşit şi-l arătă din ochi pe bai Ganiu. Bai Ganiu apucă ziarul şi, fireşte, privi în jur, să vadă cum îs apele prin crâşmă; că, de, chiar aşa de viteaz nu era nici el! Avea totuşi destul curaj. Desfăcu *Cuvântul liber* şi începu să citească: „Stambolov a căzut...!" Prinse a tuşi, prietenii îl urmară şi mai cu foc, bai Mihal se chiorî în ziar, să vadă dacă îndrăzneţul său prieten citeşte drept, şi se încredinţă că nu-i înşală... Îşi vârî capul în ziar şi al treilea prieten, citi şi el, şi îl apucară frigurile şi ameţeala... Câte fapte mari şi mai mărunte nu stătuseră pitite în dosarul procurorului, fapte ce ar putea să vadă lumina zilei, scoase acum la iveală de aceste trei cuvinţele...

Ghemuiţi, şoptind, tuşind, înghiţiră articolul de fond pe nerăsuflate. După ce se mai zgâiră ici-colo prin ziar, se încredinţară că, în sfârşit, treaba s-a isprăvit.

— Am feştelit-o, ce mai încoace şi-ncolo? Acu ce să facem? E prea târziu să ne mai ducem şi să-l rugăm să nu-i primească demisia. Ei, drăcia dracului!... Ce taci, mă Mihale, spune, ce-i de făcut? întrebă bai Ganiu.

— Zi domnia-ta, că eu îs zăpăcit rău, de parcă mi-a dat cineva cu maiul în moalele capului, răspunse cu obidă bai Mihal.

— Dar tu, mă Gunio, de ce taci? Zi şi tu o vorbă! Ce facem acum, ai?

— Păi, ştiu şi eu... Domnia-ta ce zici? mormăi Gunio abătut.

— Ei, fire-ai al dracului de dobitoc, da tu n-ai creier, mă? Tot eu să vă descurc! strigă înlăcrimat de deznădejde bai Ganiu. Hai în sfârşit să vă învăţ tot io de data asta... Ştiţi ce?

Bai Ganiu chibzui treaba încruntând din sprâncene, se scărpină unde nu-l mânca, tuşi de două-trei ori în palmă, vârî mâna în buzunarul redingotei, scoase o hârtie, o împături în patru şi i-o dete lui Gunio.

— Ia mai citeşte o dată blestemata aia de hârţoagă, şi apoi o să vă spun ce-i de făcut.

— Da de ce n-o citeşti domnia-ta?

— Gunio, nu mă necăji! Tu ştii de ce n-o citesc. Ţie îţi vine mai la îndemână să dai citanie cuvintelor ăstora papistăşeşti...

Gunio despături hârtia şi citi cam în doi peri următoarele:

— „Alteţă! Tunete cereşti s-au abătut deasupra capetelor noastre nenorocite! Cinci-seculara sclavie a unui vis plăcut pe lângă groaznica lovitură pe care vrăjmaşul de la miazănoapte[1] vrea să ne-o dea prin demisia conducătorului nostru genial, acest Cicero, acest Newton al firmamentului bulgar. Există oare cuvinte cu care să-l caracterizăm? *O tempora, o mores!*[2] Nu, Alteţă! Tot mai credem în rostul sănătos al poporului nostru atât de demn şi de viteaz, şi suntem încredinţaţi că el n-o să se despartă de omul care înseamnă întruchiparea idealurilor şi ţintelor sale, a tot ce este cinstit, nobil, înţelept, progresist, liberal! Nu putem crede că Alteţa-Voastră o să încredinţeze puterea în mâinile unor trădători desfrânaţi, unor nulităţi neştiutoare de carte şi prostcrescute, care tind zi şi noapte să sape la temeliile regimului nostru de stat şi să azvârle patria noastră dragă sub cizma puturoasă a cazacului.

Alteţă! *Timeo Danaos et dona ferentes!*[3] Rezoluţia de mai sus a fost adoptată de 11.000 din cei mai distinşi cetăţeni, şi au împuternicit pe Ganiu Balkanski, Mihail Mihalov şi Gunio Chilipirgiul s-o depuie la picioarele Alteţii-Voastre. Uraaa!”

— Ah, păcătos popor mai suntem! rosti bai Ganiu ţâţâind şi clătinând din cap. Când îi vorba de minciună, apoi nici ţiganii nu ne întrec. Ce dracu, prea-i de oaie: 11.000 din cei mai distinşi cetăţeni!... Ha- ha-ha! Ia scoate miile, şi vezi, câţi rămân?

— Unsprezece inşi, răspunse Mihal.

— Numai atâţi?

— Păi atâţi, bai Ganiu, ăsta-i adevărul gol-goluţ. Că doar eu i-am adunat, cu jandarmul.

— Popor căzut în păcat!... Acu ştiţi ce? Să dăm înapoi, nici pomeneală! Tu, Gunio, eşti şi olecuţă de avocat. Ia sumete-ţi mânecile, te rog, şi trânteşte-i, colea, altă „întâmpinare”, ştii, pentru ăl nou... Iaca na, am eu hârtie. Da nu care cumva să se afle că am venit să ne rugăm de drăgălaşul ăla, că dracu ne-a luat. Mai ales chestia ta, Guniule... Dacă vine alt procuror...

Gunio începu să tuşească.

— Adă-ncoa hârtia şi creionul, grăi el neliniştit. Voi staţi cu ochii-n patru cât scriu.

Şi începu să scrie: „Alteţă! Tunete cereşti se abătură peste capetele noastre nenorocite!...”

---

[1] Rusia.

[2] Ce timpuri, ce moravuri!! (Lat.)

[3] Mă tem de greci chiar şi atunci când aduc daruri (lat.).

— Acu trebuie să scriem de-a-ndoaselea. Da cum dracu s-o ticluim?... Staţi... Să zicem aşa: „Cerurile se deschiseră, şi deasupra patriei noastre revărsară fericirea”.

— Numai „*patria*” e prea puţin, declară bai Ganiu, şi dădu soluţia: *„patria noastră iubită”*.

— Şi eu cred tot aşa: fără *iubită* nu merge, întări bai Mihal.

— Bine, punem *iubită*. Mai departe: „Cinci-seculara sclavie e un vis plăcut în comparaţie cu lovitura groaznică...” Acum de-a-ndoaselea: „Eliberarea de sub jugul celor cinci secole e nimic pe lângă evenimentul luminos care a zdrobit lanţurile tiranului îngrozitor...” Sunteţi de acord?

— N-ar strica să mai adaugi: „monstrului infernal”, fu de părere bai Ganiu. Da lasă, merge şi mai la urmă.

— „... groaznica lovitură pe care vrăjmaşul de la miazănoapte vrea să ne-o dea prin demisia – o, n-avem cuvinte! – celui mai genial, acest Cicero, acest Newton al firmamentului bulgar.”

— Trebuie s-o sucim şi pe asta. Da cum?... Staţi... uite cum: „Şi care se datoreşte numai Alteţei-Voastre, tată şi părinte atotmilostiv, primind demisia – o! n-avem cuvinte! – celui mai groznic împilator, acestui Caligula[1], acestui Tamerlan[2] al firmamentului bulgar”.

— Bravo, mă Gunio! strigă entuziasmat bai Ganiu, şi ochii prinseră a-i sclipi.

— Păi, te pui cu Gunio? îl măguli Mihal.

— *„O tempora, o mores!”*... Asta poate să rămâie. Asta oriunde ai pune-o e la locul ei... „Nu, Alteţă!...” să schimbăm cu „Da, Alteţă! Noi tot mai credem în rostul sănătos al poporului nostru viteaz şi suntem încredinţaţi că nu se va despărţi de omul...!” Acu, în loc de „nu se va despărţi” vom spune „şi va şterge de pe faţa pământului”, iar în loc de „omul”, să scriem „fiara fioroasă”.

— Nu, pune mai bine „monstrul turbat”, îl corectă bai Ganiu.

— Eu zic să punem „Gheena de foc”, fu de părere Mihal.

— Eh, o brodişi!... Ha-ha-ha! Da de unde până unde „Gheena de foc”? Mai degrabă punem: „mârşavul băutor de sânge”, i-o întoarse Gunio.

---

[1] *Caligula Caius Caesar*, împărat roman (37-41). A încercat să instaureze monarhia absolută şi s-a proclamat zeu, atragându-şi opoziţia senatului. Istoricii romani l-au considerat dement şi i-au atribuit unele ciudăţenii (ca aceea de a-şi fi făcut calul senator) şi numeroase cruzimi.

[2] Mare cuceritor mongol (1336-1405).

— Ei, asta da! Bravo! aprobă bai Ganiu.

— „... care e întruchiparea idealurilor şi năzuinţelor sale, a tot ce-i cinstit, nobil, înţelept, progresist, liberal!” Acum s-o întoarcem de-a-ndoaselea: „Care e întruchiparea nenorocirii poporului!... A tot ce-i necinstit, tâlhăresc, desfrânat, obscurantist şi tiranic!...” Mai departe: „Noi nu putem crede că Alteţa-Voastră va încredinţa puterea în mâinile trădătorilor desfrânaţi, nulităţilor neştiutoare de carte şi prostcrescute...” Ei, p-asta cum o mai dregem?... Staţi! Am găsit! Iată cum: „Permiteţi-ne, Alteţă, să ne socotim fericiţi şi să ne exprimăm cele mai nemărginit de credincioase sentimente de cetăţeni supuşi, pentru că aţi încredinţat puterea în mâinile acestor patrioţi nobili, acestor bărbaţi de stat atât de instruiţi şi de superiori... care tind zi şi noapte să sape la temeliile regimului nostru de stat.”

— Cum aşa? E o greşeală! sări bai Ganiu ca trăsnit.

— Acu s-o întoarcem iar de-a-ndoaselea, aşa: în loc de „să sape”, să punem „să întărească”. „Şi să zvârle patria noastră dragă sub cizma puturoasă a cazacului.”

— Ei, acum să vedem, zise bai Ganiu. Aici e-aici!... De unde să ştiu eu, fire-aş al dracului, cum o s-o ducă *ăştia de acum* cu moscoviţii? Dac-am şti că vor pace – uşoară treabă! – am putea scrie o mulţime de lucruri: „Ţarule eliberator; ţarule ocrotitor; fraţilor de acelaşi sânge; puchinoşi de jidani nemţiţi” şi aşa mai departe; dar nu ştim ce vânt o să sufle... Fie: „fraţi slavi”, dar dacă şi ăştia de azi or fi împotriva slavilor; şi te pomeneşti ca din senin cu... bai Ganiu trădător! Nu, nu. Ştiţi ce? Mai bine, ştii, aia cu „cizma puturoasă” s-o scoatem...

— Atunci, ce punem în loc?

— Sta-a-ai! Nu te pripi! Să ne gândim... Ştiţi ce? Deocamdată nu ştim ce vânt bate... Să punem şi-aşa, şi-aşa şi să-i lăsăm pe ei s-o ticluiască cum or vrea. Să punem aşa: „... Şi ca să ne îmbrăţişăm frăţeşte şi cu ruşii, şi cu nemţii...” Ptiu! Trăsni-i-ar Dumnezeu!...

— Nu, aşa nu se brodeşte deloc. Ce-i aia „şi – şi”? Nu poţi vorbi în felul ăsta cu prinţul! declară sentenţios Gunio.

— Dar cum poţi sta de vorbă, mă râiosule? Tu ai să mă înveţi pe mine? se aprinse bai Ganiu. Ştii tu cine sunt io? Toată Europa am colindat-o! Nu-s un terchea-berchea, ca tine! Tu ştii, mă, că d-alde Irecek-Mirecek se uitau la mine cu gura căscată când le vorbeam? Englezii, americanii se ploconeau înaintea mea la Drezda... Şi tu să mă înveţi pe mine? Păi ştii tu că eu...

— Ştiu, mă bai Ganiule, cum să nu ştiu, mă?... se dezvinovăţi Gunio uluit.

— Ei, dacă ştii, atunci ce-i tot tragi... c-aşa... şi pe dincolo... Hai, scrie cum te pricepi!

— Să scriem aşa: „...Şi să ne pună, dacă nu mai sus, măcar alături de marile puteri europene...”

— Fie! Se aprobă! încuviinţă bai Ganiu.

— „...cu marile puteri europene, şi să ne readucă la măreţia ţărilor lui Asparuh şi Crum!”

— De acord. Bine.

— Acum, mai departe: „Alteţă! *Timeo Danaos et dona ferentes*!” În locul acestor cuvinte să punem: *„Vox populi, vox Dei!”*[1] Sunteţi de acord?

— Hai, treacă şi asta, punem aşa. Nu prea e bulgăreşte, dar dacă e nevoie, ce să-i facem?! se învoi bai Ganiu.

— „... Rezoluţia de mai sus a fost adoptată de 11.000 de cetăţeni din cei mai distinşi şi au împuternicit pe Ganiu Balkanski...” etcetera, asta poate să rămâie aşa până la sfârşit.

— Să lăsăm numai 11.000, ori să mai adăugăm încă două-trei mii, ştii, aşa, de hatârul celor noi? Să ungem roata...

— Sunt destui, bai Ganiu. Ajunge. În oraşul nostru, de-ai pune la socoteală toţi şchiopii, toţi chiorii, şi tot n-ai strânge 11.000; dar haide, treacă, dacă-i vorba de hatâr!

— De acord... Da mai e cevaşilea... asta... în loc de Ganiu Balkanski, n-ar suna mai bine la ureche să punem „domnul Ganiu” şi aşa mai departe? Să vadă prinţul că nu suntem niscaiva mocofani, ai?

— Şi eu tot aşa aş zice, socoti Mihal.

— *Efendiler*[2], s-a făcut târziu. E vremea să mergem! strigă birjarul turc, din pragul crâşmei.

Călătorii porniră spre Sofia.

A doua zi, domnilor, am citit într-un ziar local că înaintea porţilor palatului s-a prezentat o delegaţie din oraşul P., compusă din Ganiu Balkanski şi alţii, ca să mulţumească pentru eliberarea de sub regimul tiranic.

Peste două zile, în acelaşi ziar, îmi fu dat să citesc o telegramă semnată în numele a „mii” de cetăţeni, care atrăgeau atenţia celor mari că bai Ganiu şi prietenii lui sunt nişte impostori, o delegaţie

[1] Vocea poporului, vocea lui Dumnezeu (lat.).

[2] Domnilor (trc.).

falsă, şi că adevăraţii aleşi ai poporului sunt pe drum spre capitală, ca să-şi prezinte omagiile.

Ştiam hotelul la care trage bai Ganiu şi m-am dus la el. Nu ca să-i exprim indignarea pentru purtarea şi demersul lui laş; nu, pentru că nicio indignare nu poate să-l trezească din mişelie; voiam numai să fac o încercare, dacă-i cu putinţă să-l silesc pe acest nenorocit al împrejurărilor să-şi dea seama de ticăloşia faptei lui.

Citii pe tabela hotelului ce cameră ocupă bai Ganiu şi urcai treptele. Bătui la uşă. Nu-mi răspunse nimeni. Apăsai pe clanţă, şi uşa se deschise. Camera era goală. Plecaseră. Pe masă zării o bucată de hârtie, pe care era scris de mâna lui Ganiu: „Pentru redacţia *Cuvântului liber*". Ultima denumire era ştearsă şi înlocuită cu *Libertatea*. Mai departe: „Misterele lui *Stambolov*" – şterse şi astea, şi înlocuite cu „Anarhia". Se vedea clar că autorul scrisorii s-a codit multă vreme pe ce drum s-o apuce, căci erau multe rânduri cu cuvinte şterse şi înlocuite cu altele, care aveau cu totul alt înţeles. Era scris, de pildă, „patrioţi", apoi şters şi scris deasupra „hoţi de drumul mare"; apoi iar şters şi înlocuit iar cu „patrioţi". Toată scrisoarea era tăiată cruciş, cu linii groase, trase de o mână nervoasă. Pentru linia a doua nu mai ajunsese cerneala, şi tocul fiind vârât din nou în călimară trăsese o linie de două ori mai groasă... Sub rândurile şterse erau scrise următoarele cuvinte:

„Ne-aţi făcut de trei parale, maimuţe, albie de porci, lua-v-ar dracu de măscărici..."

BAI GANIU FACE ALEGERI

Această schiţă o închin nepreţuitului meu prieten Ţvetan Radoslavov

— Ia nu mă mai bateţi atâta la cap, mă! Trebuie să alegem pe cei de la guvern, şi pace! striga bai Ganiu izbind cu pumnul în masă.

— Da cum o să-i alegem, mă, pe cei de la guvern? De unde să dezgropăm alegătorii? Păi, la drept vorbind, mă bai Ganiule, nu eşti şi tu liberal, ai? îndrăzni să-l contrazică Bocioolu.

— Cine ţi-a spus că-s liberal? se răsti la el bai Ganiu.

— Cum cine mi-a spus? Păi ai uitat câţi conservatori ai cotonogit, câţi ai înjurat? Cum nu eşti liberal? Nu ştii? Doar tu singur ai spus; te-ai lăudat chiar şi lui Irecek că eşti liberal! îl înfruntă Bocioolu.

— Mă, da prost mai eşti! îi răspunse cu un zâmbet îngăduitor bai Ganiu. Şi ce-i dacă i-am spus lui Irecek? Vorba gaură nu face! Mă nătărăule, păi dacă nici pe un Irecek nu-l pot duce de nas, atunci pe cine să-l duc, mă?

— Ai dreptate – domnia-ta are dreptate. Ascultă, Bocioolu, bagă-ţi minţile în cap, nu-l mai duce, nu-i mai cânta vrute şi nevrute. Şi eu îs conservator, îl dojeni Gocioolu.

— Ce-s eu, mă, lespede de mormânt? Eu îs conservator get-beget, i-o trânti Bocioolu. Va-s' că înc-un conservator! Hai şi tu cu noi, şi punem laba pe ăia, ca să nu mai poată crâcni.

— Bine-bine, da nu ştiu de partea cui o să fie prefectul, răspunse Bocioolu.

— Prefectul? Cu ai *noştri*, nici vorbă! interveni Bai Ganiu, şi pretorul e cu ai *noştri*. Comisia permanentă nu-i legală, dar cui îi pasă de legalitate? Şi ea e cu noi! Biroul e al nostru, Consiliul municipal, la fel. Primarul mai şovăie, dar o să-i tăiem din unghişoară. Sfaturile comunale de pe la sate nu-s confirmate încă. Aşa că... înţelegeţi? Dac-or fi alături de noi, le confirmăm; dacă nu, le dăm dracului. Cât priveşte prefectul, nicio grijă, ţi-o mai spun înc-o dată că-i al nostru.

— Dar hamalii? întrebă curios Bocioolu.

— Şi hamalii, şi ţiganii, şi Danko Ursuzul sunt ai noştri.

— Păi, ăla n-a fost închis pentru sfeterieală? se miră Bocioolu.

— Eh, se vede că paşti boboci. De când i-au dat drumul! Păi el ne-a câştigat pe hamali. A fost deunăzi la ei, i-a adunat, şi când le-a scrâşnit din dinţi, au îngheţat pe loc. Apoi le-a rânjit: „Am să vă scot măselele din gură dacă nu-l alegeţi pe bai Ganiu!", şi hamalii n-au avut încotro. I-a tocmit Danko cu câte două leva[1] de om, iar în ajunul alegerilor – mâncare şi băutură toată noaptea.

— Mare hoţ, măi!

— Şi pentru cât crezi?... Pentru cincizeci de leva. A fost şi pe la ăia să le ceară o sută de leva, dar l-au luat la-njurături şi l-au pus pe goană. Ai să-l vezi duminică. Mamă-mamă, ce-o să-l cotonogească! zise bai Ganiu radios.

— Bocioolu, ia du-te şi spune-i lui Gunio, avocatu, să vie până aici, să ne scrie un apel. Spune-i aşa: „Te cheamă bai Ganiu".

Cum ieşi Bocioolu, bai Ganiu lăsă capul în jos şi se întoarse spre unul dintre prietenii lui, grăind misterios:

— Pssst! O vorbă să nu scoateţi! Pe nătărăul ăsta o să-l ducem

[1] Unitate monetară bulgară.

de nas, o să-l păcălim până în ziua alegerilor că-l facem deputat; o să-i scriem numele pe câteva buletine, aşa, ştiţi, ca să-i luăm ochii. Celelalte buletine o să le scrie conţopiştii de la primărie şi ăi de la prefectură. Şi acum, luaţi aminte: ministerul ţine ca marţi să fiu eu neapărat ales deputat. Tu, Docioolu, cum ai vrea?

— Păi, şi eu aş vrea! răspunse Docioolu.

— Parcă eu nu ştiu c-ai vrea şi tu? Da să-ţi spun drept, prea te-ai deocheat înaintea oamenilor! Ce-ţi trebuie ţie să ieşi aşa la iveală?... Cine urla pe maidane: „Trăiască marele patriot!" „Jos tiranul mârşav!" „La spânzurătoare cu Kliment!" „Trăiască Kliment!"? Ha?

— Păi, nu eram toţi împreună, măi omule? De ce o-ntorci acum?

— Împreună, da, da ieşirea noastră a fost mai... ştii... şi cu carne, şi cu brânză. Dar, la urma urmei, dacă ţii aşa de mult, bine, o să te aleg. Numa că, de, ţăranii te urăsc, le-ai luat până şi cenuşa din vatră cu cămătăria ta.

— Lasă, nu mai pomeni de asta, bai Ganiule. Ce? Parcă nu ştiu ce poamă-mi eşti şi tu? grăi Docioolu cu sfială.

Bai Ganiu – gata-gata să-i sară ţandăra! Noroc că chiar în clipa asta intra Gunio avocatul. Bai Ganiu îi dădu îndată lămuriri cam cum ar trebui să fie apelul. Gunio se aşează la masă, luă condeiul şi se concentră adânc. La comanda lui bai Ganiu, chelnerul aduse o sticlă cu mastică. Gocioolu, Docioolu şi bai Ganiu se puseră pe băut, şi Gunio pe scris. Peste o jumătate de oră, dădu gata următorul

„APEL

către alegătorii din plasa noastră

Luând în consideraţie marea importanţă şi însemnătatea pe care o au alegerile de deputaţi pentru prezentul şi viitorul patriei noastre, cetăţenii noştri, în număr de peste 700, ne-am adunat azi la şcoala din Mahalaua Zdrenţelor, şi după ce-am chibzuit şi am discutat chestiunea persoanelor ce-ar putea candida pentru deputăţie, am căzut de acord şi am hotărât cu mare majoritate să recomandăm domnilor *alegatori* din plasa noastră ca reprezentanţi ai poporului pe concetăţenii noştri:

Ganiu Balkanski, negustor cunoscut în toată Bulgaria.

Filio Gocioolu, negustor cu capital.

Tanas Docioolu, negustor în ramura viticolă.

Adică aceleaşi persoane pe care le-a recomandat şi Comitetul partidului naţional, prin apelul din 27 august a lunii trecute.

Anunţând hotărârea noastră, luată cu mare majoritate, şi celorlalţi domni alegători din oraşul şi plasa noastră care au la inimă binele patriei, îmbunătăţirea materială a agricultorilor, uşurarea stării celor ce plătesc impozite, cu un cuvânt: interesele plasei noastre, îi chemăm să voteze la alegerile ce vor avea loc la 11 curent pe cei trei concetăţeni ai noştri sus-menţionaţi, în care avem deplină încredere că vor reprezenta cu demnitate ţara noastră în Camera Deputaţilor.

Domnilor alegători,

Vi s-a mai prezentat de către câţiva cetăţeni o listă cu numele lui Nikola Târnoveanul, Lulcio Doktorov şi Ivaniţa Gramatikov, persoane care nu fac parte din mijlocul nostru, venetici care nu au şi nu pot avea încrederea noastră. S-ar putea să apară şi alţii, care să încerce să vă convingă să votaţi pentru candidaţii lor. Vă sfătuim, domnilor alegători, să nu vă lăsaţi înşelaţi de vorbele lor frumoase, nici ameţiţi de tămâierea lor şi să nu daţi crezare la tot felul de zvonuri împrăştiate de ei şi născocirilor unor telegrame şi circulare etc., etc. Nikola Târnoveanul e născut în oraşul Târnovo şi e în stare să dea foc plăpumii pentru un purice. Lulcio Doktorov e din cap până-n picioare pentru *«Zadunaiska Gubernia»*, iar pe Ivaniţa Gramatikov nimeni nu-l cunoaşte, şi *nota bene* – ia seama bine – e ciracul ruşilor şi ca atare trădător al patriei noastre.

Domnilor alegători,

Suntem convinşi că persoanele mai sus citate, adică mai jos:

Ganiu Balkanski
Filio Gocioolu
Tanas Docioolu

care au un devotament deplin şi o credinţă nestrămutată şi oarbă pentru *Tronul fi Dinastia Alteţii-Sale iubitului nostru Principe Ferdinand I*, vor susţine cu credinţă guvernul nostru patriotic de azi, în frunte cu actualul prim-ministru, că vor câştiga încrederea dom-niilor-voastre.”

— Bravo mă, Gunio! strigă bai Ganiu. Eşti leit Bismarck[1]!...

— Da ce, adică mă credeai prost? îi răspunse mulţumit de sine Gunio.

— Du-te atunci şi dă-o la tipografie, s-o tipărească cu litere mari,

[1] *Otto Bismarck* (1815-1898), om de stat şi diplomat al Prusiei şi Germaniei. Ca prim-ministru al Prusiei (1862-1871) a iniţiat şi a condus politica de unificare a Germaniei în jurul Prusiei şi de extindere a hotarelor ei „prin fier şi sânge”.

iaca aşa, de-o şchioapă.

— Dar bani?

— Fără bani. Spune-i s-o tipărească aşa, fără bani; spune-i că dacă nu vrea, o să le vorbim celor de la Primărie şi de pe la celelalte cancelarii să nu mai tipărească registrele şi hârtiile la el. Ai înţeles? Acu, hai, du-te! porunci bai Ganiu. Da voi ştiţi, mă, urmă bai Ganiu, că ăia au trimis o telegramă ministrului, prin care se plâng că prefectul a pornit prin sate să facă agitaţie?

— Nişte nătărăi! conchise Gocioolu.

— Şi încă ce nătărăi! îl completă Docioolu.

— Da nici ministrul nu-i chiar aşa uşă de biserică ca să-i asculte cu una, cu două! Ştii ce le-a zis? „Alegerile sunt libere”, ha-ha-ha!...

— Ha-ha-ha! chicotiră Gocioolu şi Docioolu.

— Dat dracului, mânca-l-ar pustia! Libertate? Na libertate! O să vadă ei duminică libertate, de-au s-o ţie minte toată viaţa. Mai ales Gramatikov! El, săracu, n-a văzut încă alegeri d-ale noastre. Când o da de ţiganii ăia holbaţi şi fioroşi, cu ochii numai sânge, ieşiţi din cap cât două cepe, şi gâtlejurile alea răguşite, brâiele alea până la gât, şi când s-o pomeni şi cu mistreţul ăla de Danko Ursuzul la spatele lui, strigând „Pe el!”, mamă-mamă!...

— Ha-ha-ha! chicotiră Gocioolu şi Docioolu, cu ochii scăpărând de plăcere.

— Li-be-ra-li! *Cos-ten-tuţie!* Iaca *costentuţie*! Toată nădejdea lor e în „telegrama prefecturii”. Au asurzit urechile oamenilor cu circulara asta. Mereu o citesc, o arată pretutindeni. Ieri, la cafenea, am murit de râs cu prefectul. Aflaţi că el, aşa, numai de ochii lumii a pus să se tipărească circulara-telegramă şi a răspândit-o prin cafenele. Şi cum stam amândoi la cafenea, ce să facem? Ne uitam la ei. Şedeau cu capetele aplecate pe masă, ca oile la prânzul mare, şi citeau de zor telegrama, se bucurau şi îşi şopteau: „Alegeri libere. Libere! Poliţia n-are să se-amestece!” Iar noi şi prefectul abia ne stăpâneam râsul. Mă uitam cu un ochi la el şi-i şopteam râzând: „Am dat lovitura!” El a prins a chicoti, i-a tras pe gât o mastică, şi arătându-mi buzunarul – adică scrisoarea cu *libertatea alegerilor* –, mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zis: „Ne-am asigurat”, şi iar a chicotit. Şi hop! altă mastică... Ne-am îmbătat tun!... Apoi, când a venit Danko Ursuzul, şi alţii, şi alţii, şi ne-am închis în cafenea, am chemat lăutarii şi le-am strigat: „Ia să vă văd acu!” Şi dă-i, şi dă-i, până i-au trecut năduşelile. Mastica lui Gheorghi nu-i bună, şi nici mezelurile. În loc de castraveciori, îţi dă bame murate!... Of! Sunt

mahmur de-aseară. Mă Gocioolu, ia mai toarnă o mastică!

— Ca să te dregi, hai?

— Dă-o dracului, că şi diseară avem de băut. Trebuie să ne rânduim oamenii prin cele crâşme pentru la noapte.

— Nu-i prea devreme, bai Ganiu? întrebă Docioolu.

— Ce vorbeşti? Cum o să fie devreme? Mâine e sâmbătă, nu mai au decât treizeci şi şase de ore de băut. Nu-i devreme deloc! Tocmai bine! Şi-apoi, n-o să bea întruna. Cu rândul. Unii or să bea cinci-şase ore, alţii – la odihnă! Pe rând, ca la moară! Iar după ce s-or aduna cu toţii, n-au să se mai împrăştie. Or să bea, or să mănânce şi-or să doarmă tot acolo! Aţi înţeles?

— Ştim noi doar nu s'tem la primele alegeri! răspunse Gocioolu.

— Tu, mă Gocioolu, când treci pe la Arnăut spune-i să pregătească pentru diseară trei sute de ocale de pâine şi să trimită o sută în Mahalaua Ţiganilor la Topacioolu, o sută în Mahalaua Zdrenţelor la crâşma lui Gogo, şi o sută devale, la hamali. Şi tu, Docioolu, dă o raită pe la crâşmele cu pricina şi lasă vorbă să înceapă să dea încă de cu seară vin şi rachiu. Da mai mult rachiu, auzi? Şi spune-le să nu încarce prea mult socotelile, că dracu-i ia! Anul trecut ne-au jumulit pe te-miri-ce de două mii de leva, neobrăzaţii! Spune-le să-şi vâre bine minţile-n cap, că Primăria e a noastră! Treci şi pe la măcelari, şi spune-le să adune toată marfa stricată: drobul, maţele, oasele, într-un coş, ca să le trimitem prin crâşme să fiarbă câte-un cazan de ciorbă pentru ai noştri. Diseară, prefectul şi pretorul au să se întoarcă de la sate. Eu am să-i iau cu mine, ca să colindăm celelalte crâşme şi cafenele. O să-i adunăm pe toţi conţopiştii şi-o să-i punem să scrie toată noaptea buletine. Am ales şi hârtie, galbenă-cenuşie. Buletinele noastre o să le împăturim ca pe-o acadea.

— În trei colţuri, lămuri Docioolu.

— În trei colţuri. Şi-apoi, trebuie să punem mâna şi pe câteva din buletinele lor, să vedem ce fel de hârtie-i, cum le îndoaie, ca să-i punem pe conţopiştii noştri să scrie vreo mie, două de buletine cu hârtia lor şi cu numele noastre.

— Eşti dat dracului, mă bai Ganiule, la toate le dai de rost! exclamă plin de admiraţie Gocioolu.

— Asta-i bună! N-aş mai fi Ganiu Balkanski dacă nu m-aş pricepe şi la meseria asta. Trimite-mă, puişorule, în oricare plasă pofteşti şi spune-mi pe cine vrei să-ţi aleg. Pune acolo un măgar candidat, şi-ţi aleg şi măgarul, fir-ar al naibii să fie! Păi!... Numai să-mi dai

jandarmi, cu pretorul în frunte, şi o mie-două de leva, şi când ţi-oi aduna, prietene, toţi derbedeii, aşa, vreo patruzeci-cincizeci de ocnaşi scăpaţi din lanţuri, şi mi ţi i-oi împăna pe la vreo două-trei crâşme de pe la margine, le-oi da acolo câte-o vadră de vin de cap şi le-oi striga: „Hai, să vă văd acum! Trăiască Bulgaria!”... Şi să te ţii! Când ş-or umple ăia ochii de sânge, ş-or scoate jungherele din brâie, şi mi ţi i-or da cu capul de mese, ş-or ridica o hărmălaie şi o zarvă de glasuri răguşite ca fiarele – să te ia groaza, nu altceva... Şi apoi să-mi porneşti cu toată grozăvia asta noaptea, prin mijlocul oraşului... Opoziţia?... Intră în gaură de şarpe!... Mai treci pe urmă şi pe lângă casa vreunui adversar... Mamă-mamă! Şi când or deschide o gură, s-o auzi de la o depărtare de un ceas, simţi cum te furnică pe şira spinării şi ţi se zbârleşte scăfârlia ca la arici... Apoi cheamă pe primarii şi conţopiştii de la sate, încruntă-te la ei, cu ochii numai scântei, scrâşneşte-le din dinţi şi arată-le pe golanii şi ucigaşii ăia, şi numai să-i vezi... Alegători?... Nici pomeneală!... Apoi, când or veni din fiecare sat câte doisprezece consilieri comunali cu primarii în frunte, adună pe toţi funcţionarii şi conţopiştii, postează pe la margini jandarmi ca să-i întoarcă înapoi pe ţărani, pune de jur împrejurul biroului pe ăi patruzeci-cincizeci de puşcăriaşi, mai fă şi alte matrapazlâcuri d-alde astea, înfundă urnele cu câţiva snopi de buletine, şi iată-ţi măgarul ales reprezentant al poporului, ha-ha-ha!

— Ha-ha-ha! izbucniră Gocioolu şi Docioolu. Halal să-ţi fie, măi bai Ganiule!

— Hei, da n-ajunge numa poliţia, trebuie să avem şi biroul de partea noastră, completă Gocioolu.

— Şi eu tot aşa cred, întări Docioolu. Acum e al nostru, dar spun, la o adicătelea... Bine că veni vorba, mă bai Ganiule; ia spune, cum aţi pus mâna pe birou?

— Cum? zâmbi bai Ganiu satisfăcut. Foarte simplu! Am ales un consiliu judeţean, nu? Ei, au ieşit opt de-ai *lor* şi patru de-ai noştri. I-am forţat să caseze patru dintre ai *lor*, mai principali... Ce-i drept, a fost ceva tevatură! Ei şi? Mama lor! Până una-alta, alegerile or să treacă. Aşa c-au rămas patru de-ai lor şi patru de-ai noştri. Dar dintre ai lor am admis numai calicii. Şi ne-am convocat să alegem comisia permanentă... Pe unul din ei, însă, aprodul nu l-a mai găsit – înţelegeţi cum şi ce fel stă chestia, nu-i aşa?

— Ţţţ... ţâţâi Docioolu. Ce Bismarck! Bismarck nu-ţi vine nici până la buric!

— Ehe, stai puţin, nu ştii încă nimic! Ce, adică numai nemţii să aibă un Bismarck?... În sfârşit: am rămas, efendi, trei de-ai lor şi patru de-ai noştri – majoritatea! Ei, se înţelege, noi ne-am făcut că nu ştim nimic. Comisia a ieşit a noastră. Dar să lăsăm asta. Ai noştri au obţinut chiar mai multe voturi, pentru că la doi din ai lor le-am făgăduit başca să-i alegem membri, secretari, şi nătărăii i-au votat pe-ai noştri... ha-ha-ha! Acum bat uliţele ca oile capii. Pe unul din ei cu mare trecere pe la sate, păcătosu, l-am luat cu noi ca vorbitor, făgăduindu-i că o să-l alegem senator; tâmpitul a primit şi şi-a părăsit slujba... A lăsat vrabia din mână pentru a de pe gard. Auzi nătărău... Docioolu, ia mai toarnă-mi o mastică!

Bai Ganiu dădu de duşcă mastica printre mustăţi, se şterse cu palma, îşi răsuci mustăţile lui cele „grozave” şi urmă:

— Da să vă spui cum s-a făcut biroul pentru alegeri. Prin tragere la sorţi. Preşedintele tribunalului a tras la sorţi. Vorba vine „la sorţi”, că eu pot să-ţi aleg pe cine am poftă. Şi foarte uşor: dacă dai drumul buletinelor într-un pahar, ca să le poţi vedea de-afară, apoi să tragi câte o linie cu cerneală pe buletinele plinuţe, iar dacă sunt într-o cutie, să iei o cutie mai adâncă, ca să nu se vadă de pe lături buletinele, şi să aranjezi pe cele pline într-o parte, iar pe cele goale în alta. Pe urmă nu-ţi mai rămâne decât să şopteşti preşedintelui „că-i vai de mama lui” dacă „nu-şi deschide ochii bine...” Şi când încep să strige: Ivan, Stoian, Pârvan!... Dacă-l vrei pe Pârvan, scoţi un buletin plin. Dacă nu-ţi trebuie Pârvan, scoţi un buletin gol. Adică, preşedintele, chipurile, trage sorţul...

— Mânca-te-ar tata să te mănânce, mă bai Ganiule! Mari dobitoci! Auzi cu cine şi-au găsit să lupte! Vai de capul lor! rosti Gocioolu.

— Şi cu aşa cap să nu ajungi tu până acu ministru?!... se miră Docioolu.

— Eh, s-o lăsăm baltă! protestă modest bai Ganiu. Ce, nu ştii cum îs bulgarii?...

*

La răsărit, zorile abia mijeau, răspândind o lumină palidă în crâşma lut Gogo din Mahalaua Zdrenţelor. Vreo treizeci de găligani, unul şi unul, tolăniţi pe mese, la pământ sau pe scaune, sforăiau de zor, de parcă turme întregi de porci porniseră după jir. Sforăitul lor asurzitor s-auzea până în stradă, punând la grea încercare urechile jandarmului din post. Din când în când, câte unul dintre găligani se ridica cu ochii buimăciţi şi sărea peste trupurile celorlalţi, dibuind

cu mâna după cofa cu apă ca să-şi stingă vâlvătaia rachiului ce-i ardea stomacul, gâtul, gura şi buzele scorojite. Cei călcaţi de el prin întuneric se trezeau înjurând şi blestemând, cu gâtlejurile arse şi răguşite. Şi ce duhoare! Suflarea lor revărsa o duhoare de iad, ce otrăvea aerul greu al crâşmei, care numai aer nu se putea numi, atât de împuţit era de miasmele acestei gloate de „eroi” siniştri.

Gocioolu şi Docioolu, treji, îşi beau şvarţurile la cafeneaua lui Keleş Hasan. Lor le revenea sarcina să facă un ultim control al poziţiilor. Era timpul ca taberele adormite ale armatei de alegători să fie trezite. Iată-i acum pe cei doi în faţa crâşmei lui Gogo. Când deschiseră uşa, un val de aer pestilenţial, înnăbuşitor, îi făcu să dea înapoi.

— Pfffu! Lua-i-ar dracu! strigă cu glasul înecat Gocioolu, ţinându-se de nas.

— Ce dracu au mâncat, usturoi?... se strâmbă acru Docioolu, şi-şi astupă şi el nasul.

Prin uşa deschisă, aerul curat pătrunse în crâşmă, astfel că cei doi, oricum nu prea sensibili, putură să intre înăuntru.

— Vitelor, tot mai dormiţi? Sus, dobitoacelor! comandă autoritar Gocioolu, şi începu să lovească cu piciorul în gloata secerată de băutură.

— Gogo, dă-le câte-o ţuică, să se dezmeticească, adăugă Docioolu.

Gogo se urni alene din pat, se întinse, căscă, îşi trecu degetele peste trupu-i năduşit şi începu să dibuiască printre pahare şi sticle. Turnă rachiul şi-l oferi vitejilor, încă somnoroşi.

— Scoal’, măgarule, ţine, na, arde-i!... Destul mi-ai căscat din fălci ca un câine; ia te uită ce ochi, ţi s-au umflat cât cepele. Hai, dă-l pe gât!

Şi cu astfel de amabilităţi, însoţite de lovituri straşnice de picior, Gogo îşi trecu în revistă musafirii toropiţi de băutură, îndemnându-i să bea ca să se trezească. Unii dintre ei rânjeau şi înjurau, răzbiţi de lovituri, alţii se încruntau la el cu ochii injectaţi. Ba unii încercară chiar să se ridice şi să pună mâna pe prăselele jungherului pescăresc ce-l purtau, ziua-noaptea, înfipt în brâu. Gocioolu şi Docioolu nu mai puteau de bucurie văzând fioroasele lor intenţii.

— Docioolu, ia te uită la vlăjganul ăla din colţ legat la un ochi, îl cunoşti? şopti Gocioolu.

— Cum să nu-l cunosc?! Petresku, ăl care l-a înecat pe tat-su în baltă. Îl ştiu ca pe-un cal breaz. Să te ferească Dumnezeu să-i cazi

în gheare! Nu vezi ce cuţitoi are la brâu? Dar tu pe ăla de după tejghea îl cunoşti?

— Ăla grasu? Care îşi oblojeşte rana de la picior?

— Nu, ăla cu gura ruptă.

— Nu-mi aduc aminte... Aha, stai, parc-ar fi plodul lui Sersem Peţa, ăl de-a prădat biserica!

— Aş! Plodul lui Sersem Peţa e ăla de colo, care stă tolănit lângă Boncio Tâlharul; ăsta-i nepoţelul lui Danko Ursuzul. Bai Ganiu l-a adus aici să iscodească haimanalele astea, ca nu cumva să-i momească ăilalţi. Mare hoţoman! Alaltăseară a furat un maldăr din buletinele lor de vot.

— Bravo lui!

— Ştii ce însărcinare i-am dat noi? Dacă or veni cumva în jurul biroului niscai oameni de-ai lor, mânzul ăsta să-l înhaţe de guler pe Nikola Târnoveanul şi să strige: „Pe el, fraţilor! Ăsta l-a înjurat pe prinţ! L-a înjurat pe prinţ! Puneţi mâna pe el!” Apoi Petresku şi Danko Ursuzul să-i puie lui Nikola mâna-n ceafă şi să-l arunce afară. Poliţia o să-l înhaţe, şi hai cu el la gherlă! Ai lor o să vrea să-l facă scăpat, da noi o să ne împotrivim. Când o-ncepe bătaia, hop şi poliţia! O să-i puie pe goană ca pe nişte pui de potârniche. Ăsta-i planu.

— Dar pe Lucio şi Gramatikov cine o să-i înhaţe?

— Păi, ce, îi mai pui la socoteală şi pe pârliţii ăştia?... O dată să se strâmbe Topacioolu la ei, şi au şi luat-o la fugă, mai dihai ca nebunii din balamuc.

Cam aşa decurgea discuţia dintre Gocioolu şi Docioolu în timp ce urmăreau cu entuziasm deşteptarea atât de anevoioasă a celor treizeci de „personalităţi”, adunătură murdară de pe toate maidanele, care primise în ajun misiunea să înspăimânte, să alunge, să semene groază şi fiori în jurul localului de vot şi să-l silească pe bulgarul şi aşa înfricoşat să renunţe la dreptul abia pătruns în conştiinţa lui de a-şi exprima în mod liber voinţa pentru alegerea cârmuitorilor statului. Aşa se sfătuiau Docioolu şi Gocioolu privind cele treizeci de mutre sinistre, desfigurate, buhăite, cu ochii holbaţi şi plini de sânge, răniţi, zgâriaţi, cu brâie lungi căptuşite de junghere, cu feţe fioroase şi mişcări de criminali. Îi priveau şi gustau parcă de pe-acum dulceaţa victoriei electorale.

Toţi simbriaşii erau în picioare, când dinspre mahalaua ţigănească se auzi o muzică... Muzica! N-am să vă descriu această muzică ce răsunase toată noaptea la crâşma lui Topacioolu, în faţa

căreia ţopăise chiar crâşmarul, cântând *La moara la târţa-pârţa*... N-am să vi-l descriu pe lăutarul adormit cu vioara proptită de pântec, nici pe clarinetist, care sufla ca un turbat din clarinet, cu obrajii şi vinele cefei gata să-i plesnească, cu ochii injectaţi, de-ai fi zis că dacă s-ar mai fi opintit o dată i-ar fi făcut pe ascultători să-i apuce epilepsia. Nu, n-am să vă descriu această muzică, deoarece cred că-i de ajuns dacă vă spun că şi muzicanţii erau tot de teapa lui bai Ganiu.

Muzica urla un marş înfiorător... Deodată, în toiul acestei reprezentaţii de sunete întretăiate, o larmă sălbatică despică aerul. Speriat, un stol de păsări ţâşni din copaci şi de pe streşinile caselor din Mahalaua Zdrenţelor. Dacă o armată de lei flămânzi s-ar fi aflat în faţa unei armate de tigri întărâtaţi, şi la un semn s-ar fi încăierat, urletul ce-ar fi zguduit câmpul de bătaie ar fi semănat aidoma cu răcnetul care îi înfricoşa acum pe locuitorii din Mahalaua Ţiganilor şi Mahalaua Zdrenţelor. Era un „ura” răcnit înfiorător de simbriaşii lui Danko Ursuzul. Iată-i cum se ivesc dinspre cotitura uliţei şi dau năvală în piaţă.

În frunte – muzica; în urma ei – ţiganii şi hamalii. Drept în capul coloanei, purtat pe braţe, cu mustăţile răsucite, cu căciula pe-o ureche... cine credeţi că era? Chiar bai Ganiu al nostru. Nici chiar în momente atât de solemne, bai Ganiu nu-şi pierde cumpătul; îşi ţine mâinile în buzunar: „Că, de, s-ar putea să mă «caute» vreun tâlhar, şi p-ormă ia punga de unde nu e! Las', că-mi cunosc io marfa.” Un al doilea „ura”, în stare să scoale şi morţii din mormânt, asurzi urechile lepădăturilor de la Gogo, care ieşiseră din crâşmă în maidan şi răspunseră ca la comandă: „Trăiască bai Ganiu!”

— Bună dimineaţa, flăcăi! strigă binevoitor şi radios bai Ganiu.

Treizeci de guri răcniră „bună dimineaţa”, drept răspuns la salutul lui.

— Curaj, flăcăi, puterea e cu noi! îi îmbărbăta bai Ganiu ca Napoleon la Austerlitz. Apoi, către nepoţelul lui Danko: Ţii minte, mă, ce te-am învăţat, ai? La ananghie, cum să-i cari, cum să-l iei de guler pe Târnoveanu şi să strigi: „Ăsta îl înjură pe prinţ!” Ai înţeles?

— Am înţeles! îi răspunse voios din rândul coloanei nepoţelul lui Danko.

— Da tu, Danko, şi tu, Petreskule?...

— Las' pe noi... Merge ca pă roate! îl asigură Petresku, mândru nevoie-mare de însemnătatea misiunii sale.

— Bravo! Da ian ascultă, mă Petreskule, eu mai aştept de la tine

încă o ispravă: când o fi la încăierare, înfige cuţitul în vreo doi-trei, ca să-i sperii, apoi aruncă-l; rupe-ţi cămaşa la piept şi zgârie-te, ai înţeles? Apoi mânjeşte-ţi faţa şi hainele cu sânge. Ce zici? Şi după aia urlă cât poţi că cetăţenii au vrut să te măcelărească, pentru că ai strigat „Trăiască domnitorul”, ai înţeles?

— Am înţeles, dar să-mi dai încă cinci leva, plată pentru sânge.

— Nicio grijă, asta-i treabă uşoară, să faci numai cum ţi-am spus eu, îl linişti bai Ganiu.

Cei trimişi în recunoaştere din Mahalaua Ţiganilor spre locul alegerilor – Adamcio, hoţul de găini, Spiru Copoiul şi Topal Mustafa – veniră într-o fugă în piaţă, vestindu-l pe bai Ganiu c-au sosit în oraş vreo trei mii de ţărani de prin împrejurimi şi că oamenii Târnoveanului le-au dat buletine de vot. „Prefectul a spus să vă grăbiţi, că se îngroaşă gluma.”

— Să-l ia toţi dracii pe prefectul tău! urlă bai Ganiu. La ce naiba l-am mai făcut prefect, dacă nu-i în stare să ducă de nas turma asta de ţărani? Prefect! Rahat! Nu se pricepe decât să se lege de ţărance. Nătărăul! N-a putut trimite nişte jandarmi pe la bariere? S-a îmbătat, măgaru, şi a uitat ce trebuie să facă. Aleargă repede, şi spune-i să adune toţi jandarmii călare şi să-i mâne în galop prin mijlocul oraşului, ai înţeles? Prin mijlocul oraşului, să zboare ca zmeii, ai înţeles? Iar noi de-aici să-i ardem un „ura”, să-i facem pe ţărănoi să intre în gaură de şarpe! Cară-te!

— Gogule, mai adu ceva rachiu! comandă bai Ganiu. Beţi, fir-aţi a dracului, eu plătesc! Lăutarii! De ce tac, ha? Cântaţi, mă baragladine! Umflă *clanaretu*, ce-mi caşti gura ca o vită? Uite-aşa! I-i-ha-ha!

— Danko, ia împarte acu fiecăruia câte-un vraf de buletine! Şi acu, haidem înainte, flăcăi! Curaj! Trăiască alteţa-sa regală prinţul, uraaa!...

— Uraaa!

Şi „alegătorii” porniră!

*

Ivaniţa Gramatikov, candidatul opoziţiei, se sculă dimineaţă la şase. Se îmbrăcă, îşi bău cafeaua şi ieşi pe veranda din faţa casei. Soarele, care abia se ivise, îşi răsfrângea razele în turla bisericii şi în ferestrele ce dădeau spre răsărit. Toată firea părea că îmbrăcase o haină festivă. În realitate era la fel de indiferentă ca-ntotdeauna, numai în sufletul candidatului era sărbătoare.

Tânăr, instruit, puţin idealist şi mai mult visător, cu dragoste în

cuget, încrezător în bine şi în viitor, nu era încă pregătit şi călit pentru realităţile vieţii. Lipsit de griji până la uitarea de sine, optimist incorigibil, deprins să vadă numai partea bună a lucrurilor, era credul până la naivitate, până la prostie.

Câţiva prieteni îi sugeraseră ideea să candideze pentru deputăţie. Adunarea cetăţenească îi acceptă candidatura cu multă căldură, şi Gramatikov, crezând că lucrurile sunt gata aranjate, începu să viseze la apropiata lui activitate în parlament. Credea că de-acum va curge numai lapte şi miere. Erau, ce-i drept, unele amănunte, unele acţiuni pregătitoare, acţiuni neprevăzute în legea electorală, ce umbreau din când în când visurile sale trandafirii. De pildă, de ce să-şi expună încă de pe-acum programul în faţa alegătorilor? Adică n-ar merge şi fără asta? De ce să îndure atâtea clipe de neplăcere, să dea răspunsuri, să promită satisfacerea unor nevoi ce interesau numai pe cei care-i cereau părerea? Avea impresia că-şi încredinţase toată mintea şi priceperea prietenilor care compuneau statul lui major. Dacă-l îndemnau să ţină discursuri, se învoia. Când îi spuneau că trebuie să primească pe primarii satelor, să le vorbească prietenos, îi poftea în casă pe primari, pe conţopişti, şi le vorbea atât de amabil şi de binevoitor, încât ţăranii îşi plecau capul, nemaiînţelegând nimic. Îşi spuneau nevoile, el lua note şi le arăta cinstit ce anume se poate face şi ce nu, spre marea nemulţumire a ţăranilor deprinşi să li se făgăduiască marea şi sarea. Trebuia să ia parte la adunările cetăţenilor mai cu vază, unde se hotărau şi se împărţeau vorbitorii pentru sate şi mahalalele oraşelor. Cetăţenii discutau, frematau, el stătea deoparte tăcut, de parcă nimic nu l-ar fi privit. Nepăsarea asta tâmpă îl neliniştea, îl enerva, ce-i drept, pe el însuşi, dar dacă deschidea gura să spună ceva, să obiecteze, odată-l lua de mână unul din statul lui major şi-i spunea pe un ton protector, părintesc: „Lasă, nu te băga, nu te pricepi încă în chestiile astea”. Şi el închidea gura, supus, mulţumindu-se să tragă cu urechea la convorbirile „temeinice” şi optimiste ale onorabililor cetăţeni. „Oare aşa s-or fi făcut alegerile întotdeauna, îşi spunea el, ori numai de-acum încolo se fac aşa, odată cu noua epocă?” Trăgea uşor de mână pe câte unul dintre cei care discutau şi-i şoptea la ureche: „Vă rog, totdeauna s-au făcut alegerile aşa?” Cel care discuta, distrat, prins în altă convorbire, se uita la el ca prin ceaţă şi-i răspundea zâmbind îngăduitor: „Las-o pe altă dată, tu nu te pricepi în chestiile astea: treaba merge strună”.

Treaba merge strună! Gramatikov se deprinse cu gândul că treaba merge strună. Oriunde se aşeza, oriunde pornea, cu oricine se întâlnea, fie negustor, meseriaş, sau ţăran, n-auzea decât: treaba merge strună. Când se ducea la cafenea, prietenii se adunau ciucure în jurul lui, dându-i ultimele veşti de prin oraş sau de prin sate. „O, bună dimineaţa, domnule Ivaniţa, ce faceţi?” „Mulţumesc, bine. Da, treaba merge strună!” „O, domnule Ivaniţa! Plasa întreagă, tot districtul ţi-l scot din buzunar! Nicio grijă! Totu-i în perfectă regulă.” Când ieşea la plimbare prin parcul municipal, din toate aleile îl întâmpinau prietenii, făcându-i semne din mână – adică: s-a făcut, treaba merge strună...

Treaba merge strună! Dar iată că o întâmplare, petrecută în ajunul alegerilor chiar sub ochii lui, îl făcu să înţeleagă că există o deosebire între alegerile prevăzute şi întărite de legea electorală şi alegerile în fapt. Îşi aduse aminte de ea citind scrisoarea unui prieten care îi scria: „Legalitate, ordine, libertate, izbânda noastră... Ţii minte, ţii minte? Un moft! Ţi-aduci aminte de năvala hunilor în cafenea înainte de alegeri? Ţi-aduci aminte de «cetăţeanul bulgar», cu şapca rusească pe ceafă, cu pieptul gol, desculţ, cu genunchii zdrenţuiţi? Dar de cel cu ochii injectaţi, în cămaşă, cu capul gol, cu ciomagul noduros în mână? Dar de omul din faţa uşii, care, în curajoasa lui «ameţeală» patriotică, profund conştient de drepturile şi îndatoririle sale de cetăţean liber, copt, adică trecut prin ciur şi prin dârmon în treburile politice, nu se mai putea ţine pe picioare? Ţi-aduci aminte de pieptu-i umflat de ideile cele mai nobile şi umanitare, în stare să fericească un univers întreg, de omul cu limba îngroşată de încordarea cugetărilor sale «inexprimabile şi înălţătoare», care-i tulburau creierul, cum declama despre libertate şi drepturi naţionale? Ţii minte când s-a răstit la el un cetăţean mai bătrân care ieşise din cafenea? Cum i s-au oprit în gât toată libertatea, toate drepturile naţionale! Aşa se oprise undeva în cugetul «nobil» al copartizanului şi şefului său moral. Şi această haită, această drojdie din mlaştina unei pături cetăţeneşti, sălbatică, bestială, lipsită de orice cultură şi moralitate, gata la orice mârşăvie şi brutalitate, cum nu mi-ar fi trecut nici măcar prin vis că poate exista în oraşul nostru, mulţumit de «civilizaţia» şi «europenizarea» lui, gloata asta fără principii, condusă de tot felul de ignoranţi, lipsiţi de caracter şi fără căpătâi, gloata asta îşi are reprezentanţii ei în parlament, iar miile de alegători...”

Şi aşa, duminică, în ziua alegerilor, pe la orele şapte dimineaţa,

Gramatikov stătea visând pe veranda casei sale şi respira uşor şi desfătat răcoarea dimineţii. Legea electorală, înviată în visurile lui, îi zugrăvea rând pe rând feluritele momente ale unei alegeri constituţionale. Orologiul primăriei, anunţând prin două lovituri o jumătate de oră, spulberă visurile dulci ale candidatului şi-i aminti că e timpul să pornească spre locul alegerilor. Se îmbrăcă, îşi luă bastonaşul, dar, aducându-şi aminte că-i interzis să meargă la alegeri cu vreun obiect ce-ar aduce a armă, îşi lăsă bastonul şi porni... Străzile erau aproape pustii. În curtea şcolii, însă, poporul se-adunase în păr. În faţa bisericii din piaţă, un grup de prieteni îl întâmpină salutându-l prieteneşte.

— O, domnule Ivaniţa, bună dimineaţa! I-aţi văzut?

— Pe cine?

— Pe alegători. Numai ţăranii sunt trei mii. Le-am repartizat şi buletine. Treaba merge strună. Haidem acu la şcoală!

Cotiră pe o uliţă îngustă şi întortocheată şi ieşiră la localul de vot. Într-adevăr, o puzderie de târgoveţi şi ţărani discutau paşnic prin curtea şi strada alăturată. Agenţii electorali forfoteau şi – când pe faţă, când pe ascuns – împărţeau buletine de vot noilor sosiţi. Ici-colo se auzeau frânturi de vorbe; unii cetăţeni spuneau c-au trecut ceva ani de când nu s-au mai prezentat la alegeri.

— Măi, fir-ar al dracului, de opt ani de zile n-am mai fost la alegeri.

— Şi eu tot aşa.

— Şi eu la fel.

Astfel de mărturisiri curgeau din toate părţile.

Biroul se şi instalase în sala şcolii. Câţiva alegători, printre care şi un candidat al opoziţiei, se învârteau în jurul biroului. Alegerile începură. Lui Gramatikov i se păru ciudat că în curtea de alături şi în ogrăzile de peste drum forfoteau o mulţime de jandarmi înarmaţi, conduşi de doi comisari de poliţie, care le dădeau instrucţiuni în şoaptă.

„Legea electorală interzice, după câte ştiu, ca forţe înarmate să stea în vecinătatea localurilor de vot! Straniu...” se gândea Gramatikov.

Dar n-avu răgaz să se mire... Înaintea ochilor săi începu să se frământe, să vuiască, să tune o furtună de lovituri şi sudalme, încât omul nostru rămase încremenit, ca lovit de trăsnet. Până să se dezmeticească din impresia stranie ce-i făcuse vecinătatea forţelor armate din jurul localului de vot, îl văzu pe Adamică Hoţul de Găini

alergând disperat spre unul dintre comisarii de poliţie şi şoptindu-i ceva la ureche. Comisarul chemă un jandarm, îi spuse câteva cuvinte şi-i arătă drumul. După un minut, veni şi prefectul. Adamică îi şopti şi lui ceva. Pretorul dădu câteva dispoziţii comisarilor, care-o zbughiră, şi nu trecu mult, că din casele învecinate răsăriră câţiva jandarmi, ţinând caii de dârlogi. Încălecară dintr-un salt. Prefectul, cu sabia scoasă, se proţăpi în frunte şi comandă „înainte”. Douăzeci de jandarmi călări, înarmaţi până-n dinţi, se năpustiră pe uliţa strâmtă, înţesată de alegători, şi începură să dărâme zidul viu cu pieptul cailor. Strigătele, urletele, vaietele se amestecau cu ocările şi ordinele. Săbiile luceau în soare, valurile de oameni când se opinteau, când dădeau înapoi, caii pătrundeau valvârtej în mulţime, zidul viu se surpa să le facă loc; din rândul celor din spate năvăliră alte valuri noi, respingând jandarmii... Dar în cele din urmă forţele armate învinseră, şi zidul viu se clătină şi se nărui. Alegătorii turci începură unul câte unul să dispară. „Ce-mi trebuie mie, bre, să mă cotonogească?...” Ţăranii se uitau unul la altul. Jandarmii izbutiră să respingă cea mai mare parte din alegători la o distanţă bunicică.

Cealaltă parte, neînsemnată ca număr, rămase în curtea şcolii. Aici se aflau Târnoveanu şi Gramatikov. De peste drum se auzi ţipătul unui clarinet, care despică aerul, apoi sunetul unor viori şi larma stârnită de-o gloată ce se apropia. Un trăsnet asurzitor zgudui împrejurimile. Iată-l pe bai Ganiu cu o adevărată furtună în ochi; iată-i pe Gocioolu şi Docioolu urmaţi de lăutari; iată şi pe Petresku, nepoţelul lui Danko Ursuzul, Spiro Copoiul, Topal Mustafa; iată şi ţiganii, pescarii şi Danko Ursuzul în persoană.

— Trăiască stimatul guvern, uraaa! striga cu glas piţigăiat nepoţelul lui Danko.

— Ura... ra... raaa! urla gloata pe rupte.

Pe Gramatikov îl trecură fiorii. Îi veni în minte anul 1876, înaintea ochilor lui înviară hoardele de başbuzuci[1] şi se surprinse şoptind numele lui Fazlî Paşa[2].

Sălbatica hoardă de bătăuşi beţi năvăli în curtea şcolii. Doamne! Câtă mojicie, câtă neruşinare, câtă lăcomie sinistră în ochii lor ieşiţi

[1] *Başbuzuc* – ostaş din trupele neregulate ale imperiului otoman, care nu primea soldă şi trăia din jaf. Başbuzucii erau vestiţi prin cruzimea lor. Se numeau başbuzuci şi trupele de călăreţi care în secolul al XIX-lea, în diferite provincii ale imperiului, aveau funcţii de jandarmi.

[2] Comandant turc, care a înnăbuşit în sânge răscoala din Târnovo, în 1876.

din orbite şi injectaţi de sânge, în pornirile lor nesăbuite, în privirile acelea provocătoare!... Bai Ganiu, urmat de ceata care-şi deschidea drumul cu brutalitate, urcă treptele şi intră în localul şcolii. Prin ferestre răzbi un zgomot, o forfotă surdă, şi împins de valul bătăuşilor apăru pe trepte Nikola Târnoveanu. Cât ai clipi, nepoţelul lui Danko se repezi la el ca o pasăre de pradă, îl înşfăcă de guler şi începu să urle răguşit:

— Pe el, pe el, că-l înjură pe prinţ, înhăţaţi-l!

Petresku şi Danko Ursuzul atâta aşteptară. Îl înşfăcară ca lupii, îl luară pe sus şi-l târâră pe scară. Bai Ganiu pătrunse în sală, luă de pe masa preşedintelui o hârtie oarecare, o dădu nepoţelului lui Danko, care se strecură prin gloată, intră în curtea vecină, şi după un minut, când în curte năvăliră jandarmi călări şi pedeştri, armata lui bai Ganiu fu înghesuită într-un colţ de alegătorii înfuriaţi care se mai aflau în curte. Petresku, cu pieptul însângerat, cu obrazul şi mâinile pătate de sânge, urla ca pruncul cel mai nevinovat. Înjunghiase doi-trei alegători şi izbutise să îndeplinească programul la timp: să se rănească, să se cocoaţe pe o grămadă de pietre şi să strige cât îl ţinea gura: „Ajutor, m-au ucis, domnule prefect, voiau să-mi ia viaţa! Eu strigam *trăiască prinţul*, şi ei mă împungeau cu jungherele!”

Poliţia începu să-şi joace rolul... „Scoateţi săbiile din teacă!...” Săbiile prinseră să sclipească, bicele să plesnească, se auziră strigăte de protest, înnăbuşite însă de focul înjurăturilor. Poliţia, ajutată de armata lui bai Ganiu, îi înşfăca pe Nikola Târnoveanu şi pe prietenii lui mai de vază, iar jandarmii călări măturară ca turbaţi toată ograda.

Gramatikov, luat de curentul mulţimii, se trezi în stradă. Era năuc, de parcă l-ar fi lovit un trăsnet, în urechi îi vâjâiau cuvintele lui bai Ganiu, care urla din vârful scărilor:

— Şi noi am colindat mai mult sau mai puţin prin Europa, şi ştim cum se fac alegerile, mânca-le-ar pustia! Am fost şi în Belgia...

În urechi îi vâjâiau şi cuvintele lui moş Dobri. Bietul moş Dobri! Azvârlit în stradă, lovit în cap, cu lacrimi în ochi – de durere, de boală, de mânie, de milă şi cine ştie de mai ce, sărmanul, striga cu glasul sugrumat:

— Domnule prefect... parcă era vorba... asta... să fie... da... aşa ceva... libere...

Bietul moş!...

.....

La câteva zile după alegeri, Gramatikov, citind o gazetă din capitală, dădu peste următoarea telegramă:

„Sofia. Primului-ministru. Alegerile s-au făcut în ordine şi linişte absolută. Aleşi: Ganiu Balkanski, Filio Gocioolu şi Tanas Docioolu, toţi de-ai noştri. Candidaţii opoziţiei s-au prăbuşit ruşinos. Când au apărut alegătorii, cu muzica în frunte, haita lor a luat-o la fugă. Oraşul întreg triumfă. Trăiască Alteţa-Sa Domnitorul!

Ganiu Balkanski"

Scrisoarea către Gramatikov, de care am pomenit mai sus, se termina cu frazele acestea: „Dar poporul ce-o să spuie, ce-o să facă? Curioasă întrebare! Tu îmi spuneai odată că ai mare încredere în poporul bulgar. Hai, nu-ţi bate joc de mine! În cine crezi? În neamul ăsta de sclavi, care rabdă orice? Priveşte-l zugrăvit în chipurile reprezentanţilor săi.

Poporul în care crezi tu e sclav, îţi spun, sclav; sclavia e pentru el o fericire, tirania – binefacere, îngenuncherea – eroism, vorbele dispreţuitoare ale celor de sus – muzică! Ce urgisit şi nefericit, de trei ori nefericit, e acest popor! Bătut de soartă, osândit să sufere şi să îndure pentru alţii, chinuit de vrăjmaşi, dar mai mult de prieteni şi salvatori, el n-are nicio ţintă la care să-şi oprească privirea, o mână de care să se sprijine; neîncrezător în el însuşi şi în soarta lui, a devenit atât de «practic» şi de treaz, treaz până la nesimţire. Fără ajutor, fără conştiinţă, zdrobit şi sfâşiat şi pe dinăuntru, şi pe din afară, iată-l, o rămăşiţă tristă a unor vremi trecute, o rămăşiţă risipită de furtunile timpurilor îndepărtate.

Există oare cineva care să-l învie, să-l înalţe spre el...? Idealuri? Vanitate, vânt!..."

BAI GANIU ZIARIST

Orchestra cânta o doină românească. Mai bine zis, numai Anişoara zicea din flaut, iar ceilalţi o acompaniau. Noi ascultam retraşi în salonul din fund. Poate mă veţi întreba cine eram aceşti *noi*. Cine? Ei bine: Senatorul, Othello, Stuvencio şi eu. Pe masă, în faţa noastră, aveam o sticlă de Château alb, din vinurile Sandro, şi una din Gisshübler. Stăteam în jurul mesei, într-o dulce beatitudine, fără griji, cu ţigările în gură, ascultând trilurile doinei, adânciţi într-

un *dolce far niente*[1]. A doua zi era duminică, nu se lucra, aşa că puteam sta mai mult. Muzica era bunicică, domnişoarele – frumuşele, noi – flăcăi tomnatici. Tocmai cum e mai bine!

Şi cum stăteam aşa, de la o vreme acordurile orchestrei şi flautul începură să-mi zgârie urechea: scăpaseră câteva note false. Stuvencio se porni deodată pe râs şi strigă:

— Al dracului Othello! Ce mai puşlama! Ia uitaţi-vă la el!

Eu şi Senatorul întoarserăm capul. Ce să vezi?... Afurisitul de Othello! De unde i-or fi trecând prin minte asemenea năzbâtii? Se sculase de la masă fără să băgăm de seamă, ceruse o bucată de lămâie şi, făcând de departe semne flautistei, fără ca ceilalţi să-l vadă, începu s-o aţâţe, sugând lămâia, ca s-o facă să-i lase gura apă. Apoi, de, tinerica, dornică de ceva acrişor, o păţi. I se umplu gura de salivă, buzele i se strânseră, şi mai fluieră din flaut dacă poţi! Să vezi râsete...

Muzica trebui să se oprească. Din stradă s-auzi strigătul unui puşti: „Zi-a-re noi, *Măreţia naţiona-lă-ă-a*".

— Ce *Măreţia naţională*? Are haz!

Porniţi pe haz de la năzbâtia cu lămâia, începurăm să râdem şi mai tare. În clipa aceea, ne pomenirăm cu Ghedros.

— Hei, salutare, Ghedros! Ia loc. Vrei un vinişor?

— Bată-te sa te bată, Othello! Salutare, salutare, puişorule! Ia întoarce-ţi năsucul, zise curtenitor ca de obicei Ghedros cel întotdeauna vesel.

— Ce-i cu ziarul ăla? Ţipa unu adineauri, pe stradă...

— Cum? Nu ştiţi nimic de gazeta lui Ganiu Balkanski?

— Fugi de-aici, zevzecule!

— Vorbesc serios. Ganiu Balkanski, redactor proprietar al ziarului *Măreţia naţională.* Oho, e o istorie întreagă. Cum, nu ştiţi nimic?

— Mă, vorbeşti d-adevărat?

— D-adevărat, bre! Staţi să vă povestesc. Abia azi am aflat de-a fir a păr istoria asta. Ia să vă spun cum a fost.

Dădurăm dispoziţii să se închidă uşa salonului nostru, şi Ghedros începu să povestească:

Cică bai Ganiu convocase o adunare: gazda, Gocioolu, Docioolu şi Danko Ursuzul, ca să vadă ce afacere ar mai putea învârti ca să profite cât mai mult de situaţie.

— Trebuie să ciugulim şi noi câte ceva, grăi Ganiu, că, numai aşa, patriotism pe veresie, nu merge. Vorbă goală. Ia spuneţi-mi,

[1] Dulce lenevie (it.).

aşa cum stau treburile, cam cum ş-ar putea ciupi un chilipir mai barosan, şi de unde? Tu ce zici, mă Gocioolu?

— Eu, să-ţi spun drept, bai Ganiule, rămân tot la ideea mea: să deschidem un tractir rusesc.

— Ce?!

— Să deschidem un restaurant rusesc, întări serios şi hotărât Gocioolu.

— Da ce, mă, iar ai întors-o cu *Matuşka Rusia*[1]?! se miră bai Ganiu.

— Păi, stai să ne-nţelegem. Nu-i vorba de *Matuşka Rusia*, e vorba de ce vânt bate...

— Unde? În căpăţâna ta?

— În Bulgaria. Mare nătărău ăl de n-o profita! Acu-i pontu: un tractir. Am colindat prin Moscovia – mă pricep la câte ceva şi eu! Un tractir cu două secţiuni: pentru boieri şi pentru mitocani.

— Păi la noi unde ai să-mi găseşti mitocani? întrebă nedumerit bai Ganiu.

— Eh, bai Ganiule, da noi, la urma urmei, toţi suntem nobili?

— Bine, şi p-ormă?

— Păi, o să-i trântim o muzică, o orgă; de bună seamă că tu ai văzut aşa ceva, bai Ganiu.

— Dacă n-am văzut eu, atunci cine dracu a văzut? răspunse îngâmfat domnul Balkanski.

— Ai dreptate! O orgă, se-nţelege, şi ceai. Tocmim vreo zece ştrengari, da nu din ăştia cu ochi negri, ci colea, să pară a rusnaci: îi încălţăm cu cizme, le punem câte-o bluză roşie, îi tundem căzăceşte, şi iaca un tractir sadea! Aducem ceva gazete muscăleşti, votcă, gustări, îi ardem şi-o firmă: „Tractir rusesc” – şi p-ormă, nici că-ţi pasă... Ai? Ce zici?

— Nu aprob! strigă solemn Docioolu. Nu aprob! Dacă-i vorba să ne pricopsim cu un chilipir, aşa, la ce-o da Dumnezeu, atunci ar fi mai nimerit să deschidem o fabrică de cvas...

— Ha-ha, să ştii că ne-am pricopsit! începu să râdă Danko Ursuzul. Nu cumva vrei, mă, să deschizi o brutărie?

— Nu, bre, nu e vorba de drojdie rusească. Asta e un fel de... aşa cevaşilea... zi zeamă de pere, ori bragă, dacă vrei...

— Bună treabă! Iacă-ne şi bragagii, se simţi insultat Ursuzul.

— Nu, frate, nu-i vorba de băutură, numele trage greu; ajunge să zici numai atât: „Cvas rusesc!” şi-aleargă lumea cu limba scoasă

[1] Maica Rusia (rus.).

după el. N-ai auzit ce fac franţujii? Au câştigat la bani cu ghiotura. Bani – nu glumă!

— Fleacuri! Ce-mi trebuie mie cvas? se răsti Danko supărat.

— Da ce-ai vrea, mă rog? îl întrebă în răspăr Docioolu. Zi, să vedem...

— Să fondăm o bancă! trânti Danko Ursuzul.

— Eşti un nătăfleţ!

— De ce?

— Ia mai scurtaţi-o cu gâlceava! interveni bai Ganiu.

— De ce-s nătăfleţ, mă? sări Danko mânios, fulgerându-l din ochi pe Docioolu.

— Ei, taci acum, stai jos! Zi ce ai de zis despre bancă!

— Zic, da să-mi spui mai întâi de ce-s nătăfleţ.

— I-auzi, dumnealui ar vrea să-mi fondeze-o bancă! Ce, mă, tu crezi că chestia asta se bate-n palme ca o chioftea? rânji pe sub mustăţi Docioolu, tulburat de privirile şi tonul ameninţător ale lui Danko. Chioftea este banca, bre?

— Chioftea este, mă! urlă Ursuzul.

— Cum aşa, chioftea? De unde până unde chioftea? îşi arătă colţii Docioolu.

— Tăceţi, bre! D-aia ne-am adunat? îi potoli bai Ganiu. Docioolu, potoleşte-te!

— Da de unde până unde-i chioftea?

Dintr-una într-alta, cât p-aci să se-ncaiere. Danko Ursuzul, cum îl ştiţi, odată se repede la om; Docioolu nu se lasă mai prejos... Gata-gata să se bată. Noroc cu bai Ganiu, care sări de-i potoli. Danko se aşeză la masă şi începu să-şi expună planul de fondare a unei bănci:

— Treaba-i uşoară: dăm acţiuni în valoare de cinci-zece milioane, strângem banii, împrumutăm ba pe unul, ba pe altul – se-nţelege, cu o dobândă bună –, pe negustori, primăriile, şi dacă s-o găsi cumva la strâmtoare şi guvernul, îi împrumutăm şi lui câteva milioane. Nu? Facem un statut, jumătate pentru noi, jumătate pentru acţionari. Afară de astă, ne oprim şi acţiuni, iar banii pentru ele îi depunem ori ba, om vedea. Tu, bai Ganiule, eşti om cu trecere, n-ai decât să tuşeşti la câteva porţi, şi gata!

— Nu-i de mutra ta treaba asta; sunt ei oameni mai dibaci decât tine, să-i lăsăm pe ei s-o ticluiască, şi ne vârâm şi noi botul când o fi cazul, aşa, ştii, câte puţin, mă-nţelegi? declară sfătos bai Ganiu.

Gocioolu şi Docioolu dădură din cap în semn de aprobare.

— Acu staţi să vă spun ce mi-am pus eu în gând! strigă umflându-şi bojocii bai Ganiu, şi se ridică în picioare. Ştiţi ce? Nu ne pricopsim noi nici cu tractiru, nici bancă mai acătării n-o să fondăm, iar cvasul tău ăla rusesc, Docioolu, e o afacere proastă. Da ia să vă spun eu ce putem face!

Gocioolu, Docioolu şi Ursuzul ciuliră urechile nerăbdători.

— Vreţi să vă spun ce? Ai?

— Ei, zi odată, destul ne-ai surchidit! grăi nervos Danko.

— Ssst! Căţeaua grăbită naşte puii morţi. Adică, domnilor, vreţi să vă spun, ai? *Să scoatem, fraţilor, un ziar!* trânti bai Ganiu plin de ifose, biruitor.

Dacă în momentul acela s-ar fi strecurat o jivină îngrozitoare în cameră, nu ştiu, zău, dac-ar fi stârnit o impresie mai uluitoare decât ultimele vorbe ale lui bai Ganiu. Gocioolu, Docioolu şi Danko Ursuzul rămaseră o clipă încremeniţi, apoi începură să se uite cu teamă unul la altul, de parc-ar fi spus: „Nu cumva i-o fi sărit vreo doagă lui bai Ganiu?” Nu ştiau ce să facă: să râdă, să-l compătimească... Te pomeneşti că-i sărea ţandăra! În sfârşit, Gocioolu îşi luă inima-n dinţi şi se hotărî să-l convingă mai pe ocolite:

— Domniei-tale, bai Ganiu, îţi place din când în când, he-he, să-mi fie cu iertare, vreau să spun... îţi plac ghiduşiile, aşa că nu e vorba... he-he...

— Ce vorbă?

— Nu, bre bai Ganiule, am zis... doar aşa... ştii... Dumneata ziar... aşa ceva... nu zău?...

— Cum aşa „nu zău”? Păi cum altfel? Se înţelege că serios! Ce mare scofală-i să scoţi un ziar, bre? Pune-ţi o otreapă la ochi (da nu-i nevoie de nicio otreapă) şi-njură în dreapta şi-n stânga. Mai vrei ceva?

— Ei, păi dacă-i aşa, atunci nu mai zic nimic, declară Danko Ursuzul.

— D-apoi cum crezi? Îl chem şi pe avocatul Gunio, el e meşter în articolele de fond, iar noi – câte-o corespondenţă, câte-un antrefileu, câte-o telegramă. Dacă-i vorba să înjuri pe carevaşilea, n-ai nevoie de cine ştie ce filozofie. Danko, ia dă fuga, te rog, până la biroul avocatului Gunio şi cheamă-l aici.

— Hoţul ăsta, îl văzurăţi? comentă bai Găniu după plecarea lui Danko Ursuzul. Când e vorba de înjurături, nu-l întrece nici dracu! Te înjură de te seacă la ficaţi. Îţi face omul cu ou şi cu oţet. Ce,

parcă-l doare că-i pe dreptate ori ba? Mare pungaş, nu glumă!

Nu s-ar putea spune dacă Gocioolu şi Docioolu erau prea încântaţi de aceste calităţi ale lui Danko Ursuzul; la fel, nu s-ar putea spune că Danko era un redactor potrivit pentru reprezentanţa lor ziaristică. În mintea lor mai stăruia încă amintirea vremurilor de altădată, ale turcilor, când cuvântul tipărit, deşi tulbura întrucâtva apele, nu împroşca totuşi o lavă infernală de ocări şi blesteme. Dar furtuna de patimi sălbatice, care urlase ani şi ani de zile, influenţa demoralizatoare a presei, ea însăşi demoralizată, dorinţa de a se căpătui, nesaţul şi lăcomia, posibilitatea unei îmbogăţiri uşoare, călcând peste conştiinţă, după pilda celor de la cârmă – toate acestea au împotmolit într-aşa hal sentimentele curate, încât va fi nevoie de un răstimp de ani îndelungaţi, de o epocă cu adevărat nouă ca să spulbere aceste ticăloşii, până ce vor reapărea acele sentimente de mult îngropate, dar neprihănite, rămăşiţe ale unui trecut măreţ.

Şi în timp ce bai Ganiu le expunea planul său de editare a ziarului, obiectivele şi persoanele care vor contribui la editarea lui, Gocioolu şi Docioolu simţeau că-i chinuieşte ceva într-un colţişor tainic al inimii, simţeau ceva necurat în afacerea asta, ceva ce n-ar trebui să fie; dar peste stratul gros care acoperea asemenea sentimente curate, bai Ganiu mai adăuga un strat nou, înnăbuşindu-le cu totul. Cu vorbe mieroase, cu patimă, le expuse chilipirurile ce-ar ieşi de pe urma întreprinderii lor. Iar în ce-i priveşte pe Gocioolu şi Docioolu, nici nu era nevoie de argumente mai convingătoare.

Nu peste mult, uşa se deschise, şi-n prag apăru botul ascuţit, de vulpe, al avocatului Gunio, urmat de Danko Ursuzul.

— Mă Gunio, tu ce zici? se întoarse către el prieteneşte bai Ganiu. Vreau să scoatem un ziar. Ai?

— De ce nu?! Să scoatem! Dar pică ceva? întreba Gunio, făcând cu ochiul şi mişcând repede din degete.

— Las' pe mine! Nicio grijă!

— Pică, ori ba?

— Cum să nu pice?! Pică! Fii pe pace!

— Bine... Dacă-i aşa, ce ziar să scoatem? Pentru guvern, ori pentru opoziţie? Zi mai repede, că m-aşteaptă clienţii.

— Ei, aici e-aici: guvernamental, ori de opoziţie? Dracu ştie cât o să stea ăştia la putere!

— Zi, frate, mai repede, n-auzi că mă aşteaptă clienţii?

— Ştii ceva, Gunio? chibzui bai Ganiu fără să ia seama la vorbele avocatului. Eu cred că deocamdată ar fi bine s-o cârmim cu guvernul...

— Aşa-aşa, mai bine cu guvernul, se grăbiră să-şi dea părerea Gocioolu şi Docioolu.

Bai Ganiu se uită la ei jignit că-i taie vorba şi urmă:

— ...Apoi, când om adulmeca şi om simţi că se clatină pe picioare, le dăm şi noi câte-un picior şi trecem de partea celor din guvernul ăl nou. Ai?

— S-a făcut! Au făgăduit ceva?

— Se înţelege, fără doar şi poate!

— Dacă-i aşa, hai să pornim! hotărî avocatul Gunio, şi începu să discute despre felul cum se va edita ziarul şi despre obiectivele pe care le va urmări organul lor în anumite chestiuni. Hotărâră să se conducă după vreme şi împrejurări, şi după chilipir, dacă „o da Dumnezeu”. Pentru Rusia o să-i trântim câte-o frază: „Eliberatoarea noastră, poporul-frate rus, trăiască Ţarul Eliberator!” (Dumnezeu să-l ierte!); iar dac-o fi nevoie, îi dăm iar zor cu vechea poveste, cu *„Zadunaiskaia Gubernia”*. Despre Macedonia mai închidem pliscul, că de, nu prea merge, nu-i vremea acum de aşa ceva. Cu Austria tot aşa, ba una, ba alta, tripla alianţă – nu, nu merge, nu se potriveşte deloc...

— Da cu tinerii, cu tinerii ce facem? interveni Gocioolu. Au început şi ei să se mişte!

— Îi ducem cu cobza, ce să facem, c-altfel îţi găseşti beleaua cu ei. Dacă nu se astâmpără, ne scoatem pălăria-n faţa lor. Ce să-i faci, vremuri grele, n-ai încotro! zise oftând bai Ganiu.

— N-ai ce să faci? rânji Danko Ursuzul, şi văzu negru înaintea ochilor. Ciomag, colea, cu noduri ca pe mână!... Să pun eu laba pe ei, că...

— Potoleşte-te, Danko!...

— P... Prraff şi pulbere!...

— Ho, mă, lasă-i acu! Stai binişor! Mai e vreme.

— Hai mai repede, bai Ganiule, că m-aşteaptă clienţii! strigă nerăbdător avocatul Gunio.

— Ia ascultă, Gunio, ştii... (mai lasă-i dracului pe clienţii tăi)... ştii ce? Apucă-te diseară să scrii un articol de fond. Arde-i o supuşenie credincioasă, care să-l dea gata pe domnitor. Vâră acolo: „Copiii Voştri smeriţi, Tată şi părinte al nostru, depunem la praful picioarelor Voastre auguste”, în sfârşit, ticluieşte-le ca pe-un şirag

de mătănii, ştii tu cum. Şi mai toarnă vreo două-trei cuvinte şi pentru popor, aşa cum îi datina. Ai înţeles? Aşa! Şi-apoi trage-i o săpunealã zdravănă opoziţiei. Zi colo: „*Trădătorii aceia*, acei...”

— *Trădătorii* s-a cam învechit; punem *mârşavii*, îi corectă Gunio.

— Bine, pune *mârşavii*. Şi apoi nu uita să pui şi acel „fatal pentru poporul bulgar”. Fir-aş al dracului! Grozav de mult îmi place cuvântul ăsta: „fatal”! Când zic f... f... fatal, parcă aş înşfăca pe cineva de beregată... Grozav îmi place!

— Mie unuia, dacă-i vorba pe-aşa, îmi place, mai mult decât toate, când îl bag pe cineva în... de unde-a ieşit... trânti cu toată sinceritatea Danko Ursuzul. Nu ştiu, da parcă-mi răcoresc bojocii!

— Bravo, mă Ursuzule, să trăieşti! strigă entuziasmat bai Ganiu, bătându-l pe umeri pe Danko. Treaba s-a făcut. Mă Gunio, scrie colo, aşa cum ţi-am spus, articolul de fond, ne-am înţeles? Iar voi, Gocioolu şi Docioolu, turnaţi-mi câte-o informaţie, două, vreo câteva telegrame, corespondenţe...

— Ce fel de telegrame? Ce informaţii? Ce corespondenţe? întrebară amândoi nedumeriţi.

— Ce fel? De tot felul. Nu vedeţi ziarele celelalte? Scrieţi şi voi: „Alteţa-Voastră, poporul triumfă îngenuncheat la picioarele Voastre şi într-un singur glas roagă pe Atotputernicul...” şi aşa mai departe; vârâţi acolo tot ce vă trece prin minte. Puneţi acolo: „Poporul bulgar a dat mii de dovezi că, atunci când cineva se atinge de drepturile lui, sare în picioare până la unul şi... asta... cu lacrimi în ochi...” şi aşa mai departe. Şi la urma urmelor, nu-i nevoie să-i trageţi chiar atâtea palavre; înjuraţi opoziţia şi să-i fie de bine! Aşa! Ce să ne mai fâţâim de colo până colo cu tot felul de filozofii? Cine o să ne înţeleagă? Facem ce facem doar aşa, de ochii lumii, încolo – mână înainte! Nu-i aşa?

— Ei, haide, adio, că m-aşteaptă clienţii! mormăi Gunio, şi îşi luă pălăria.

— Dracii te-aşteaptă pe tine... În sfârşit... Hai, pleacă! Da ascultă, Gunio, mâine dimineaţă articolul de fond să fie gata. Umblă sănătos!

Gunio porni spre uşă. După el se ridicară Gocioolu şi Docioolu, cărora bai Ganiu nu uită să le dea ultimele instrucţiuni.

— Staţi, măi fraţilor, uitarăm ce-i mai principal! strigă după ei bai Ganiu. Cum botezăm ziarul nostru?

— Că bine zici, bai Ganiu! Mă' da mari... mai suntem! răspunseră Gocioolu şi Docioolu.

— Asta-i o chestie foarte serioasă, se întoarse pe loc avocatul Gunio, şi ştiţi de ce-i serioasă? Pentru că afurisiţii ăia au luat numele cele mai frumoase şi n-au lăsat niciunul pentru noi. Totuşi, s-or mai găsi. După mine, cel mai nimerit ar fi să ne botezăm ziarul *Dreptatea*, cu menţiunea în paranteză: Un *fin dio siecă*[1].

— Ce?

— E o vorbă franţuzească, pe care voi n-o înţelegeţi.

— Dă-o-ncolo de franţuzească! Dac-am pune ceva pe latineşte, aşa, cum e obiceiul?

— Să-i ardem un *Tempora mutantur*[2]... ai?

— Arde-i, dacă se potriveşte, cum zici. Tu, Gocioolu, ce părere ai? se întoarse către el bai Ganiu.

— *Dreptatea* e un cuvânt frumos, dar mi se pare că *Înţelepciunea poporului* e şi mai şi, răspunse Gocioolu.

— Nu-s de părere, se-mpotrivi Docioolu. Numele ăsta prea pare popesc; mai bine să-i zicem *Mândria bulgară*.

— Da tu, Ursuzule, ce zici?

— Eu? Păi, ştiu şi eu?... Să-i trântim un *Vitejia poporului*, şi ce-o fi, o fi! Şi să-l punem redactor responsabil pe Sar Cizmeli Mehmedia, ai?

— Ei, toate-s vorbe goale. Ia să vă spun eu, zise autoritar bai Ganiu. Botezăm ziarul nostru ori *Bulgaria pentru noi*, ori *Măreţia naţională*. Alegeţi una din două.

— *Măreţia naţională!* de acord! *Măreţia naţională!* Aşa, aşa, să trăiască!

— Ei, acum chiar că plec, bai Ganiu.

— Adio!

Gocioolu, Docioolu şi avocatul Gunio ieşiră.

— Tu, Danko, rămâi; noi o să scriem antrefileuri.

— Bine... Comandă acu să ne-aducă nişte mastică şi ceva mezeluri, şi hait, pe lucru! Da să nu-mi aducă cumva bame murate, ci ceva mai ca lumea – că avem de scris un ziar, nu jucărie!

Nu trecu mult, şi primiră mastica şi aperitivele, deşi nu se prea sinchisiseră de întrebarea lui Manolciu, chelnerul, ce fel de aperitiv să le aducă; căci, de, lucrul de căpetenie pentru bai Ganiu şi Danko Ursuzul era să-şi suflece mânecile şi să-şi scuipe în palme pentru buna conducere a opiniei publice.

— Mă Danko mă, am un vecin, grozav mi se umflă în pene că ar

[1] Corect: Fin de siècle – sfârşitul veacului (fr.).
[2] Vremurile se schimbă (lat.).

fi om învăţat, cult, cinstit şi mai ştiu eu ce alte tâmpenii. Ce zici, îi ardem o muştruluială?

— Ce muştruluială? Să-l facem una cu pământul, declară specialistul în înjurături.

Şi se puseră pe scris: „Suntem informaţi că...” începu bai Ganiu, şi înşiră pe o foaie albă atâtea ocări negre împotriva vecinului său, câte-n lună şi-n stele, cum nici prin vis nu i-ar fi trecut vreodată. Scria bai Ganiu, scria de zor şi ştergea, mereu nemulţumit de mânia săgeţilor sale: *hoţ* era un cuvânt gingaş pentru el, banalizat, aşa că adăugă *de drumul mare* şi-l însoţi şi cu un *fatal*. Vecinul, soţia lui, copiii, şi toţi ai lor ieşiră de sub condeiul lui bai Ganiu nişte monştri fenomenali... Apoi începu să-şi citească opera proaspăt scrisă lui Danko Ursuzul. Danko, cu ochii strălucind de mastică, încuraja din când în când cu însufleţire pe maestrul antrefileurilor:

— Aşa, dă-i înainte, dă-i! Loveşte, mama lor, nu te sinchisi de nimic, nu te lăsa, nu da înapoi din faţa nimănui! Izbeşte-e-e! tuna Danko Ursuzul, de parc-ar fi condus un duel de artilerie.

*

— Iată, domnilor, cum a luat naştere ziarul lui bai Ganiu! îşi termină povestirea Ghedros.

Noi deschiserăm iar uşa salonului interior, în vreme ce orchestra ataca minunata operă a lui Wagner[1] – *Tannhäuser*.

*

Iartă-mă, îngăduitorule cititor! Ai să dai în cărţulia asta de unele cuvinte şi întâmplări cinice; nu le-am putut evita; dacă poţi să-l descrii pe bai Ganiu fără cinism, poftim de-ncearcă!

Iartă-mă şi tu, bai Ganiu! Martor mi-i Dumnezeu că în descrierea năzdrăvăniilor tale am fost însufleţit întotdeuna de sentimente frumoase şi bune. Niciun sentiment de ură, de dispreţ, şi nicio uşurinţă, bătaie de joc n-au călăuzit condeiul meu. Şi eu sunt un copil al vremii mele, şi poate că unele evenimente m-au îndepărtat de stricta obiectivitate, dar m-am străduit să redau în esenţă trista realitate. Cred că fraţii tăi nu-s aşa cum te-am zugrăvit pe tine, bai Ganiu; dar ei rămân deocamdată pe al doilea şi al treilea plan; ei abia de-acum încolo încep să vorbească despre existenţa lor, pe când tu, tu eşti aici, prezent, spiritul tău zboară şi cuprinde tot regimul social, şi îşi pune pecetea şi pe politică, şi pe partide, şi pe presă. Port în mine credinţa că va veni ziua când tu, după ce vei fi

[1] *Richard Wagner* (1813-1883), cel mai mare compozitor german din secolul al XIX-lea.

citit cărţulia asta, vei rămâne pe gânduri, vei suspina şi vei zice:

„Suntem noi europeni, dar nu chiar până-ntr-atâta!...” Adio, bai Ganiu, nu-i de mirare să ne mai întâlnim.

Sofia, 17 martie 1895

BAI GANIU LA PALAT

— Păcat! Trebuia să fii la recepţia de Paşti de la palat, acolo, să afli material...

— Oo! Bai Ganiu, Cristos a înviat! Ai fost de Paşti la palat?

— Cine, eu? Păi dacă n-aş fi fost eu, cine altul putea fi? mi-a răspuns bai Ganiu, răsucindu-şi mustaţa stângă şi făcându-mi şiret cu ochiul, adică: „Cât or mai fi dobitoci pe lume, află că bai Ganiu nu scapă chilipirul!”

— Ei, cum ai petrecut? A fost veselie mare?

— Da cui îi ardea de veselie, mă? Ce chilipir! Nu glumă! M-am cherchelit... ştii... aşa... ca... Păi, de, săptămâna patimilor – post gros, mă umflasem de fasole şi varză murată. Flămânzisem ca o ploşniţă, în sâmbăta aia nu luasem nicio firimitură în gură. Şi unde mai pui că fixaseră cina la orele două noaptea... Simţeam, cât am stat în biserică, de parcă o sută de lipitori mă sugeau de burtă. Scuip eu în dreapta, scuip eu în stânga, până la ultimul strop de scuipat. Dădui să fumez, da simţeam amar al dracului în gură... În sfârşit, se făcu miezul nopţii... Se strigă „Cristos a înviat!” Cum să aştepţi până la ceasurile două?... Am spus alor mei să meargă să ciocnească ouăle singuri, iar eu am intrat la Racul roşu. Acolo, ce să-ţi spun, puzderie de oameni, toţi ca mine – jobene, epoleţi, decoraţii. Aşteptau şi ei să bată orele două. Mă aşezai la o masă lungă, şi văzui cum nişte holtei se îndopau în lege. O masă întinsă cu gustări, purceluşi, şi pe deasupra vin de Varna, să-ţi lase gura apă. Numa cât privii la şoriciu purceluşului, şi era să-mi sară o doagă. Ei, şi ce m-ar fi costat să-i întreb pe burlacii ăia: „Ce mâncaţi acolo, măi? Purceluş? Bravo! Ia... aşa... o bucăţică cu şorici... aşa... puţintel...” Şi oamenii mi-ar fi dat. Da... aşa-s eu, ruşinos de când eram copil... (Ia dă încoa tabachera, tu fumezi tutun bun, al lui Ivan nu face două parale, miroase a mahorcă!) Şi plescăiau din limbă necăpătuiţii, că-mi făcuseră o poftă... da îmi întorsei capul într-o parte. Încercai să scuip – nici strop de scuipat! Mi se lipiseră maţele. Mă gândii să comand o bere, da m-am lăsat

păgubaş. La ce dracu am stat flămând aproape două zile?... Mă întorsei iar să mă uit la ăia, şi ei, lua-i-ar dracu, parcă înadins se îndopau de zor, lăudând purceluşul. Îmi venea, ştii, să sar şi să le smulg purcelul ăla blestemat din gură... Dacă m-aş fi putut apleca să-mi apăs niţeluş burta, n-aş fi simţit aşa de mult foamea; dar nu puteam să mă îndoi. Fracul, strâmt, mi-ar fi plesnit în spate. Hei, a dracului treabă! Gulerul scrobit şi tare de la cămaşă îmi freca ceafa ca un fierăstrău... Vedeam negru înaintea ochilor. Ieşii de la Racul roşu şi pornii spre palat. De intrat, însă, nu-mi venea să intru, că nu era frumos să te duci prea devreme. Aveam eu un prieten, un gavaz[1]. Prieten bun – dacă vrei să ştii, chiar rudă de departe; dar, oricum, îmi era peste mână, şi apoi, chiar dacă te-ai duce mai devreme n-o să te poftească la masă când vrei. Mă învârtii, mă tot sucii pe lângă porţile de intrare, până când începură să mă doară picioarele. Of, de la o vreme aud venind o trăsură... trr... peste puţin trr... altă trăsură, şi intrară, slavă Domnului, la palat. Îmi răsucii mustăţile, tuşii, şi hai şi eu după ele. Intru înăuntru, mă uit: ofiţerii de gardă, convoiul se şi înşiraseră. Un flăcău ras se repezi la mine să mă ajute să-mi dezbrac paltonul, dar eu i-am mormăit un „Scuzaţi, domnule, vezi-ţi de treaba ta”, şi nu-l lăsai să mă dezbrace. El se ruşină şi plecă să dezbrace pe alţii. Cum să-l las să mă dezbrace, bre? Mânecile paltonului meu, adică nu mânecile, ci căptuşeala dinăuntru, ruptă ca... ce mai încolo-ncoace... ferfeniţă! În sfârşit, urcai sus, dar înainte de a urca aruncai o privire şi înspre camerele de jos, aranjate, ce să-ţi spun, o grozăvie. Lumea se adunase. Aşteptarăm şi aici câteva minute până când intră prinţul şi prinţesa. De rândul ăsta se prezentară şi ei creştineşte ca stăpân şi stăpână. Ne-au dat câte-un ou...

— Şi le-aţi sărutat mâinile?

— Ei, fireşte... Păi eu, mă, pentru o masă ca aia sărutam şi-o sută de mâini. În sfârşit... Trecu şi vama asta, şi când ne repezirăm ca nebunii pe scări în jos... mă crezi, ori ba, da eu săream câte trei trepte, gata să intru pân oglinzi, dar nu lăsai pe nimeni să mi-o ia înainte. Smulsei farfuria cu icre, şi dă-i adânc cu lingura în ea... Dacă oi fi vânturat mai puţin de-o jumătate de chil, să nu-mi spui pe nume... Apoi peştele ăla cu maioneză, gustările alea, nu ştiu cum le zice, şi când căscai o gură... Ce mai tura-vura... mâncai, mă, pă-ndopatelea... că mă mir şi-acum cum de nu mi-a plesnit rânza. D-apoi băutura!... Să mă tai dacă ştiu când am plecat şi cum am

[1] Santinela.

plecat de-acolo. Off! Şi-acu mă doare capul de şampania aia îndrăcită... Dar asta ca asta... Apoi, când m-apucai să-mi înfund şi buzunarele cu tot felul de prăjituri şi dulciuri – moi, lua-le-ar dracu, că se fleşcăiră în buzunar... Ei, hai, rămâi cu bine!

— Umblă sănătos, bai Ganiu!

Sofia, 5 aprilie 1895

BAI GANIU ÎN DELEGAŢIE

Se putea şi fără el, dar ce să-i faci?... Nu erau oare destui delegaţi oficiali care să rezolve treaba? Ce-a mai fost nevoie să-şi vâre nasul şi bai Ganiu? Nu erau ei oficialii în stare să arate şi singuri lumii dinafară ce înseamnă un bulgar şi ce-i patriotismul bulgăresc? Păi personalităţi şi caractere ca *omul cu barbă rusească stufoasă*, ori unu ca ăla care seamănă a franţuz şi vorbeşte o *franţuzească mai grozavă decât un francez adevărat*, ori, în sfârşit, un diplomat bulgar renumit erau câţi vrei! Dacă m-aţi întreba, chiar ultimul dintre ei să fi fost, şi era de-ajuns pentru ruşi. Persoana pe care presa rusească o numeşte *diplomat bulgar*, în realitate nu-i decât un săpunar din Plovdiv. Va să zică, o naţiune progresistă! Apoi, dacă săpunarii bulgari trec în Rusia drept diplomaţi, închipuiţi-vă ce-ar fi să se prezinte în faţa Matuşcăi un adevărat diplomat bulgar! Oricât de modest ai fi, nu se poate să nu te mândreşti! Într-adevăr, dreptatea cere să recunoşti că francezii seamănă niţeluş cu noi: Felix Faure[1] al lor, din pielar a ajuns preşedintele republicii. Chiar la romani avem pilde asemănătoare: Cincinat[2] n-a fost şi el plugar? Noi, însă, o să-i întrecem şi pe unii, şi pe ceilalţi. Încercaţi, de pildă, să vă duceţi în mijlocul pieţei legaţi la ochi, şi vă încredinţez că primul bulgar pe care l-aţi prinde şi l-aţi întreba „Vrei să fii domnitor bulgar?” n-ar sta nicio clipă la îndoială şi ar răspunde afirmativ. S-ar putea numai să pună condiţia ca toate darurile şi bacşişurile pe care le împarte să fie plătite nu din lista civilă, ci din tezaurul ţării...

Dar, era vorba despre bai Ganiu... Nu se putea trece oare peste el? La ce mai era nevoie să reprezinte el poporul bulgar? O să-mi

[1] *Francisc-Felix Faure* (1841-1899), politician francez, de mai multe ori ministru. Pe când era preşedinte al Republicii, s-a încheiat alianţa franco-rusă de la Kronstadt (1897).

[2] *Lucius Quinctus Cincinatus*, consul şi dictator roman, model de virtute şi modestie. A fost chemat ca dictator (în 458) de la coarnele plugului.

spuneţi, poate, că nu-i delegat oficial. Totuna-i. Din moment ce corespondenţii ziarelor importante se duc la el să-i ia interviuri, iar cuvintele lui sunt răspândite prin presă în lumea întreagă, ca o prezicere de oracol, apoi mai încearcă să-mi spui că prin gura lui bai Ganiu nu vorbeşte poporul bulgar... Eu, un optimist incorigibil, cred însă că soarta l-a vârât pe bai Ganiu în această misiune numai şi numai ca delegaţia să-şi păstreze adevăratul ei caracter naţional bulgar. Orice-aţi zice, cuvintele *„barbă rusească stufoasă, diplomat care seamănă cu un franţuz”* numai bulgăreşte nu sună. Iar că bai Ganiu a ţinut sus şi cu demnitate steagul patriotismului bulgar, asta o să vadă limpede oricine din interviul ce urmează. (N-avem să mai pomenim că primul domn, îmbrăcat în frac, care a intrat în camera lui bai Ganiu şi înaintea căruia eroul nostru a izbutit să-şi verse sentimentele frăţeşti nu era un corespondent, ci chelnerul de la restaurant. O mică încurcătură, dar ce să-i faci?! Cu pieptul clocotind de sentimente sincere, cu ochii înceţoşaţi de lacrimi înduioşătoare, era firesc să se întâmple o boroboaţă.)

Corespondentul intră. Nu ştiu dacă bai Ganiu îşi pregătise din timp o ceapă tocată, habar n-am, dar pot afirma sus şi tare că ochii îi lăcrimau.

— Oo, să trăieşti, *bratuşka*[1], să trăieşti! Îs nouă ani, *bratuşka*, nouă ani de când nu ne-am văzut! Nu-i o zi, nu-s două – nouă ani!

Şi bai Ganiu începu să plângă.

Fireşte, oricine ar fi putut să creadă că întâlnirea frăţească, după o despărţire lungă şi tristă, umplea sufletul lui bai Ganiu de sentimente duioase şi că sentimentele acestea gingaşe se revărsau în lacrimi şi mai duioase; dar nici mirarea corespondentului nu fu mică văzând cum faţa convorbitorului său se luminează deodată şi auzi din gura lui următoarele cuvinte, rostite oarecum în taină, făcând cu ochiul:

— Ah, dacă ai şti ce coroană am comandat, ce lucru minunat! Nu din aramă ori din argint, ci din aur sadea. Şi ştii cât costă? Eh, *bratuşka*, ce ştii tu?! Dacă ruşii mi-ar da drept model o coroană ca asta, le-aş pupa picioarele! Păi, ce gândeşti?... E aur, nu glumă! Şi curat, nu aşa...

— Ştiţi că pe la noi a-nceput o mişcare macedoneană, schimbă vorba corespondentul. Socotiţi că mişcarea-i oportună?

— Mişcare?! Ce mişcare?! se miră bai Ganiu, ca şi cum auzea pentru prima oară de aşa ceva. Ia nu te mai prăpădi cu firea! Nu-i

[1] Frăţioare (rus.).

nicio răscoală... Treabă de derbedei! Tâlhari! Numai vreme de răzvrătire nu-i acu! Şi cam ce doresc haimanalele astea, nu pot înţelege. Dumneata ştii ce?... Poate nu ştii că e un firman din 1870 pentru şase vlădici din Macedonia. Trei din ei au plătit, o să plătească şi ceilalţi trei, şi răsculaţii o să se astâmpere, o să se aşeze cu toţii pe... fund. Asta-i soarta lor!

— Dar Tratatul de la Berlin?

— Ia s-o mai slăbim cu chestiile astea încurcate... Să vorbim despre altceva... Spune-mi, îl cunoşti pe Dragan Ţankov[1]?

— Da, cred că-l cunosc destul de bine.

— Ei? şi bai Ganiu îşi sublinie întrebarea cu o mişcare din degete. Ce soi de om ţi se pare?

— Cred că-i un bun patriot.

Bai Ganiu zâmbi forţat şi dădu din cap.

— Pa-tri-ot? Ehei, dac-ai şti ce poamă e! Crezi că s-a gândit măcar o singură zi la patria lui? Nu urmăreşte decât să se căpătuiască pe el şi pe gineri-su. Aşa-l cunosc încă de mic. Dacă-i vorba de patrioţi, apoi mai patrioţi ca noi n-ai să găseşti. Uită-te bine la mine! Dă-mi nu două sute, ci numai o sută cincizeci de mii de ruble pe lună, şi ai să vezi ce poate capul lui bai Ganiu... Păi, cu mine te pui, stimabile? Aici nu suntem în Abisinia...

— Aţi luat masa, domnule Balkanski?

— De ce mă întrebi? Te pomeneşti că mă inviţi la prânz, ai?... Primesc. Ce, nu suntem amândoi slavi?

Aici interviul s-a întrerupt.

Sofia, 1 iulie 1895

BAI GANIU ŞI OPOZIŢIA.
MĂI, SĂ FIE-AL DRACULUI!

Domnule redactor,

Un oarecare domn, ştiind ca sunt prieten cu ăla de adună material pentru bai Ganiu, mi-a dat scrisoarea alăturată ca să i-o înmânez. Scrisoarea e atât de originală şi caracteristică, încât n-ar fi rău s-o publicaţi ca foileton în ziarul *Steagul*. Cum a căzut scrisoarea în mâna acestui domn – nu ştiu.

Sofia, 30 octombrie 1895

Fericitul[2]

[1] Şeful partidului rusofil.

[2] Pseudonim folosit de Aleko Konstantinov.

*

Domnului redactor al ziarului *Nu-i acu timpul*,

Mă puţoiule mă, de ce mă acuzi în ziarul *Nu-i acu timpul* că fac parte din opoziţie, ai? Atât te taie scăfârlia? Mă băiete, cum crezi tu că bai Ganiu poate fi opoziţie? Ori, ce ţi-ai zis: „Unul mai puţin, ca să fie pentru noi mai mult”. Ştiu că nu eşti prost! Dar, să-ţi spun drept, tot prost eşti. Adică, nu eşti prost, dar încă nu ţi s-a copt glagolea. Despre chestiile astea, întreabă-l pe nen-tu! De-abia ai pus mâna pe ciolan, pe când nen-tu îl roade de nouă anişori şi nici prin gând nu-i trece să-l scape din labă până la sfârşitul vieţii. Şi apoi, să-ţi spun pe şleau, mă băiete: este pleaşcă şi pentru mine, şi pentru tine. Trăiască partidul naţional-liberal! Eu, încă de pe vremea când mă duceam la Sofia ca delegat ca să-l rugăm pe spânzuratul ăla să nu-şi dea demisia, încă de pe atunci – îţi aminteşti de hanurile din Vrajdebna? – încă de pe-atunci am priceput că nu-i niciun chilipir să fii în opoziţie. Poate mă întrebi de ce. De ce? Foarte simplu: fiindcă rămâi la coada măturii, iar stimabilii îşi chivernisesc coşniţa fără tine. Şi ce oameni! Numai pehlivani, lână-n lână, învăţaţi, daţi dracului. Ăia, *ai noştri*, pe vremuri erau o marfă de speriat. Furau pe faţă, cu anasâna, prosteşte, se ţineau numai de crailâcuri, necinsteau femeile, fetele oamenilor... Nu-i aşa, băiete? Şi până la urmă, s-au prins cu amândouă picioarele în capcană. Vezi, *ai noştri* de azi nu-s aşa. Nu-s buni de curvăsării! Adică, cum să-ţi spun, nu că n-ar fi buni, dar cine dracu să mai urce dealul până la bordelurile din Gedem-tepe, ori Nebe-tepe? Cine să mai umble după hamami, să-i descoasă ce s-a mai întâmplat? Şi apoi, cui îi mai arde de aşa ceva?... Dar în privinţa coţcăriilor sunt grozav de pricepuţi! Ce-i al lor e-al lor! Îşi fac afacerile în aşa chip, că, lăsând ruşinea la o parte, îţi mărturisesc că m-au uluit chiar şi pe mine. Bravo, stimabililor! Iată ce-i în stare să facă ştiinţa. Să ai de-a face cu oameni d-ăştia, mai înţeleg şi eu! Ai noştri, ăi dinainte, o luaseră cu ghiotura, ca tâlharii: au stâlcit, au spânzurat, au împuşcat, au dat gata o lume-ntreagă. Şi pentru ce? De florile mărului. Dar azi, vezi? Numai de alegeri nu-ţi dau voie să te atingi, încolo – deplină libertate! Urlă, înjură, dă-i zor cât pofteşti, nimeni nu-ţi spune nimic. Şi de ce să se agaţe de opoziţie? Las-o să facă gălăgie, cine-o ia în seamă? *Ai noştri* îşi răsucesc mustaţa şi le râd în nas. Au puterea în mână, şi puţin le pasă. Şi acum, când e vorba să se croiască atâtea căi ferate, să răsară atâtea societăţi, atâtea porturi, să se facă atâtea construcţii,

tocmai acum ţi-ai găsit să mă ponegreşti şi să mă acuzi că sunt cu opoziţia? Nu te mai purta aşa, frate! Atâta ţi-a fost prietenia?... Mă invidiezi, ori ce altceva?... Adicătelea tu te-ai pricopsit mai puţin decât mine? Ia fă-ţi socoteala, şi vezi de la câte vaci mulgi. Pe când eu – ce? Îmi văd de negustorie, şi-atâta tot. Şi-apoi, la urma urmelor, ştii şi tu că treburile astea se fac între noi. Dacă mă ajuţi să intru într-o afacere mai grasă, n-am să te fac nici eu de ruşine. Ştiu eu cum merge treaba! Şi-apoi, ar veni la rând alte şi alte ciubucuri; dar te-ai apucat, afurisitule, şi-ai ticluit scrisoarea-n aşa fel, că omul care-o citeşte crede că sunt şi împotriva Tronului. Cine? Eu? Aşa de necredincios mă crezi? Ne-am dat doar cuvântul, amândoi, că *nu-i acu vremea de aşa ceva*. Aş mai înţelege, dacă puterea n-ar fi în mâinile noastre, şi ne-am suge unghiile, stând la o parte – atunci fireşte că am fi văzut negru înaintea ochilor şi am fi lovit la nimereală, chiar şi în Tron. Dar acuşica, când am pus mâna pe ciolan, pe friptură, şi încă cu amândouă labele, şi când e pontu să ne asigurăm bătrâneţile, acum vrei să spun un cuvânt nesăbuit la adresa Tronului? Nu-i prost bai Ganiu, el ştie când e vremea să strige „trăiască”. Un singur „trăiască” – şi hop un ciubuc! *Iar când o fi la adicătelea,* ştim noi să strigăm şi pe alte căi. Aşa merge lumea. Dacă nu altceva, dar filozofia asta am învăţat-o până la fund, bat-o păcatele!

Mă băiete, nu cumva ai *noştri* şi-au făcut de cap cu cei din Lom? Am auzit: răniţi, morţi!... Măi, ar trebui să ne băgăm minţile-n cap... că ăluia[1] i-au tăiat mâinile, şi să nu se întoarcă cumva iar roata...

Hai, ajunge deocamdată! Trăiască Alteţa-Sa Prinţul!

Vezi cum strig *să trăiască*, şi tu te-apuci să spui că-s contra. Mă pizmuieşti, lua-te-ar dracu! Apoi, frăţioare, dacă-i vorba pe strigate, nu se ştie care pe care, cine-o striga mai bine. Şi dacă e vorba şi de *stimă*, nici aici nu mă las. Dacă tu pupi o mână, află că eu le pup pe-amândouă; tu ai să pupi scutul, eu picioarele; vrei să pupi în altă parte, n-ai decât! Eu am să pup în cu totul altă parte. Păi, cu mine vrei să te iei la întrecere, mă puţoiule?

Ganiu Balkanski

BAI GANIU ÎNTEMEIAZĂ O SOCIETATE DE ABSTINENŢĂ

Taki Berarul dormea încă, deşi razele soarelui pătrunseseră de

[1] Aluzie la dictatorul Stambolov.

mult prin ferestrele înceţoşate de murdărie ale odăiţei sale năbuşitoare; treptat, razele îi luminară picioarele, îi scăldară burta, îi rumeniră buza de jos, crăpată şi uscată de un foc lăuntric, năvăliră prin gura lui căscată şi-i pătrunseră în gâtlej, din care ţâşneau valurile unui horcăit îngrozitor. Tocmai în vremea asta, poştaşul bătu de trei ori la uşă; dar ce pricepe urechea lui Taki din nişte semnale atât de gingaşe?... Dacă ar fi fost zi de lucru, calea-valea, dar s-a brodit să fie sărbătoare. Şi ştiţi că în ajun de sărbătoare omul îşi mai face de cap: ciocneşti cu unul, cu altul şi te pomeneşti şi tu ciocnit. Cu bai Taki s-a întâmplat la fel. Din dorinţa de a-şi recomanda berea, s-a cherchelit turtă. Vă spun asta ca să nu vă fie de mirare că poştaşul repetă bătaia la uşă; când văzu însă că nu-i răspunde nimeni, începu să dea nişte lovituri aşa de zdravene în uşa nevinovată, că dacă în stomacul lui bai Taki ar fi intrat un butoiaş întreg de bere, tot s-ar fi trezit. Şi într-adevăr se trezi. Îşi deschise ochii, clipi la soare şi, cu un glas vrednic de un gâtlej de om mahmur, întrebă:

— Cine-i acolo?

— Poşta! răspunse factorul.

Apoi intră în cameră, păşi până lângă pat, întinse o scrisoare şi se grăbi să scape cât mai repede din atmosfera înnăbuşitoare a odăiţei neaerisite. Bai Taki tuşi, după cum îi rânduiala, se frecă la ochi, deschise scrisoarea. O invitaţie!

„Stimate domn, sunteţi rugat a pofti mâine, duminică – la ora 5 după amiază – la depozitul «Vinuri din Suhindol», unde se va discuta problema întemeierii unei societăţi de abstinenţă.

Cu stimă:

În numele iniţiatorilor, Tanas Docioolуy crâşmar”

O! Dumnezeule! Ce bine picase această invitaţie! Tocmai în clipa aceea, gâtlejul şi buzele uscate ale lui bai Taki erau adevăraţi stâlpi ai abstinenţei, încât îşi însuşi cu entuziasm nobila idee şi nu mai rămânea decât să aştepte ora cinci după amiază ca să se declare unul dintre cei mai înfocaţi apărători ai abstinenţei.

Peste zi, bai Taki bău apă. (La drept vorbind, îi mai trase şi două păhărele de vin, da aşa vine vorba.)

N-apucă să bată ora cinci, şi bai Taki trecu pragul uriaşului depozit: Vinuri din Suhindol.

— E-aici bai Atanas? întrebă el pe băiatul care stătea la tejghea.

— Poftiţi, sunt aici, în odăiţă, răspunse respectuos băiatul, şi-i deschise uşiţa.

Tanas Docioolu, proprietarul, îşi întâmpină amabil confratele şi-l pofti să ia loc. Aproape de perete stăteau ţepeni, tăcuţi, câţiva cetăţeni din cei însufleţiţi şi atraşi de nobila idee a viitoarei societăţi. Bai Taki îi salută pe toţi, după care se lăsă iar aceeaşi tăcere, tulburată numai din când în când de câte-o tuse discretă. Era clar că cei adunaţi erau în aşteptarea unei persoane fără de care nu se hotărau să înceapă şedinţa. Nu trecu mult, şi uşa de afară se deschise. Docioolu se repezi să vadă dacă nu cumva vine oaspetele dorit, dar se întoarse îndată cu un aer îmbufnat. În cameră pătrunse pe neaşteptate Danko Ursuzul. „A dat norocul peste noi!” şopti bai Tanas lui bai Taki. De bună seamă că nu asta era persoana mult aşteptată. Danko deschise gură să spună ceva, da ce putea spune Danko? Doar să înjure pe cineva, dar, neavând nimeni poftă să-l asculte, tăcu. Mai trecură câteva minute, şi (slavă Domnului!) băiatul dădu buzna în odaie, strigând speriat:

— Vine! Vine!

Toţi săriră în picioare. Uşa de afară se dădu în lături. În pragul ei apăru, în toată măreţia lui, prietenul nostru comun, bai Ganiu Balkanski.

— Oo! Să ne trăiască! strigă cu însufleţire mult-aşteptatul musafir, fără a lămuri cine „să trăiască”, dar chiar fără explicaţie, lumea înţelese că-i vorba despre viitoarea societate.

— Trăiască! strigară cei adunaţi, şi începură să strângă, pe rând, mâna lui bai Ganiu.

Danko Ursuzul, mojic ca totdeauna (auziţi?), îşi permise să-l bată pe ceafă pe bai Ganiu, dar domnul Balkanski îl săgetă din ochi atât de cumplit, că bietul Danko o sfecli şi se pitulă iute într-un colţ.

— Nu i-o lua în nume de rău, bai Ganiu, şopti stăpânul casei. Îl cunoşti doar, tot Danko beţivanu rămâne.

Şedinţa se deschise. Eh, domnilor, păcat că n-aţi avut norocul să luaţi parte la o asemenea adunare! Când îşi căscă o dată gura bai Ganiu, zău dacă mai ştiai dacă vorbeşte un om, ori cântă o privighetoare... Se putea să nu te convingă bai Ganiu?... Te-ar convinge nu numai de rostul societăţii, dar şi că tată ţi-e Musala[1] iar mamă Vitoşa... S-o lăsăm însă baltă! Cei adunaţi se încredinţară într-adevăr că tocmai acum e momentul să se întemeieze o societate care să promoveze abstinenţa, numai Danko Ursuzul – să te miri şi să te cruceşti! – era Toma Necredinciosul în carne şi oase. O-ntoarseră şi pe faţă, şi pe dos, dar el – nimic! Stătea în colţ,

[1] Pisc pe munţii Staraplanina (Balcani).

zâmbind pe sub mustăţi, scăpând din când în când câte-un cuvânt de îndoială. „A venit timpul potrivit să... asta... înţelegeţi, o societate...” şi Danko scăpa câte-un: „Fie!” „Beţia, stimabililor, argumenta bai Taki, se răsfrânge rău asupra muncii noastre, asupra sănătăţii, asupra generaţiei.” „Fleacuri”, îşi şoptea, zâmbind pe sub mustăţi, Danko. Ei, atâta pagubă! Şi fără cocoş se face ziuă! N-o să renunţăm acu la o idee aşa de înălţătoare pentru un Danko. Îl lăsară deci pe Danko să-şi sugă mustăţile şi porniră să se ocupe de constituirea societăţii. Hotărâră să boteze societatea Abstinenţa şi să-l roage pe învăţător să scrie statutul. Învăţătorul, vrând-nevrând, trebui să întocmească statutul, pentru că el cel dintâi aprinsese fitilul pentru societatea asta. Deocamdată, iniţiatorii se mărginiră să aleagă, după cum se obişnuieşte de când lumea, un comitet. Preşedinte, fireşte, fu ales bai Ganiu, iar vicepreşedinte – Tanas Docioolu; casier – Taki. Şi cu asta, basta! Da când s-a mai pomenit alegere fără băutură?... Nu se poate. Aşa a fost, aşa este şi aşa va fi. Vicepreşedintele, în calitate de gazdă, fu cel dintâi care nu se făcu de ruşine: îl chemă pe băiat şi-i şopti: „Repede două chile de vin din ăl vechi!” Sosi şi vinul. Şi ce mai vin! Vin de Suhindol, lua-l-ar dracu – cristal, nu alta!...

— Ei, hai să ciocnim, să fie cu noroc! Trăiască preşedintele, ura!

— Mulţumesc, trăiască alteţa-sa domnitorul şi onoratul guvern!

— Uraaa!

— Jos beţia!...

Nu se lăsă mai prejos nici bai Ganiu. Făcu cinste şi bai Taki.

Unul un rând, altul un rând... şi aşa mai departe până seara.

Când am trecut cu prietenul meu pe strada Treaba curată, era întuneric. Cârmind pe lângă Vinuri din Suhindol, deodată ne atrase atenţia un zgomot neobişnuit ce venea dinăuntru, şi ne stârni curiozitatea. Intrarăm în depozit şi, prin fereastra deschisă a camerei din dos, văzurăm următorul tablou: cea mai mare parte dintre cei adunaţi acolo horcăiau întinşi de-a valma pe scaune; bai Taki, cu mâinile încrucişate pe scumpa sa burtă, sforăia adânc, cu capul atârnat în jos şi cu ochii întredeschişi; un ins lung şi subţire, cu haine lustruite şi ochelari albaştri, se răsucea ca un titirez şi urla în văzduh: „Eu sunt împotriva maşinilor, orice-ar zice careva, sunt împotriva maşinilor!” Docioolu şedea la masă, băiatul îi ţinea o lumânare, iar el scria cu mâna tremurândă socoteala în registru. Bai Ganiu izbea cu toată puterea în masă şi, aruncând nişte priviri de fiară, urla: „Eu? Am să le dovedesc eu; am să-i fac eu să

priceapă cine-i bai Ganiu!...” Iar Danko Ursuzul, însufleţit de acest ton energic, părea că-l întreabă provocător din ochii-i sticloşi: „Spune-mi, mă bai Ganiule, spune-mi, mă frate, pe cine să-l iau de gât, pe cine să-l arunc pe uşă afară?...”

Băiatul ieşi cu lumânarea.

— Mă băiete, ce-i cu adunarea asta? întrebă prietenul meu.

— Societate împotriva beţiei, îl lămuri băiatul.

Dacă ar fi existat premii pentru râsul cel mat lipsit de griji şi nestăpânit, prietenul meu şi cu mine am fi luat în momentul acela premiul întâi.

Sofia, 12 mai 1895

SCRISOAREA LUI BAI GANIU CĂTRE KONSTANTIN VELICIKOV

Bai Velicikov,

Bravo, măi bai Velicikov! Vezi, aşa mai zic şi io! De ce să amăgim generaţia tânără?... Hai să dăm cărţile pe faţă! Idealuri? Vorbe goale! Mulţumirea noastră personală, aici pe pământ – iată idealul pe care trebuie să-l urmărim. Mă bucur că ai ajuns la acest adevăr. Şi apoi, merită oare acest popor de mişei să ne prăpădim cu firea pentru el? Cât eram mai tineri, treacă-meargă; dar acum – când suntem trecuţi de patruzeci de ani – trebuie să ne mai gândim şi la noi. M-am săturat de atâta mâncătorie! Şi tu, sărmanul de tine, destul ţi-ai mâncat amarul pe străzile Stambulului şi... ale Italiei... N-a fost oare o vitejie fără seamăn? Când văzuşi cum turbase Stambolov, ţi-ai luat tălpăşiţa din Bulgaria şi i-ai părăsit pe aceşti robi, să-şi scuipe bojocii în sclavie. Ei sunt hârşiţi cu asta. Tu nu eşti deprins să suferi şi, ca orice cavaler, ai spălat putina, ai şters-o de-aici. Şi câte alte păţanii n-ai îndurat în blestematul acela de Halki, când uneori n-aveai nici măcar o leţcaie în pungă ca să-ţi cumperi doftorii! Bobcev şi Magiarov tăceau chitic. Ei bine, ajunge cu vitejiile! Şi-apoi, ştii ce? Mai dă-o dracului şi lasă-te de poezia ta blestemată! Bună-i când îţi suflă vântul în pungă... da acum, slavă Domnului, de bine, de rău, ne-am căpătuit. Ştiu, de-acum o să se apuce fel de fel de mucoşi, fel de fel de socialişti, idealişti, să te muşte, să te scarmene, dar ţie nu-ţi pese! Fă-te că n-auzi, vezi-ţi de chefuri şi bate-ţi joc de glagolea lor... Aşa! Şi-apoi, ce-ar putea spune? Ce-ar putea să latre, să urle? Pentru ce? Dezamăgiţi de vreo trădare ori coţcărie de-a ta? Nuu! Din invidie! Se înţelege. Fără

îndoială! Negreşit că din invidie! Şi pentru ce? Foarte simplu, pentru că în timp ce oasele lor se măcinau, şi gâturile li se sfâşiau, tu (mare hoţ, mânca-te-ar pustia!) ai profitat de situaţie, te-ai întors din surghiun şi mi te-ai cocoţat unde era mai bine. Ei, văzuşi? Te-ai convins acum? Nu-ţi spuneam eu că pe lumea asta cel mai frumos lucru e să-ţi fie călduţ?... Luptă socială, idealuri şi mai ştiu eu ce alte tâmpenii, toate-s mofturi! Acum, poftim: când ai să-ţi întinzi, la sfârşitul lunii, traista, o să vezi cum îţi pică în ea o mie cinci sute de levişoare... Bun lucru, fir-ar al dracului! Ţine-te bine! Ai pus laba pe ciolan, nu-l slăbi! Şi nici nu te gândi din a cui piele sunt jupuite părăluţele astea... Bate în sacul cu făină, mama lui... Scutură-l bine! Mai curge din el... Te miri poate că-ţi trimit scrisoarea asta! Ţi-o scriu ca să te laud pentru discursul tău de alaltăieri în parlament. Bravo, măi Kocio! Drept să-ţi spun, m-au podidit lacrimile de bucurie. Cât p-aci să vin la tine, să te sărut în faţa deputaţilor. Dar cred c-ar fi-nceput să bată din picior, să mă contrazică adică... Da ghiceşti pentru care discurs? Cum să nu ghiceşti?! Toată lumea vorbeşte de el. Păi ai dreptate, măi Kocio! Ce dracu, douăzeci de jandarmi şi o haită de cincizeci de derbedei să nu le vie de hac alegătorilor? Mare lucru, jandarmii erau să împuşte vreo sută de alegători. Mare lucru, nu-i aşa? Una peste alta, s-ar fi îndoliat vreo două sute de case. Să zicem că duminica viitoare o să vie şi armata, să tragă şi ea cu puşca, să cotonogească cel mult încă trei sute. Câte case năpăstuite! – cinci sute! Mare lucru!...

Da ei, nătărăii, s-au pus să îmblânzească gloata, să nu cadă niciun fir de păr! Apoi, să nu te indignezi?... Mulţumită unor nătărăi molâi că ăştia ai zăbovit tu opt anişori la Halki... Să le scrii atâtea versuri despre stele şi suspine, şi ei să mi te lase să aştepţi opt ani în şir... Opt ani! Ruşine poporului bulgar! De-ar fi pierit măcar o sută de mii de alegători din toată Bulgaria, ai fi putut mult mai devreme să-ţi ocupi locul gras de azi! Dar – ce vrei? Popor nătâng! Fricos! La ce naiba mai există legea şi libertatea astă, dacă nu ies măcar o mie de alegători cotonogiţi?... Ţine-te bine, dragă Kocio, aşa te vreau. Dă-i cât mai des cu discursuri d-astea, ca să insufli o încredere mai mare poeţilor de seamă... Şi vezi-ţi apoi de treabă! Nu zic, s-ar putea ca generaţia tânără să se revolte, sau poporul să se tulbure – ţie nu-ţi pese! Poporul! Poporul e o turmă, arată-i bâta... Şi la urma urmelor, eu să te învăţ cum se fac treburile astea?...

Ceea ce mă bucură din cale-afară este faptul că tocmai tu te-ai

grăbit să ţii acest discurs şi că nimeni n-a putut să ţi-o ia înainte. Dacă nici acum nu le-ai insuflat încredere, atunci nu mai ştiu când!... Toţi ciorbagiii[1] te laudă! „Bravo, zic ei, Kocio s-a dat cu noi, i-a venit, în sfârşit, mintea la cap.” Ia seama bine şi de data asta, nu te lăsa, nu te teme!... Oricum, însă, caută, măi Kocio, şi mai pune-ţi câte-un gologan deoparte; că, de, nu se ştie – lumea-i ca floarea!

Kocio, după ce citeşti scrisoarea asta, rupe-o, să nu cadă în mâinile ăluia de-a scris cum am cutreierat Europa, că iar m-ar putea tipări pe undeva. L-am auzit deunăzi spunând unuia: „Măi, păcat, nu m-aşteptam să aud asemenea vorbe din gura lui Velicikov al nostru...” Eu îl ascultam şi mă miram de prostia lui. Bătea câmpii... Mă Kocio, de ce mai scoateţi blestematul ăla de *Progres*? Lasă-l dracului de ziar! Unde mai pui că şi titlul ăsta fistichiu nu te mai prinde acuma, om cu vază! Dacă ai aşa mare mâncărime de-a scrie, nu zic să te-opreşti – dă-i înainte, dar cel mai potrivit ar fi să-ţi botezi ziarul *Nu-i acu timpul*, iar pe partizanii noştri să-i numim *nuiacutimpişti*.

Am adus în desagi câteva sticluţe cu esenţă de roze. N-ai putea să întocmeşti o lege ca să se stropească edificiile publice cu ulei de trandafir?

Al tău, Ganiu Balkanski

Sofia, 28 octombrie 1894

DIN CORESPONDENŢA LUI GANIU BALKANSKI

I

Stimate domnule Balkanski,

Poate că m-aţi uitat, dar eu o să vă amintesc unele împrejurări şi cred că o să vă amintiţi cine sunt. Vă aduceţi aminte când călătoreaţi prin Europa şi v-aţi abătut şi la Praga, unde toţi studenţii bulgari s-au purtat atât de rece cu dumneavoastră, împreună cu Irecek. Numai eu v-am poftit şi aţi dormit câteva zile acasă la mine. Vă aduceţi aminte când m-aţi surprins cu fiica gazdei? Vă amintiţi când aţi rămas singur, cum v-au ospătat şi cum aţi cântat *Ce noapte grozavă!?* Eu sunt acelaşi Bodkov, am terminat universitatea şi m-am întors în patrie. Deoarece n-am printre prietenii

[1] Ciorbagiu – chiabur.

mei o persoană influentă în afară de dumneavoastră, mă adresez dumneavoastră cu rugămintea să interveniţi pe lângă cineva de la redacţiile vreunui ziar guvernamental să publice alăturata co-respondenţă, din care vă trimit şi dumneavoastră o copie, dacă întâmplător s-ar pierde la redacţie. Eu cred că corespondenţa asta e îndestulătoare ca să-şi facă guvernul o părere despre ideile mele; mă simt capabil să scriu mai mult decât atât, dacă va fi nevoie. Am terminat Filozofia, domnule Balkanski! Afară de asta, mai am o rugăminte faţă de dumneavoastră: tata e antreprenor şi i-au respins nişte ghete în valoare de cincizeci de mii de leva, trecându-le la rebut. Vă rog să interveniţi ca să i le primească, aşa după cum au fost acceptate ghetele, din acelaşi material, ale unui furnizor evreu. Vă întreb, e aceasta patriotic? Să nu credeţi că am scris corespondenţa ca să fac pe placul guvernului. Nicidecum! Respingerea comenzii de ghete n-are nicio legătură cu corespon-denţa mea, şi, în sfârşit, trebuie să ştiţi că eu nu sunt omul care face trafic cu convingerile sale.

Primiţi încredinţarea stimei mele celei mai distinse.

Al dumneavoastră, Bodkov

P.S. Redacţia poate schimba corespondenţa mea cum va găsi de cuviinţă, nu-s un om pretenţios.

Acelaşi

P.P.S. Ghetele au fost trecute la rebut acum trei zile.

Acelaşi

Iată şi corespondenţa de care se pomeneşte în scrisoarea de mai sus:

Copie

Scrisoare către redacţie

Domnule redactor,

Sângele îmi îngheaţă în vine, creierul mi se sleieşte în ţeastă, inima-mi încetează de a mai bate, şi cu sufletul înfiorat apelez către multstimatul guvern şi îl rog să răspundă dacă răbdarea lui va avea un sfârşit faţă de deşănţarea mârşavă a presei opoziţioniste. Poporul doreşte să ştie (îndrăznesc să afirm asta) când vor fi strivite ghearele profanatoare ale opoziţiei, care cutează să se atingă – o, ce grozăvie! – de persoana sacră şi virgină a părintelui nostru, zălogul buneistări şi al fericirii noastre. În locul îngenuncherii şi prosternării în faţa celui care întruchipează independenţa noastră, în locul unei supuneri oarbe şi pline de

veneraţie faţă de dorinţele şi poftele auguste, există bulgari (degeneraţi ai poporului bulgar) care îndrăznesc să atribuie slăbiciuni omeneşti infailibilului nostru suveran!... Una ca asta-i mai mult decât o trădare a intereselor patriei. E un nemaipomenit desfrâu în istorie! S-au găsit chiar tâlhari ai condeiului care s-au răzvrătit şi au încercat să oprească, să murdărească şi să profaneze cea mai mare virtute a primăriilor noastre, aceea că dăruiesc suveranului lor iubit păduri comunale, insule şi grădini. Splendoarea tronului e şi splendoarea poporului, şi în loc să fim mândri că primăriile ne arată în mod concret dragostea lor faţă de coroană şi dinastie, în loc să fim fericiţi că patria noastră, sălbatică până mai ieri, se acoperă de palate şi vile somptuoase, se mai găsesc bulgari – închipuiţi-vă, bulgari – care, după toate astea, să fie nemulţumiţi! Astfel de nemulţumiţi seamănă desfrâu în societate, şi poporul bulgar trebuie să-i privească cu dezgust. Ei sunt pricina decăderii morale a societăţii noastre şi a neîncrederii care se naşte între guvern şi societate, influenţând atât de rău existenţa poporului. Din cauza acestei neîncrederi suferă interesele particulare ale celor mai respectabili şi cinstiţi cetăţeni, cum e cazul cu multstimatul nostru cetăţean N.N., căruia zilele acestea, dintr-o neînţelegere, i-au fost trecute la rebut ghete din cel mai bun material, în valoare de cincizeci de mii de leva. Guvernul trebuie deci să ia măsuri să se astupe pentru totdeauna gura opoziţiei. Aceasta-i cea mai arzătoare dorinţă a poporului bulgar.

H.U.

Domnule redactor,

Vă făgăduiesc pentru viitor să vă scriu astfel de corespondenţe împotriva opoziţiei, oricâte aţi dori, numai vă rog ca numele să-mi rămâie *incognito* pentru public. Eu am terminat Filozofia.

Cu deosebita stimă, Bodkov

II

Domnule Bodkov,

Îmi amintesc cine erai domnia-ta, cum să nu ţin minte, te ţin minte şi pe tine, ţin minte şi pe logodnica dumneavoastră, şi pe mama ei, care era naivă, că doar eu le învăţam să gătească ba una, ba alta, ba am cântat şi la pian, mi-aduc aminte foarte bine. Văd că ai glagole multă, te văd eu; adică, filozofia, de, nu-i făcută pesemne

să scoată numai prostovani. Iar cât despre ghetele de care îmi scrii, n-aţi prea brodit-o; treaba asta nu se face cu corespondenţe. Vezi că evreului de care îmi vorbeşti i-au fost acceptate ghetele, pentru că el ştie ca osia neunsă scârţâie şi deci trebuie să-ţi deschizi chimirul. Ţi-am citit scrisoarea de la un capăt la altul şi am înţeles ce păs ai; dar ca să fii furnizor, asta nu-i de nasul oricui, nu seamănă cu filozofia şi trebuie să-ţi dai singur seama de cine depinde să-ţi primească ghetele, adică ale lui tat-tu. Iar ceea ce spui despre dinastie, în sfârşit, dă-i înainte, aşa-i moda acum, în sfârşit, vorba gaură nu face.

Vă salut,

al dumneavoastră Ganiu Balkanski

III

Multstimate domnule Ganiu!

Mă adresez vouă, dumneavoastră sunteţi deputat, şi rugăm ca de-acum înainte să nu se mai repete asemenea treburi, ca un regiment întreg să umble prin pădure şi să latre ca câinii, iar domnii ofiţeri să vâneze iepuri, pentru că pe noi nu ne-au trimis ca să învăţăm să lătrăm, ci să păzim patria noastră, şi istoviţi la culme, abia ţinându-ne pe picioare, cu lacrimi în ochi, flămânzi, ca să te puie să latri cu de-a sila; dar frumos, ca un copoi, altminteri bătaie, că nu te pricepi să latri ca un câine de vânătoare şi că au ucis numai cinci (5) iepuri. Bine că n-au rănit vreun soldat, că tot pe el l-ar fi bătut, pentru că nu s-a ferit bine. Afară de asta, m-au numit şi ordonanţă, şi spăl izmenuţele copilului şi ale trăsurii tot eu. Asta-i ceva ruşinos şi vă rugăm să scoateţi o lege, şi pentru că nu mai am ce vă scrie, rămân. Rupeţi scrisoarea.

Supusul dumneavoastră,

Trăpko Trăpkov, soldat caporal

IV

Domnule Trăpko,

Nu eşti cumva fiul comitagiului Trăpko? Îl cunosc pe tat-tu. Ceea ce îmi spui, că v-au pus să lătraţi la iepurii din pădure, am auzit şi eu, dar *răbdare* – salvare, vorba aia, împotriva vântului nu te poţi... opune. La urma urmelor, am răbdat sub turci o viaţă întreagă, nu-i mare lucru să răbdăm şi sub bulgari vreo doi ani, iar despre

izmenuţe nu-i frumos pentru un bărbat, e treabă de femeie, dar ce să-i faci, spală mai departe izmenuţele şi întoarce-ţi capul într-o parte, aşa cere politica. Îi cunoşti doar cum sunt, dar tu închide ochii, rabdă, şi nu uita să-l saluţi pe tat-tu. Răbdare, ş-atâta tot; lucrurile astea se îndreaptă cu răbdare, nu cu gălăgie. Ştii: capul plecat, sabia nu-l taie.

Binevoitorul tău,
Ganiu Balkanski

V

Iubite unchiule Ganiu,

Vreau ca anul ăsta s-o duc pe Rada noastră să înveţe în străinătate, şi ca să nu mă încarc cu prea multe cheltuieli te rog să intervii acolo pe lângă cei mari să mă delege pentru ceva, să studiez acolo unele chestiuni, ori pentru vreo afacere oarecare; s-ar putea, de pildă, să studiez chestia dacă se poate cumva să furnizăm postavul nostru armatei belgiene, ori să studiez în Elveţia etnografia cuţovlahilor[1], ori ceva cam aşa. Ei, dacă vor, pot născoci nouăzeci şi nouă de delegaţii. Sunt de acord şi trei napoleoni pe zi. Răspunde-mi cât mai curând cu putinţă.

Adeptul şi ruda ta credincioasă,
Vasile

P.S. Şi nici tu n-ai să rămâi fără folos din delegaţia asta. Dacă te întreabă cumva despre studiile mele, spune-le că, deşi n-am diplomă, am citit foarte mult, ceea ce înseamnă că am studii superioare,

Acelaşi

La scrisoarea asta n-am găsit niciun răspuns în mapa lui bai Ganiu, dar în plic am dat peste conceptul următoarei telegrame:

Urgent.
Jeravna
Vasile Mangov

Prea târziu, Vasile; alţii mai învăţaţi ca tine au fost delegaţi pentru treburile astea.

[1] Nume dat populaţiei aromâne din Macedonia de către populaţia greacă localnică.

Balkanski

VI

Preastimate unchiule Ganiu,

Omul propune, dar Dumnezeu dispune; toate planurile pe care le-am croit pentru viitorul meu s-au făcut praf şi pulbere. Cariera mea e distrusă definitiv. M-au dat afară din şcoală şi sunt sortit unei sclavii de trei ani în plutoanele de arestaţi, şi asta numai din cauza blestematei ortografii bulgare: în ultima vreme a apărut o modă nouă, cuvintele şi numele străine să fie scrise aşa cum se pronunţă, de pildă să nu scriem *ministre*, ci *ministăr*, să nu scriem *ansamblu*, ci *ansambăl*; să nu scriem *Bokle*, ci *Bokăl* – pentru că asta ar fi mai propriu limbii bulgare, ca şi cum limba noastră trebuie să aibă neapărat o apropiere cu limba afganistană. Noi ne-am împotrivit pedagogilor noştri de la şcoală, iar ei ne-au declarat rebeli. Şi iată-ne acum în ajunul naşterii lui Isus Cristos, mântuitorul omenirii, escortaţi de jandarmi călări, mânaţi fără voie ca nişte turişti pedeştri pe drumurile înzăpezite ale mamei Bulgaria, păşind de la o etapă la alta, dormind pe la secţii, întâmpinaţi de comisarii poliţiei, dându-ne iar pe mâna jandarmilor; dar unde ne mână, nici noi singuri nu ştim. Ne spun că, pentru triumful ortografiei bulgare, ar fi de mare folos să ne instruiască câte trei ani în detaşamentele de arestaţi. Cine ştie?! Poate că se-ntâmplă să se înfăptuiască şi minunea asta. Şi m-au adus acum aici, în oraşul matale, iar scrisoarea ţi-o scriu în odaia de arest. Dacă vrei, vino să ne vedem şi adă-mi şi un doctor, că – nu ştiu, din cauza drumului, ori de frig – zilele astea am început să scuip sânge.

Nepotul matale, Stoiko

P.S. Am auzit, unchiule, că turcii aveau obiceiul ca de sărbătorile mari, ca Paştele şi Crăciunul, să dea drumul creştinilor arestaţi, pe cauţiune, spre a-şi vedea rudele apropiate şi să petreacă laolaltă sărbătorile divine. Unchiule, să fie oare adevărat?

Acelaşi

VII

Iubite nepoate Stoiko,

Ce-ai căutat, aia ai găsit, băiatu unchiului. Cine ţi-i de vină? Mă mir că nu v-au tras şi câte-o bătaie pe deasupra! Se înţelege. Noi

aici ne jucăm de-a baba oarba, ori conducem un stat? Ce înseamnă libertinajul ăsta? Ce-mi baţi tu capul că turcii ar fi mai milostivi? Nu-s milostivi, ci prostănaci. Dacă ar fi fost cuminţi nu şi-ar fi dat ţara altuia. Dacă mă întrebi, mie îmi pare chiar bine că v-au înhăţat. Scuipă acum prin secţii şi cazărmi, ca să-ţi intre mintea bine în scăfârlie şi să ţii minte, când ai ridicat capul. Din scrisoarea ta n-am putut înţelege care ar fi pricina; îmi scrii acolo nu ştiu despre care Bokăl-Mokăl, dar eu nu te cred, deşi habar n-am de gramatică. Cine ştie ce pocinog aţi făcut?! Eu n-am timp să alerg pe la secţii ca să mă compromit în faţa ălor mari, că mă întâlnesc cu rebeli. De câte ori nu te-am învăţat că: capul plecat, sabia nu-l taie. Nu m-ai ascultat, acum fă ce ştii. Ce-ai căutat, băiatul unchiului, aia ai găsit.

Binevoitorul tău,
Ganiu Balkanski